

IV cs. 244

1947-III A

IRÓI ARCKÉPEK

14
III A

Leltárszám:	965
Csoportszám:	III
Sorszám:	44

Stk. 1089

115 94

IRÓI ARCKÉPEK

IRTA

OLÁH GÁBOR

<u>III.</u>	CS.
<u>44 70.</u>	SZ.
<u>1089.</u>	f. SZ.

BUDAPEST
VIII. ker. práter-utcai közs. polg. leányisk.
tanári könyvtára.

BUDAPEST, 1910
SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA

VI., ANDRÁSSY-ÚT 10.

153506

GYULAI PÁL

Sok nagy emberünkkel szemben olyanok voltunk mi magyarok, mint a sirkőfaragók, akik csak a halottaknak faragják meg obeliszkjét s vésik rá az elhunytak érdemét aranybetűkkel. Sehol olyan óvatosak és tévedők nem vagyunk, mint élő nagyjaink megbecslésében. Sokszor voltunk a késői bánat nemzete éppen e miatt, mi magyarok.

Gyulai Pállal szemben nem lesz okunk semmit megbánni, mert már pályája delén biztosítottunk neki helyet a nagyok pantheonában. Magyarországon páratlan dolog az, hogy a legnépszerűtlenebb műfaj mesterét a népszerűség koszorújával illessük már életében. Biráló ostorától megvert írók édesedtek hozzá és vallották kemény vétőjét igaznak. Nem egyszer megverte félszázad alatt az egész nemzetet is; s félszázad multán az egész nemzet rá néz élő íróink közt a legnagyobb tisztelettel. Mi ennek az oka?

ez viszi virágos mezőkre s daloltat a komor Kemény nagy becselőjével gyermekdalokat. Ott lappang ez a kecsesség prózájában is, mikor Jancsó Pál úron nevet, vagy a nőt odaülteti a tükör elé, vagy mikor egy berlini magyar társaság mulatozását írja le Heinei tollal. Még kritikáiban is kecses pajkossággal vidámítja különben kegyetlen gúnyját. Ez a kecsesség stílusa szövétenek mintegy csipkefodra, hogy már asszonyosan fejezzük ki magunkat.

Gyulai Pál egyidőben lírai költő és józan kritikus. Mintha azt mondanánk: tűz és víz. Valamelyiknek meg kell sínylenie ezt az ikerséget; meg is sínyli: a költő. Az emberi lélek két alkotója az értelem és az érzelem; ahol az értelmi erő fogyatékos, ott az érzébeli pótolja túlhatalmasodva és megfordítva. E két nagy erőnek alsóbb tényezői szintígy kiegészítik és ellensúlyozzák egymást. Értelmi alkotónak vehető: a judicium, a logikusság, az objektivitás; érzelminek: a szimpathia, a fantázia, a szubjektivitás. Ámbátor ezeket a határvonalakat megvonni nagyon iskolás, sőt kétséges dolog. De a példák annál igazabbak. Petőfi igen nagy lírikus, de igen rossz kritikus. Jókai lelkében rés tátong a logikusság falán s ezt betölti, kiépíti képzelődésének határtalan anyagával. Madáchban erősebb a logika, mint a képzelet, az erősebb helyt áll a gyöngébbért is. Arany Jánosban szintén a logikán nyugvó rendnek külső és belső hatalma takarja védősátorába az erőtlenebb képzeletet. Gyulai költőnek nagyon szegény képzeletű, de kritikusnak kiválóan logikus, judiciummal fölvértezett; teremteni új képzetkapcsolásokkal keveset tud, de világos látása

dolgok és emberek lelkébe hat. Innen van, hogy Gyulai mint költő kritikusa magának, ami baj, mert nagyon megszüri az érzéseket s gyakran hidegen önti formákba; de mint kritikus, sokszor költő az együtt-érzésig, ami nagy erény, mert kutató gondolatát a megérzés ösztönszerűsége vezeti helyes utakon. A kötött forma szorítja, tördeli gondolatait; a prózának pedig egyik legnagyobb magyar mestere, éppen fordítva, mint Arany. Érdekes, hogy a szubjektivitása mégis nagyobb, mint objektivitása. Minden tárgyhoz belső megindulással nyúl, akár hitvese haláláról dalol, akár egy régi udvarházat fest meg, akár a Jókai regényeit darabolja szét. Gyulaiban ez a belső megindultság a döntő; ez avatta költővé, ez kényszeríti mint kritikust az igazságnak török-szakad kimondására.

Gyulai, lírai költő, novellaíró és kritikus. Költészetére Petőfi volt legnagyobb hatással. Egyszerűség és tisztaság tükörében akarja mutatni Gyulai is a lelkét, mint nagy mestere. Csakhogy ez a visszaverő tükör Petőfinél a lángész és képzelet nagyító, elvarázsló tükröre, Gyulainál közönségesen igaz képet mutató. Gyulai képzelete szárnyatlan; sokkal nagyobb benne a megfigyelő erő, mint a képzeteket kapcsoló. Ezért sikerülnek inkább apró jelenetei; bár van néhány gyönyörű dala, amelyek közül egy: A budai rózsahegyen, méltó társa Burns híres dalának: Marimhoz, az égben. Költői ereje mégis csak ott a leghatalmasabb, ahol igazi mivoltával, a kritikkussal foghat kezét: a szatirában. Dalait írhatta Petőfi nyomán, balladáit Arany hatása alatt, de A népszerűség halhatatlan szatirája Gyulaié és senki másé.

Hajlandók vagyunk ezt a nagy magyar verset költésze legtokéletesebb termésének tartani. Értéke ketős; egyik az, hogy búsongó gúnyolódásában Gyulai-nak, a költőnek, legmélyebből szakadó érzése: magyar fajtát féltő érzése hömpölyög; másik az, hogy a magyar jellemnek, bár inkább féloldalúan csak fogyatkozásait festő, mégis egyik legigazibb képe. Romhányi-ban félig tárgyiasítva forrong ugyanez az érzés, mely A népszerűség-et teremtette. Romhányi talán azért is szakadt félbe, mert a költő elmondta már benne mindazt, ami lelkén feküdt; a személyek sorsa, a sovány mese tovább fejlődése nem érdekelte. Legalább nekünk úgy tetszik, mintha itt Gyulai előtt inkább az ötvenes-évek rajza, a honvéd és a nő apotheozisa, a politikai elvek mérlegelése, Kossuth és Görgei nagyságának megállapítása volna az igazi cél, mintsem egy lélektani regény lebonyolítása. Romhányi meséje szegény is, sablonos is. Értéke szubjektív hangú verszakaiban rejlik, az bizonyos.

Gyulainak kedves időszaka az ősz; szíve „a méla érzések rabja”. Ez az őszi mélaság borong a régi udvarház utolsó gazdájának a történetén is. A multak álmából fölébredni nem tudó Radnóthy sorsában a Gyulai melancholiája szomorog; az a magyar melancholia, melyből az Arany Bolond Istók-ja fakad, s amely ott reszket Munkácsy némely magyar képén, Izsó búsuló juhászán, Tompa őszi dalain és nem egy népdalunk síró vigalmában. Ez a mélabú a novella-író Gyulainál összetettebbé válik: a komikum bele-belekacag a tragikum gyászába s a művészi diszharmóniának édeskeserű hatását teremti meg, amely

egyaránt megrázza értelmünket, érzésünket. Kemény Zsigmondnál ez a sajátságos hangulat koronát tesz a fejére és egész királyi voltában ragyog és szomorít. Talán tőle tanult valamit Gyulai ebben is; mert kétségtelen, hogy Keménynek egy-egy vezérgondolata átszáll rá, amit aztán ő magáévá egyénít.

A hőseivel úgy bánik el, mint a szobrász márványával: addig kerülgeti a nemes anyagot, addig fúrja-faragja, vési, csiszolja, míg lélek nem reszket belé s a holt tömeg él, legalább is művészi életet él. Befűrödik hőseinek a lelkébe, mert látása olyan, mint a Röntgen-sugár: rendes szemeknek eltakart titkokba világít. Itt a kritikus segíti a novellaíró, de sokszor meg is bénítja. Van Gyulainak csaknem minden munkájában valami döccenés, amely az ihlet elszállásakor szakadt ür a művészi teremtés folyamatában; ezt a szakadást be nem töltheti, mint Jókai szokta, képzeletének mindig kész anyagával. Gyulai rossz mesemondó, ahol komoly nagy meséket kellene mondania. Hogy nincs nagy képzelőereje, gúnyosan maga bevallja Romhányi II. énekében. A cselekvény fakó szövetét a hangulat vagy a stílművészet győzi ki nála tetszetőssé. Novelláiban nem is a történet a fő, hanem egy-egy alak. Sokszor szóba áll hőseivel, vagy drámai módon nyitja meg előttünk lelküket, mint Petőfi szokta. A tükör előtt hiúskodó nőkhöz mindig van egy-két szava; sajnálja, kigúnyolja vagy szereti őket; mint a vénülő s magát festegető szeretőt; az ártatlan hiúságok leányát; a vagyoni romlás sírján táncoló úri hölgyet; az új időknek ékszerekkel megkísértett Gretchenét; a tükör előtt pózoló

hiú-bolond poétanőt; az érdekházasság golgotájára készülő menyasszonyt; és az ő édes Mariját.

Említett szubjektivitása untalan beleszól a dolgokba, a belső megindultságnak sokszor gyönyörű hangján. A Nők a tükör előtt bevezető része költemény prózában. Nagy gonddal írja munkáit; sokszor a cizellálásig viszi mondathullámoztatásának művészetét. „Óh, én lassan, nehezen, kinnal írok!” — vallja be maga. A gond lassúsága sokszor rá is nehezedik stílusára; máskor azonban ruganyos könnyűséggel lüktet tovább, különösen ha gunyol valamit. A vén színész-e azért igen érdekes, mert előadásmódja eltér minden más művétől. Eleven, rohanó, szakadozott, képekkel díszesített; a beszélő szenvedélye szinte átizzasztja, sokszor meg-megvillan, mint a fényes acél. Mintha Petőfi prózájának volna művészebb visszazengése; s csakugyan, föl-fölvetődnek benne Petőfi költői hasonlatai. Sajátságos munka ez; művészi értéke mellett van még szubjektív érdekessége is. Művészi értéke: az öreg Dávid tragikus pályafutásának színészhez méltó előadása; szubjektív érdekessége: Gyulai lelkének elburkolása egy meglehetősen bizarr történet formájába. Goethe szónoki beszédben lángoltatta fiatal lelkét Shakespeare-ért; Gyulai pedig átömlieszti Shakespeare-rajongását egy színművészbé és teszi mintegy tragikumának gyökerévé. Sokszor idézi a britt költő alakjait, mondásait; s a Shakespeare képzeletének izzó napjától szinte fölhevül a Gyulai hideg fantáziája is; nyelve soha nem ragyog úgy, mint A vén színész-ben. Ha fantáziája szegény, megfigyelő ereje annál gazdagabb.

Csak a Régi udvarház magyar és német kutyájára kell gondolnunk, akik épp úgy marakodnak, mint gazdáik. Ilyen szimbolizáló erővel festi meg Zola *Germinal*-jában egy öreg bányászlónak, Bataille-nak, a jellemét.

Ami a költő Gyulainál fogyatkozás, a fantázia erőtlensége szemben a judicium hideg józanságával, erővé lesz a kritikusnál. Gyulai nem von színes szavakból fátyolt az értékelendő dolgok elébe, hanem a képzelődés legkisebb köde nélkül, éleslátásának tükörtiszta levegőjében mutatja föl bírálatának tárgyát. Kritikai rátermettségének van valami belső mozgó ereje, amelynek mi csak külső hatását látjuk abban, hogy mikor értékelésről van szó, Gyulai behunyt szemmel is mindig a szeg fejére üt. Mint kritikus, mint jellemrajzoló, szinte Rembrandtjává lesz azoknak az egyéniségeknek, akiket stilművészetével megfest; élesen szembeállítja tehetségek fényét tehetségek árnyával, hogy az ellentét hatalmával egészen plasztikusan hozza ki az író lelki arcvonásait. Logikája itt az ellensúlyozódás törvényét követi, minden értékkel ellenértéket állít szemközt, hogy az igazság szikráját mintegy önkénytelenül pattantsa ki magából ez a két ellentétes erő, ha összeütközik. Ez a komoly mérlegelés a csatározhatóság félelméből születik s az írói lelkiismeret dajkálja. Gyulai, mikor mást bírál, egyúttal magának is szigorú ellenőrzője.

Megtörténik azonban, hogy Gyulait is elragadja a gondolatbeli ellentétek vagy párhuzamok játéka és ilyenkor a vaskos igazság helyett lengőbb szövetű, művészi féligazságot ad; mert vagy nem bírja ítéle-

tének mérőnyelvét egyensúlyba hozni, vagy két kevésbé rokon jelenséget rokonít az elme játékanak művészi kényszerűségével. De az igazságot, ha nem találta is meg, ilyenkor is sejti.

Szinte faji vonássá hatalmasodik Gyulaiban, a kritikusban, a harc örökös vágya. A tizenkilencedik századnak ő a legcsatázóbb magyarja. Jobbra vág, balra vág, hull, amit veszendő, sebeket kap sokszor az ártatlan is. A népszerűséggel csaknem fitogtatva húz újjat s egész gyönyörűséggel úszik a népszerűtlenség árában, jó ideig. Szántszándékkal olyan elvek, sokszor olyan emberek mellett ránt kardot, akiket a magyarság vagy rövidlátásból, vagy érzékenységből nem igen emelt szívéhez. Az ilyeneknek Gyulai vas kitartással akarja meghódítani Magyarországot. Más-kor a népszerűség dédelgetett gyermekeinek ront és sarabolja-darabolja tehetségöket a szétszakadásig. Mintha az embereket egymásra uszító pajkos Puk lelke szorulna sokszor bele, olyan kápráztató ingerkedéseket visz véghez. Nagyon segíti itt gunyolódó szelleme, amely rászületett a hibák és félszekségek rögtön meglátására. Nemzeti gyarlóságainkat, az álpáthoszt, a szóözönök árában úszást, a népszerűség hajhászását, a pártosság agyarkodásait: senki sem hánytá oly vakmerő szavakkal szemünkre, mint Gyulai Pál, a maga meggyőződésének legpártosabb magyarja. De legfájóbb ütésében is volt valami mélyen megindító: az, hogy neki talán még jobban fájt, mint azoknak, akikre ütött.

Megvan Gyulainak az a ritka adománya, hogy korokról és emberekről szinte epigrammai tömörség-

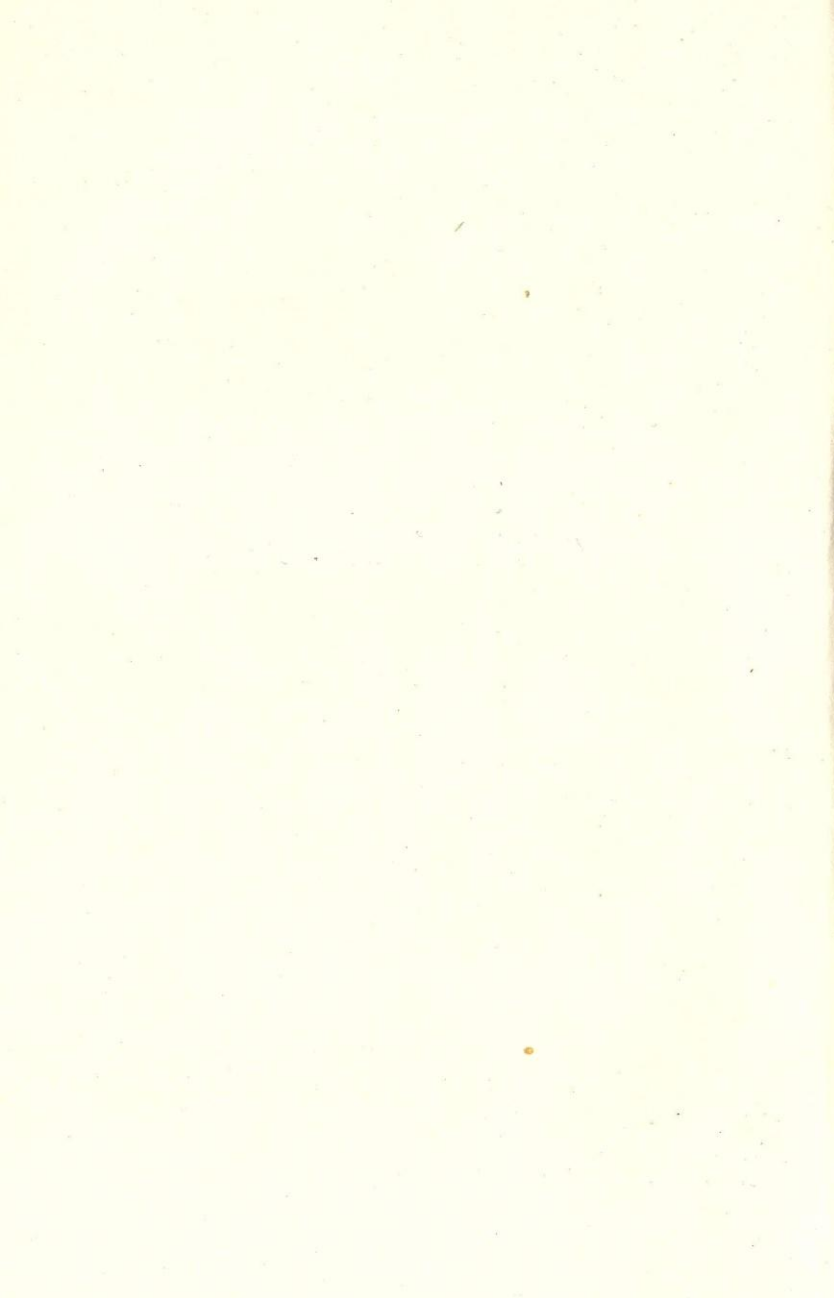
gel tudja betűkbe vésni a legjellemzőbbet. Arany János örök érdemét azzal fejezi ki, hogy elnevezi a ballada Shakespeare-jének. Kemény Zsigmondról azt mondja, hogy tragédiákat ír a regény formájában. Kazinczyban a páratlan izgató és úttörő „hősies szellemét” emeli ki rögtön. Eötvösről, az államférfiről, ennyit mond: „Nem pártokat vezérelt, hanem eszméket kezdeményezett.” Az ilyenekben tanult sokat tőle Péterfy Jenő. Az írókkal együtt színpadra hozza egész korszakukat, amelyben éltek-csatáztak, mint Shakespeare azt a zagyva néptömeget, melynek élén hősei ragyognak. Az író soha nem választja el az embertől, sőt éppen az ember hajlamaiból következtet az író lelkére, mint gyökeréből a fára magára. Legközelebb férkőzik e tekintetben Vörösmartyhoz, Keményhez és Aranyhoz, akiket nemcsak megért, hanem velők együtt éli át életöket. Érdekli az irodalomnak minden ága; a szimpáthiának valami páratlan gazdagságával tud kísérni száz meg százféle dolgot és lelket. A XIX. század magyar irodalmáról, amely eddig aranykorszaka volt költészetünknek, nem lesz nehéz összefoglaló történetet írni, mert Gyulai Pál szellemi megújulásunk minden hőséről följegyezte azt, ami bennök maradandó.

*

Gyulai Pál, az ember, a maga tagbaszakadt tömör kis alakjával, alig sejteti egy félszázadunknak legfélelmesebb és legigazibb bíróját. Ez az ember látta Petőfit és átélte a forradalmat; barátja volt Arany Jánosnak és emléket emelt neki; látta Vörösmarty napjának lehanyatlását és megörökítette életét; ismerte

Egressy Gábort és harcolt vele; Kemény Zsigmond volt a buzdítója és megnyílt előtte e súlyos ember életének tragikuma; kortársa volt Kossuthnak és Deáknak; Széchenyiben siratta a legösszetettebb lelkű magyart; együtt ült Jókaival a főrendek házában és meg-megtépdeste koszorúját. Mennyi nagy névvel, mennyi fényes emlékekkel nőtt össze az erdélyi Gyulai Pál neve! Úgy jár ma is közöttünk, mint egy eleven szimbolum, aki többet jelent, mint amennyit látunk benne. Mikor elhalad mellettünk, az a sajátságos érzés ejt rabul, hogy a XIX. század Magyarországa ment el mellettünk lassú, golyótól biccentő, de kemény lépésével.

BEÖTHY ZSOLT

Beöthy Zsolt egész mivolta egyetlen szóban kifejezhető: tanár. Tanár, abban az ideális értelemben, hogy az ő tanítványa egy egész nemzet. A mai Magyarország tanárságának legnagyobb része keze alól került ki; a magyar irodalmi oktatás tehát az ő szellemét viseli magán; egész mai tanuló nemzedékünk a Beöthy jelölte utakon, az ő értelmében igyekszik megérteni nemzeti műveltségünk tartalmát: művészetét és irodalmát. Megvan benne a nemzetek tanítójának ideális lelkesülése; szinte elfogódása mindenben, ami magyar. Megvan benne az a nyugtalanító ösztökélés, sarkalás, amely társakat nevel mellé a tanítványok sorából. Megadatott neki az ékesszólás hatalma, mely a szónoklatok nemzetének, a magyarnak, szinte minden más felett imponáló. Az idegen áramlatok torlódásának ebben a mai korszakában megmaradt a faji erők,

faji jellemvonások rendíthetetlen hirdetőjének. Mint a keresztes hadak Európán: úgy vonul végig elméletének minden országán egy gondolat, a nemzetiség, a fajiság felfegyverzett gondolata. Ez is magába olvaszt mindent, amihez ér; ez is egy szent célt akar kivívni: az ezeréves magyarság jövő életének bizonyosságát. Rendszerének lelke ilyen egyszerű tételbe foglalható: az irodalom a nemzeti lélekhez annál könnyebben talál utat, minél nemzetibb s annál nehezebben, minél kevésbbé az.

Költeményekkel, novellákkal, regénynyel kezdődik irodalmi pályája; színházi bírálatokkal folytatódik; s aztán irodalomtörténeti értekezések hídján át esztétikai elméletek birodalmába vezet s ott vet határt. Fejlődésének ebben a tekintetében hasonlít valamennyire Sainte-Beuve-höz, aki szintén költő és regényíró akart először lenni. Mint Sainte-Beuve, ő is érzelmes és finom; mint Sainte-Beuve, ő is csak színes képet ad arról a benyomásról, melyet rá művek tesznek; nem olyan mély lélektani elemző, mint Sainte-Beuve, de megegyezik véle abban, hogy kissé misztikusan homályos a fogalmak elfátyolozása miatt. Szeret a fogalmak elé színes szavakból fátyolt vonni, hogy azon keresztül láttassa és céljához képest hozza előre, vagy szorítsa hátra a szükséges elemeket. Ezért rója meg legnagyobb ellenfele, Péterfy Jenő is. Péterfy a gyökerét szerette keresni mindennek, Beöthy pedig sok dolognak csak „kifejlett virágát bámulja“. Nagyobb benne a szép megérezése, mint lélektani megfejtése. Inkább költői lélek, mint tudós elme, vagy talán mindakettő együtt s egymás rovására. Hiszen iro-

dalomtörténeti bűvárlásai közben egy szikár adat, a kódexíró Ráskai Lea egyénisége, oly erővel ragadja meg képzeletét, hogy költői elbeszélésnek teszi hőségé. Általában lírai melegség ömlik el fejtegetésein, előszóban is, írásban is; de ez nem pusztán szónokias-ság, hanem belső megindultság. Megindulás fogja el nagy és tragikus lelkek, események rajzolásánál. Fadrusztól mély elborulással szólt halála után esztendők-döklökkel is. Jókait megsiratra méltatja a halálát követő reggelen. Így a költő alanyiséga majd mindig átcsil-log a tudós tárgyiasságán, mint belső tűz ízzása a nemes ércen.

Kétségtelen, hogy egész lelkében, gondolkozás-módjában magyar. És mégis, sajátságos dologgal állunk itt szemben. Esztétikai rendszerét a meggleh-tősen holt formulák uralma jellemzi, szemben a Péterfy-féle fejlesztő, lélektani elemzéssel. Beöthy ahhoz a szép szövehez, amelyet esztétikai előadá-sain sző, készen veszi a rámat; ami több: idegen-től, s ami még több: németektől. Azoktól a néme-tektől, akiktől a magyar faj, éppen Beöthy szerint, soha nem szeretett átvenni semmit, ami lelki, ami szellemi; ha vett is: ráerőszakolással, vérrel-bottal, s akkor sem tartotta meg germán formájában, hanem átgyúrta, átélte magyarrá. Beöthyre ráragadt a néme-tektől a kategóriák imádata, a formulák kultusza; ezekből szab korlátokat magának s azok közt mozog. De azt mondhatná valaki: hiszen ez nem szellemi átvétel, csak formai! Azt válaszoljuk erre, hogy forma dat esse rei; gondolkozásunk formája az, ami vagyunk; a tartalom: a világ, az nem a mienk. Az eszmék

nem újak, csak megjelenési formájuk új; s aki gondolkozásának formáját is készen veszi: az kevésbé eredeti szellem. Beöthy Zsolt jelentősége nem is új mezők nyitása, hanem a meglevők összegezése s magyar szempontokból való kibővítése. Átöleli az egész művelt világ esztétikai irodalmát; franciáktól, angoloktól éppen annyit tanul, mint a németektől, de elméletének épülete sem nem francia, sem nem angol stílű, hanem elvont német. Érdekes aztán, hogy rendszerének lelke mégis a Taine művészetbölcseletéből szakad ki. A környezet, a faj, az egyéniség: ez a Taine-i szentháromság a kánonja Beöthynek is. Az eszmény a művészetben-nek gondolatai megtalálhatók Beöthy esztétikai leckéiben.

Nagy érdeme, hogy a magyar szellemi törekvéseket soha nem kiszakítva, hanem mindig a világirodalom keretébe illesztve magyarázza. Törekvése nyíltan kiérezhető: megmérni a magunk erejét a világirodalom mérőjével. Koráramlatok, uralkodó eszmék hatalma alatt csoportosítja íróinkat; s amit itt vesz a részletekben, megnyeri az összes áttekinthetőségében. Látása talán legélesebb Az irodalomtörténet elmélete című egyetemi előadás-sorozatában, ahol a reneszánsz, reformáció, antireformáció, romanticizmus koráramlatának a magyar szellemre hatását és átformálását a magyar lélek teljes megértésével vezeti le. A római szellemet rokonnak mondja a magyarral, mert mindkét faj politikus, katona és jogász nemzet, gyakorlati irányú és kötött képzeletű. Ez egy kissé erőltetett; mert hova lesz akkor a magyar szellem három nagy megtestesülése: Vörösmarty, Petőfi, Jókai,

a három legragyogóbb képzeletű s legkevésbbé gyakorlati magyar? Pedig mindhármójukat magyar bölcső ringatta s kettőnek ősei is fajmagyarok.

Beöthy lelki munkásságában sajátos szerepet játszik az associatio idearum, a költők agyvelejének ez a jól ismert képzeleti tornája, amely távoleső képzeteket kapcsol hirtelen együvé valami fölkelő név, szám vagy adat hatalma alatt. Beöthy képzeletében úgy élnek a nevek, a számok, mint lelki fogasok, melyekre az irodalomtörténet iker adatait fölaggathatja; némelyik képzeleti fogasra öt-hat ilyen összehatalálkozott tény is jut. Például az 1817-ik évszám Beöthynek ezt jelenti: ekkor született Arany János, ekkor adta ki Kazinczy a Zrinyiász-t, ekkor jelent meg a Tudományos Gyűjteményben Kölcsény bírálata Berzsenyiről, ekkor írta Fáy András a Különös testamentum-ot, az első népies hangú víg magyar elbeszélést, ekkor telepedett le Pesten egy csizmadia házában a festegető Kisfaludy Károly; s ekkor halt meg a Vörösmarty édesapja. Egy-egy időpont sűrítő magja lesz emlékezetében a múlt eseményeinek; s az illető évszámra mindig oly pontosan pattannak elő a hozzákötött nevek és jelenségek, mint ahogy egy vilamos gomb nyomására lámpák egész bokra gyúlad ki. Csak az a baj, hogy néha túlságba hajtja képzeletének ez a hirtelen társító készsége; s így jut el olyan halvaszületett igazságokra, hogy Árpád neve, alakja mindig olyan időben jelenik meg a magyar költészetben, mikor a nemzetet külső vagy belső baj fenyegeti. Ha Goethének jelentettek a képek valamit: Beöthy a számok és jelenségek véletlen találkozásá-

ban sejt bizonyos magikus erőt, amely mintha az idők lelkét mozgatná. Vagy talán csak emlékező képességének a próbáját állja ilyenkor? Mint ahogy Arany János is napokig gyötörte magát Horatius egy-egy költeményének a pontos elmondásával. Mindenesetre érdekes világot vet a Beöthy fantáziájára is.

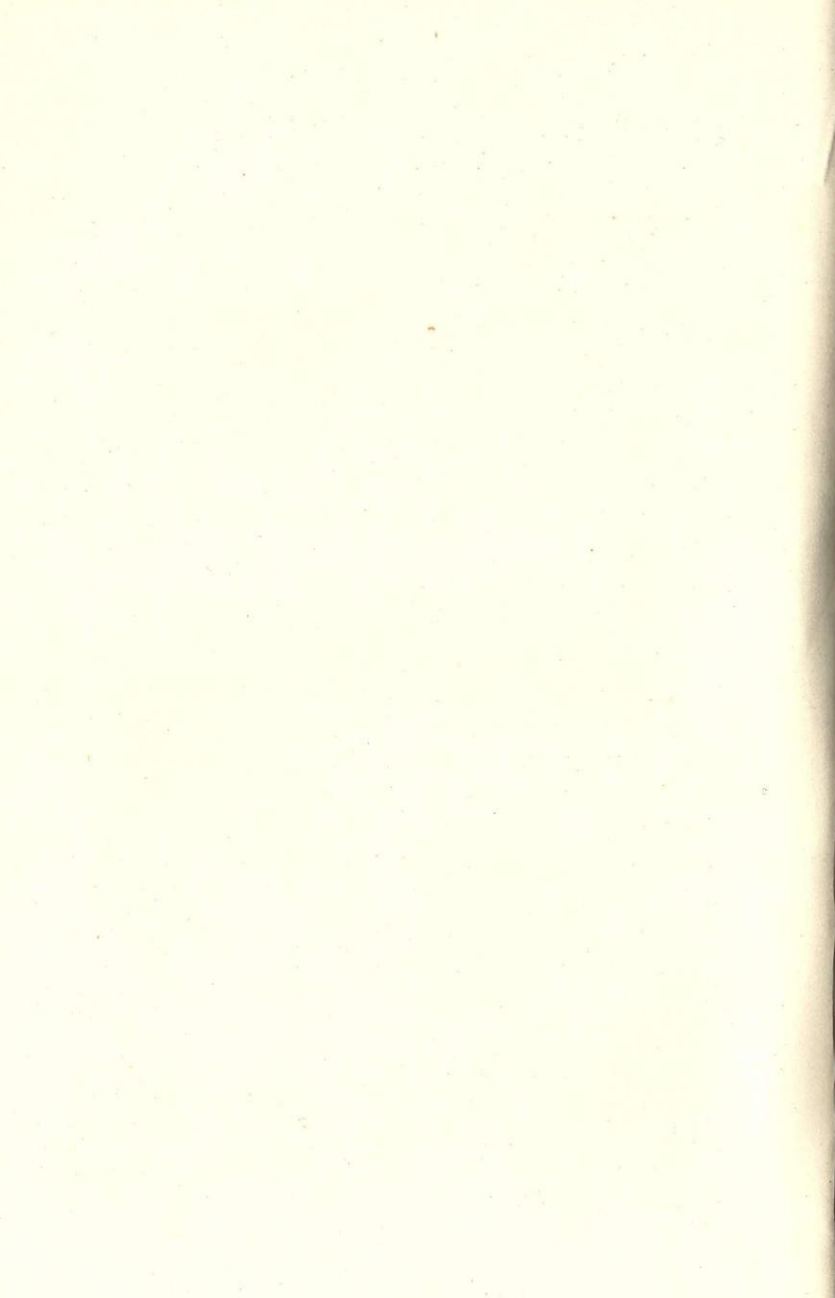
Elhíttető ereje fényes dialektikájában rejlik; ebben igazán finom, színes, megragadó. Ebben van legnagyobb ereje, de talán gyöngesége is; mint ahogy a tragédiák hősében szerinte a kiválóság egyszersmind bukásuk, tragikumuk magva. Ereje ez a fényes, néha bonyolódott nyelv, ez a feltarthatatlanul omló színes hangzuhatag; hallgatójának szinte elzsibbasztja hallóérzetét s lebegve, könnyen ragadja át nagy mélységek fölött. Nem mindig győz meg, de majd mindig elragad. Gyöngesége is hát ez a szónokiasság, mert nem bíbelődik apró, rejtett rugókkal, hanem szabad szárnycsapással vágja át az egyetemesség magas légkörét, csaknem mindent távolról tekintve. Elkerülhetetlen, hogy össze ne hasonlítsuk itt Gyulai Pállal, irodalmi életünk másik irányítójával. Az közöttük általánosságban a különbség, ami Deák és Széchenyi, vagy Arany és Vörösmarty közt. Nem a szellemi erő mennyisége, hanem intenzitása. Gyulai kötöttebb szárnyú, szegről-végre járóbb, Beöthy vezéreszméket kereső, egybefoglaló; Gyulai inkább Brunetière-típus, Beöthy határozottan Taine követője; Gyulai hibákat keres és ostromoz, Beöthy szépségeket kutat és megasztal; Gyulai látszólag rokon- és ellenérzés nélkül ítél, Beöthy sokkal líraibb, vagy ha tetszik: alanyibb, de azért nem elfogultabb; Gyulai

nagy negatív erő, aki ártva használ, Beöthy nagy pozitív erő, aki építeni jobb szeret, mint rontani; Gyulai a cicomátlan lényeg embere, Beöthy a stilisztikai szépségek meg nem vetője; Gyulai magában fog fel és fejt meg minden művet, Beöthy csaknem mindig az egyetemeshez való viszonyában; Gyulai igazi kritikus, Beöthy inkább műbölcselő.

Beöthy Zsoltot az ismeri igazán, aki az egyetem katedráján látta éveken keresztül. Míg a pillanatok hevében szinte harcot vív az agyára toluló gondolatok pregnáns kifejezhetőségével: belső ízzása sokszor magával ragadja a kénytelenségből hallgatót is. Olyan optimistája irodalmunk történetének, hogy a leghatodrendűbb íróból is kikapar valami jót; neki mindenki, aki volt és írt, jelent egy-egy számot a magyarság szellemi tőkéjének nagy összegében. Ezért úgy tetszik előadása közben, mintha Sárosy Gyulát éppen olyan hatalmasnak látná, mint Petőfit, Szász Károlyt: mint Arany Jánost. Pedig ez csak az ítéletek, méltatások egyöntetűen szép szavaiból támadó akusztikai csalódás. Nagyon jól tudja ő, ki mennyit ér igazán; Előadásában van valami rejtelmes, valami ígésző; hangja gyöngé, de olyan szépen tud vele bánni, hogy az erő is megkapja a maga vértetét, a finomság is csillogó zománcát. Mestere a jelzőknek, az epitheton ornansoknak s a körmondatoknak. Sajátságos, éles metszésű feje idegesen reszket nyakán, miközben hidegfényű, mély szemeivel ide-oda tekint s újjaival finom karikákat rajzol a levegőbe. Fényes homlokára ráömlik a villamfény s anélkül is sápadt arcát még kísértetiesebbé teszi. Mélyenfekvő szeme babonásan

ragyog ki homloka boltja alól. Mikor valami nagy-szerűt magyaráz: erősebben remeg a feje, sőt egész teste; összébb ráncolja szemöldökét, hangja meglágyul és szinte rejtelmes árnyalatot vesz föl. Hatalmában van a magyar nyelv, mint Benczúrnak a színe-zés; az ő nyelve is sokszor ragyog; de éppolyan akadémi-kusan komoly, kimért, formás, mint a Ben-czúr kompozíciói. Sokszor túlságba megy a roppant szó és jelzőhalmozásban; ilyenkor mintha gondolatainak megszakadt folyamát akarná pusztá szavakkal áthidalni. Sokat tudó ember, akinek gyönyörűsége telik ma is a szellemi tornákban. Nem mindenkit bocsát közel a szívéhez; de akik lelkéig ismerik, tudják, hogy a XIX. századnak egy magyar polihisz-tora, egy meleg szívű literary gentleman-je él benne közöttünk.

PÉTERFY JENŐ

éterfynek van egy arcképe; nagyon áruló arckép.¹ Verőfényben fürdő lombok alatt ül, hajadonfőtt, balkezevel botja fejére támaszkodva. A napfény előtti hatalmas, négyszögletes homlokát, ráhúll ruhájára, szemét mélységbe árnyékolja, de úgy, hogy kutató ragyogása annál félelmetesebben suhanjon szemünkbe. Az egész alaknak első ránk tett hatása az, mintha az ércből kovácsolt fej összenyomná a csont és hús testet, mintha a túlhatalmasodott szellem súlyát sínylené a rendes földi hüvely. Azonkívül egy nagy ellentét ri le a képről: a homlok és a szem az erő és a mélybe látás energiájával hív szinte ki bennünket; de a törzs fáradtan hajlik meg, s a balkéz, melynek

¹ Ez a kép Riedl Frigyesnek Péterfyről írt tanulmánya előtt jelent meg az Olcsó Könyvtárban.

bot a támasztója, egészen egy csüggedt szárny ki-
merültségével hűll alá. Ha soha nem olvastuk volna
Péterfy életét, sorsát: ebből a beszédes képből meg-
tudnánk, hogy valami végzetes ellenmondás tusázott
benne; két szembe került erő, akik közül nem omol-
hat össze az egyik anélkül, hogy a másikat is magá-
val ne rántsa. Nehéz volna nevet adni ennek a két
hatalomnak, mert számos kisebb démon állott sere-
gében csatára fegyverkezve; de annyi bizonyos, hogy
a rohanó fantázia ott van jobbról s balfelől szembe
vele a súlyos léptű ítélet. Van olyan perc, a fegyver-
szünet boldog perce, mikor kezét fog az ellenséges
két erő, s Péterfy az írásaiban ezeket a boldog per-
ceket ragadta meg, hogy az olvasóknak csak az
egyénsége nappalát mutassa, tusakvó éjszakáit pedig
tudtunkon és akaratunkon kívül maga vergődje át,
egyedül. Azt mondják ismerősei: senkit sem bocsá-
tott igazán szívének a szívébe, mint ember; elmond-
hatjuk, hogy az író sem tárta ki lelkének minden
ajtaját, legalább az utolsó titokzatos terembe nem
nyílik út.

De szellemének napfényes birodalmát, sokszor a
költészet sugaratól ragyogó tetőit: megmutatta. Szám-
talan színre bomlik egyéniségének a napja; úgy tet-
szik, megvolt benne a Faust kutató vágya, mely a
sötétség fejedelmével vérszerződésig hajtja; megvolt
benne a Hamlet finom tört lelke, tépelődő s önmagát
tépő akarni nem tudása és félelmetes fantáziája;
értett a Sophokles márványfaragó művészetéhez, mely
a legnemesebb gondolatokhoz megtalálta a leghar-
mónikusabb formát; lobogott benne a nagy szatir,

Aristophanes életvidámsága, embert és természetet átölelni tudása; gyakran leszállt a Dante vizének mélységére és fölfedezte a poklotjárt szigorú középkori költő pergamen arcán azt az elröppenő mosolyt, mely a paradicsom egy sugarából tévedt oda; megtalálta magában a Platon fiatal lelkét, aki mámoros az eszmék megnyilatkozó világától; de ott sötétlett benne a Kemény kettészakadó lelkének tragikuma is, amely halálos szakadékokat takar el a profanum vulgus elől. Valami nyugtalanító van ebben a ragyogó szellemben; kedvesség és kellem virágos thyrusát forgatja kezében, de ajkán éles gúny, szemében mélybevágó, boncoló értelem; érzések alatt feszülő szavakat dob ki magából; képekbe ömlő szemlélete, mint a Shakespeare kedves tündérje, övet kerít negyven perc alatt a világon; tréfál, szellemeskedik, de irgalmatlanul vág, s mindig bizonyos arisztokratikus magasságból beszél hozzánk, mint aki fölötté áll hallgatóságának és tárgyának. Péterfy nehezen hajlik meg valaki előtt, de ha meghajolt: nem az illetőnek dicsősége, hanem az ő görögös lelkének a diadala.

Sokat lehetne vitatkozni róla: mi volt hát alapjában véve ez az ember? Tudós vagy költő? Vagy a kettőből összekavarodott harmadik valami? Szemlélődő? Esztetikus? Céltalan és gyermekes dolog töprengeni rajta. Volt. Ez elég nekünk; kivált ha tudjuk, hogy írásaiban van és lesz is. Péterfy a legritkább és a legkülönösebb szellemek közül való; a szépségektől megmámorosodó, a tudástól a kétségek hídjára vert, örökkön a tökéletesedés meredekjét

mászó ember típusa. Megvan benne a folyóvíznek az a természeti ösztöne, hogy mindig a mélységeket keresi. Az ő lelke az emberiség legkitünőbb szellemeinek merült vagy rohant a mélyébe. Kereste, az üdvösséget kereső fanatizmusával: a harmóniát; talán ezért szerette úgy a zenét, s ezért szakadt lelki életének nyugtalan folyama a görög műveltség tenge- rébe. A görögöknél látta a legnagyobbat: a művészet és az élet összhangját; ezt akarta legalább magára nézve megteremteni. A Keményről írt essayjében sok lehet a vallomás; mint ahogy Shakespeare Hamletben el-elszólja magát, úgy találunk rá Péterfyre itt-ott a Keményről mondott ítéletek palástja alatt. Benne is megvolt az ész és szív antagonizmusa; belső har- caiba merülve, ő is felhozott, mint a bűvár, egy drágagyöngyöt: az önismeretet, amelyből Kant sze- rint minden igaz megismerés kiindul. Csonka, vagy nem sikerült élete neki is az írásaiban lett egésszé, sikerültté. Sokszor úgy látszik, mintha csak szerepet játszana, annyira kilép magából; hogyan lehet egy ember ma Ibsen ködös és tragikus világának a ben- szülöttje, holnap a Mireio délszaki hősének test- vére? Ma Aristophanes társa, holnap Dante kísérője? Péterfy meg akarta mutatni és meg is mutatta, hogy az az egész ember, aki minden szépre lángot tud vetni. Ő csak olyan izgékony szeretettel bámulta a primitív festőket, mint a Michelangelo Utolsó íté- let-ét; nemcsak a Madonna Sistinát imádta, hanem szerette a gyöngébb képeken is hallgatni a fű növé- sét. Neki egy barnapiros házú kis német város ép- olyan lelki szenzáció, mint a laterani Sophokles-

szobor. Szellemének ez az örökös változásokban való vibrálása valami Proteus-szerűséggel hat reánk; mintha egy untalanul éhes lélek futkosna előttünk, aki nem győz betelni háromezer esztendőnek szellemi táplálékával. Mindenben azt szereti, ami igazán emberi; ő is joggal elmondhatta a római íróval: nil humani a me alienum esse puto.

Ez a mindenhol emberit kereső szem fedez aztán föl sok íróban olyan vonást, amit mások nem igen vettek észre. Kemény Zsigmondról kimutatja, hogy regényalakjaiba átköltözve éli elzárt szenvedélyeinek életét; míg a világgal szemben nem egyszer a bárgyú Brutus szerepét eljátszhatta volna, úgy palástolgatta a titkolt szenvedély önkénytelen ravaszságával legbensőbb indulatait: addig teremtetett alakjaiban lázong, képzelete sötétes lánggal gyúlad ki, elfojtott érzékisége át-átremeg egy-egy jelenet erotikumán. Eötvös Karthausi-jának a pszichologiai dátumát tartja emberileg igen érdekesnek; abban a korban született ez a „krónikus szívbajban szenvedő könyv,” mikor a képzeletünk alkotta világból bedöbbenünk a valóság világába; mikor másodszor kell megismernünk az életet, mert először félreismertük. Jókai nimbuszát is azért veri széjjel, mert hőseiben alig van emberi; csaknem mind Übermensch, magyar viseletben. Az emberfölöttieskedő Nietzsche sem szíveli, mert óriássá fújja fel magát, a meglevő emberi műveltséget pedig értéktelennek kiáltja. Ezért legkedvesebb magyar költője Péterfynek Arany János; benne, költészetében sok a földíz, sok az igazán, mélyen emberi. Hogy örül Péterfy, mikor Shakespeare, ez az Ossát Pelionra

görgető nagy titán, észreveszi a Macbeth komor várán is a fecskefészket. Danteről írt nagyszerű tanulmányában a költő arcán fölfedezett dolce riso-ból, az életnek ebből az édes mosolyából indul ki; s Macaulayval szemben nemcsak a zord és mély Dantét látja, hanem a mindennapi élet alakjait, szólásait még a paradicsomba is bevívő, egészen emberi költőt, akinél a földi életnek magának is van becsé. Euripides mellett egész védőbeszédet ír; legúnyolja azokat a pápaszemes filológusokat, akik Aristophanes irigy és pajkos szatirája után ítélik meg ezt az újító, összetettebb lelkű költőt; ha sok tekintetben szentimentális, ha az ifjúság naivan kedves rajzával romantikus is: de megérezte, milyen érdekes művészi probléma rejlik a nőnek a férfira tett hatásában; s ő az első görög színműíró, aki az antik asszonyi lelket mesteri módon rajzolja. Aischylos a drámai gigantomachia költője, Sophokles a legnemesebb márványszobrász, Euripides már sokszor a „rongyokig“ emberi. Péterfynek rögtön felötlik, hogy Euripides sokkal humánusabb, mint két nagy társa. Hát Aristophanesben, akiről szóló tanulmánya talán a legélettől-lüktetőbb, hát Aristophanesben mit szeretett? Bebizonyítja róla, hogy nem volt sem erkölcsnemesítő, sem politikus, hanem isteni jókedvvel megáldott, gúnyolódó nagy gyermek, lángeszű művész, akinek képzelete úgy épült, mint valami csodálatos homorú tükör, mely groteszkké változtatta a legszabályosabb alakokat is. A határtalan életöröm, életerő, mely ott lüktet Aristophanes szakadatlanul omló soraiban, elragadja ezt a tanári hivatal szürkeségébe fáradott

embert s míg a róla festett képet írja: bizonyosan boldog, pajkosan eleven, magában bízó, költő, mint a Madarak lángeszű írója.

Péterfy a „percek aratója“, impresszionista. Nagy érzékenysége nek ezekben a vasárnapi pillanataiban szinte megüti a szépségek láza s mint a megpendített érc: hosszasan rezeg és zeng. Nyughatatlan-sága és mindent fölfogni akarása az a két egymást tartó sarok, melyen élete és tehetsége forog. A keleti tenger partján, mikor balkonja alatt csapdossa a thalatta a falat: az elemek rokonának érzi magát; igen, Péterfy hasonló a legnemesebb tükörhöz, amely mindig annak a képét veri vissza és fogadja magába, akire fordul; de gyújtó sugara is van, vele világít be a tárgyak és emberek rejtelseibe. Impresszioniz-musa mindig úgy rohanja meg az ítéletének célpont-jába állított dolgokat, mintha hirtelen és egyszerre akarná hatalmába keríteni; de logikájának vaskeze féken tartja rezonáló érzékenységét s rákényszeríti a fokról-fokra való haladásra. Itt is szinte érezni a Péterfy egyéniségének kettészakadását s a két félnek egymással való küzdelmét és egyensúlyozó hatalmát. Rendesen egy ponton fúródik be tárgyába, azon a ponton, amelyet hirtelen támadó rokon- vagy ellen-érzése jelöl ki szemének; de attól a ponttól kezdve sugáregyenesen halad a lélek belsejébe, megvilágítva fel-felragyogó szellemével minden útjába eső szaka-dékot, oromzatot vagy verőfényes tájékat. Innen van ítéleteinek művészi egyoldalúsága, csaknem lirisága, melyet bravúros keresztülvitele nem mindig szabadít föl a tévedés vádjától. De igazságszeretete, férfias

őszintesége mindig tiszteletet parancsol; ha sokszor abba a hibába esik is, amiért Emersont megcsípkedi, hogy neki csak Emersoni igazság van a földön: a Péterfy-igazságok oly emberek és oly szépek, hogy hirdetőjüknek nagy egyéniségeért szemet húnyunk fogyatkozásaik előtt.

Ez a Hamleti lelkű és sokban Ibsen egyik hőseinek, Gregers Werlenek, a sorsát szenvedő magyar ember: világpolgár akart lenni abban a nemes értelemben, melyet a szabad műveltség ad jutalmul a mindennapiságon fölülemelkedő léleknek. Péterfy kettőtől állott igazán távol: a kenyérért törtetők stréberségétől és a szónokias hazafiságtól. Nála mélyebben nem becsülhette senki nemzeti szellemünk alkotásait, de nem gúnyolta felsőségesebben senki nagydai cigánykodásainkat sem. Mintha Gyulai Pálnak is volna ebben valami része a Péterfy rátermettségén kívül. Legalább Gyulai-ösztönzésre vall: Görgeinek védelmezése Kossuthtal szemben, Jókai népszerűségének a hazafias hízelgés oszlopáról a művészi értékelés talapzatára leszállítása, Kemény Zsigmond eltemetett és alig sejtett nagyságának koporsóból kitámasztása. Ő is szeretett népszerűtlen dolgokat védeni, ha igazat látott bennük, mint Gyulai Pál. A Görgei védelmére írott cikkében mintegy a maga igazolására mondja: „Ha magyar ember tiszta lélekkel népszerűtlen dolgot véd, akkor mindig valami kemény igazság rejtőzik abban a népszerűtlen dologban.” Engedményekre sem az életben, sem a művészetében nem volt hajlandó; sokkal arisztokratább lélekkel járta a világot, semhogy a tömegízlésnek

vagy a hatalmon levőknek zászlót hajtott volna. Nem is élt egészen Magyarországon, talán félig sem; lelkét Goethere, Shakespeare-re tartotta szegezve, szemét pedig Italia művészetével itatta. Nem tudott volna csigahéjban ellakni, mint a szegény Hamlet; inkább Fausttal kergette az életnek azt az egyetlen percét, melyre azt mondhatta: „Maradj még, oly szép vagy nekem!” Szeretett volna olyan görögös harmoniával bekirálykodni az eszmék világába, mint ahogy Platonnál látta; de századának és örökölt természetének pesszimizmusa félrebillentette lelki egyensúlyát s csak a Sokrates tragikusan nagyszerű végét szenvedhette át magának. Életének és művészetének eredménye közt újra felsötétellik az az ellentét, amelyet már arcképéből kiolvastunk; mint ember, azt bizonyította be sorsával, hogy ennek a földi küzdelemnek nincs semmi értéke, el kell dobni magunktól; ha a boldog Sophokles énekelhette, hogy: nem születni a legnagyobb boldogság, vagy röviden élni, ha már élni kell — Péterfy nemcsak énekelte, hanem át is szenvedte. Művészetével ellenben meghazudtolta életfölfogását, mert minden sorából a szépen és szépért élni tudásnak himnusza zeng. Péterfy egymagában „viadalmas kettő” volt, mint ahogy Arany János mondja Rozgonyi Piroskáról. Nagyszerű ámuló volt ez az ember, akiből hiányzott a produktív hatalom, mely önmagáért teremt. Péterfy mintha csak nemes hangszere volna a világ legnagyobb szellemeinek: akkor szól, ha azok izgatják húrjait; fenséges akkordok rejlenek benne, de magában: hangtalan halott.

A magyar művészi prózának csaknem a legnagyobb mestere Péterfy. Elhagyja a Gyulai körmondatos és ellentétek sarkán forgó gondolatszövését, a Beöthy-féle szónokiasság soha nem volt vérében; beszél kedvesen, gúnyolódik, szellemes visszacsapásokkal dönti meg a neki nem igaz igazságot; stílusának sokszor olyan ragyogása van, mintha költeményt írt volna át prózába. Az unalmasságot ideges elevensége csírájában öli meg; a kothurnust nem állja, inkább hétköznapi szavakkal ad súlyt rövid mondatainak, mintsem színpadi ruhába öltöztesse. Pedig képzelete pazarul ontja kincseit, képekkel színesíti gondolatainak gyors ritmusú áradatát; csak-hogy ezek a képek olyan természetes könnyedséggel pattannak ki, mint a rügyszőfű fán a hajtások. Tulajdonképpen festővel van dolgunk Péterfyben, aki a lelkére szóródó hatásokat színfoltokba gyűjti, s mikor ítéleteinek testet adott már: utóljára egy mindent kifejező képpel tesz koronát reá. Elárulja a stílusa, hogy költeményeket is írt, hogy Shakespeare és Goethe volt leggazdagabb kölcsönadója, akihez analogiákért olyan sokszor folyamodott. Nyelvének a subtilitás, a franciás szellemesség ad előkelőséget, a kép gazdagság pedig ragyogást.

Az Eötvös Karthausi-járól, ennek végtelen körmondatairól azt mondja, hogy ott az egész világ a valamint és ha kerekein forog; a képzelet kovászán dagad az érzellemmel a stílus is, míg végre elfogy érzéki ereje s virágos halottá lesz. Jókai egy furcsa Prometheus benyomását teszi rá, aki alakjait egészen képzelete kényére gyúrja; félszemmel mindig

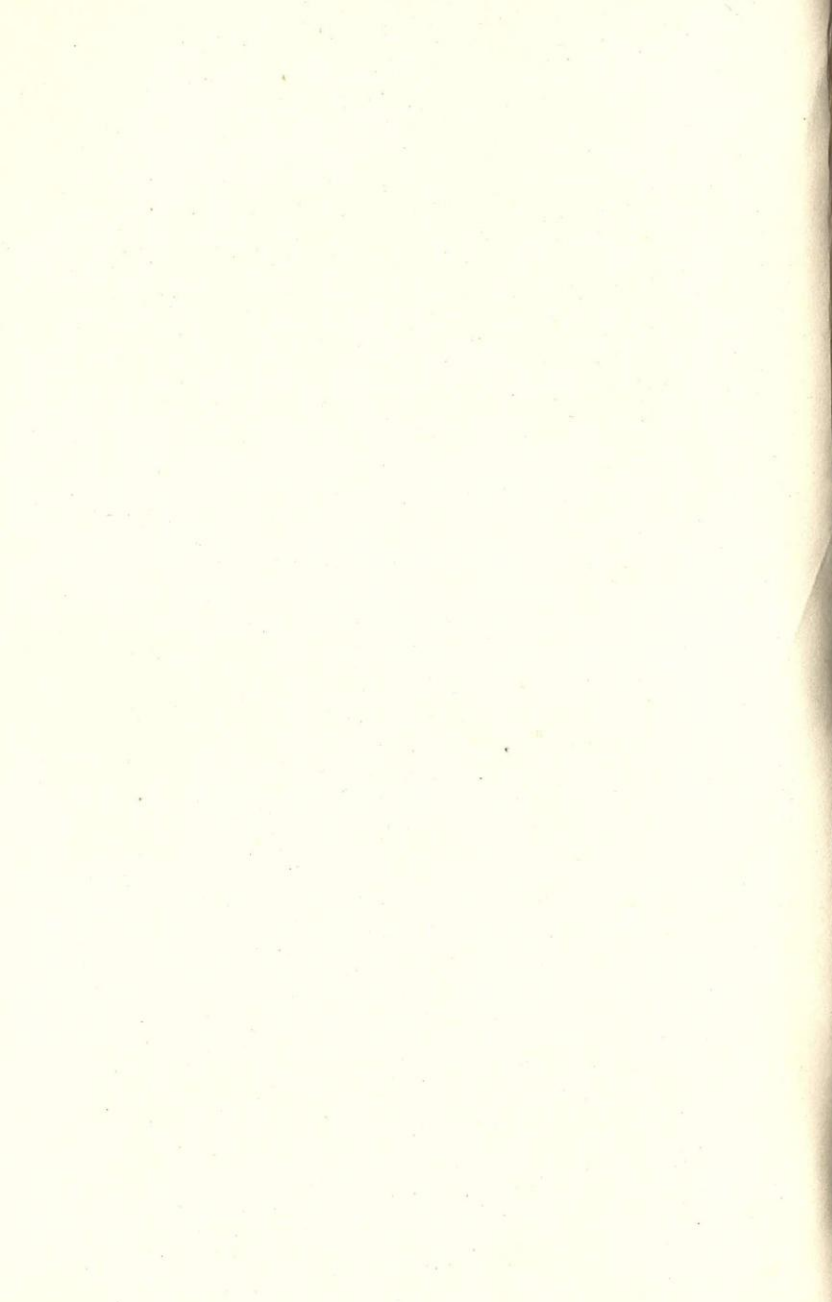
a valóság felé kacsint, de nem veszi észre, hogy lelkébe azalatt a mese démona szállt. Kemény Zsigmondban szerint volt valami abból a hangulatból, melyben Shakespeare a Lear bolondját teremtette: néha némaságával beszélt, gúnyolódásaival sírt. „Lelkében a suttogás százszoros visszhanggal erősül s mint súlyos léptek kongása hangzik magas boltívek alatt.“ Elevenen mutatja ez a kép, mennyire helyzetből szakad Péterfynél minden sor; Kemény tragikus komorságát alig lehetne a szavak borús zenéjével jobban éreztetni. Aischylost „mázsás szavú ember“-nek mondja, aki csekély kezdetből mintegy a vállán emelte föl a tragédia épületét. Mintha csak a görög regék földettartó Atlasa sugalmazná ezt a stílszerű gondolatot. Aischylos, a drámai gigantomachia költője: pörölyöz; Sophokles, mint egy szobrász: márványból vés. Platonról azt írja: „A világtörténet nagy kincshalászóihoz tartozik, kik, mikor a valóság elmerülő félben van, megmentik belőle azt, ami megmenthető: gondolati képét és eszményét.“ Platon idejében a görög látóhatáron „a romló istenek laka fölött egy új fogalmi világ első hajnala dereng.“ A Goethe Faust-ját jórészen könyvnélkül tudó Péterfy Dantéről is azt mondja: „Dante az első Faust, ki eltévedve, az igazi utat keresni indul s nemcsak szenvedélyes nézője az isteni színjátéknak, hanem cselekvője is.“

Ezekkel ahol plasztikus, hol festői képekkel Péterfy csodálatosan tud bevilágítani írója lelkének a lelkébe. Pedig tulajdonképen ez a stílusának liris-musa. Soha nem ragyog szebben és vidámabban

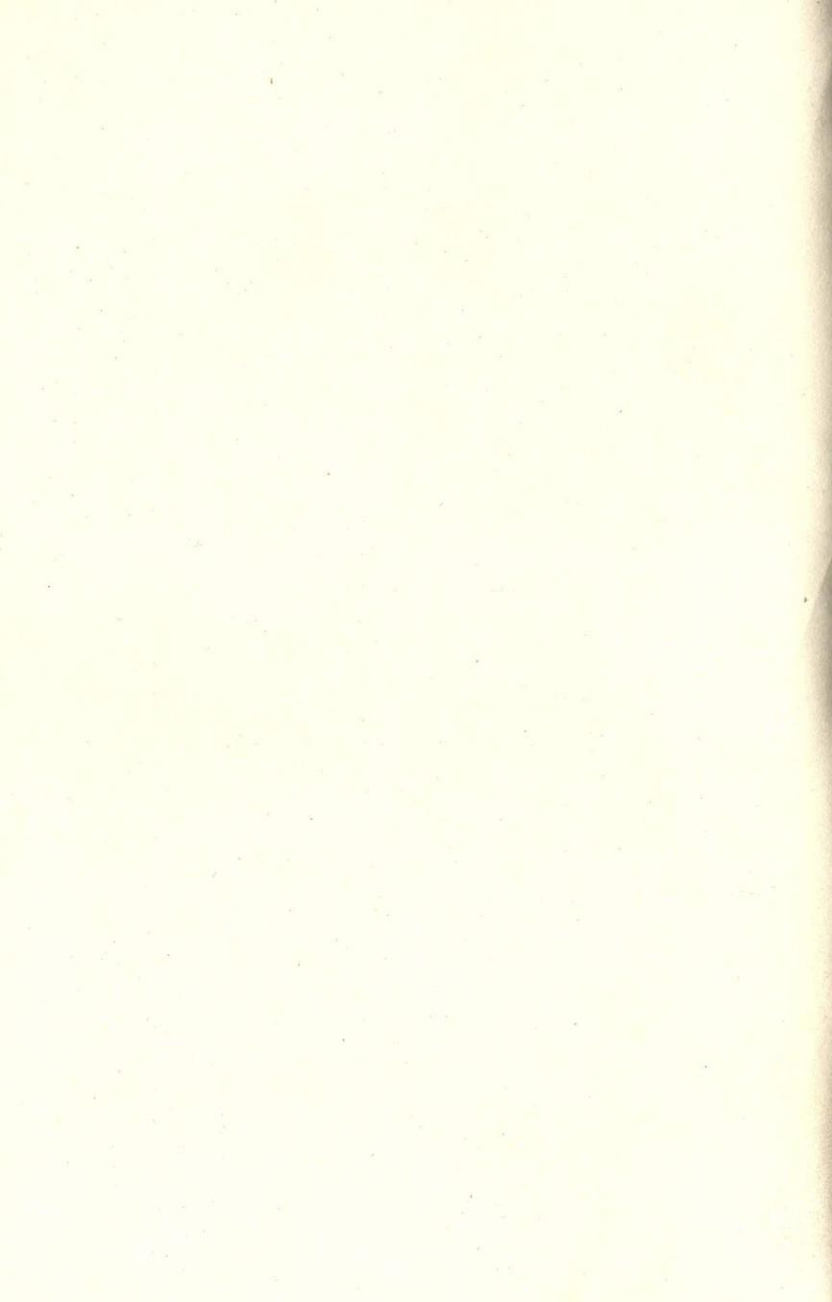
Péterfy nyelve, mint mikor Aristophanes arcképét festi meg; mert megindulva is alig volt jobban valaha, mint akkor. A görög világ összesűrített képét látja ebben a jókedvű és gúnyos komédiaíróban, akinek a lírája édes, mint a szőlő mustja, vidám, mint a madárfütyty, s egy csendes falusi délután meleg verőfényét csalja be harsogó tréfái, bohó túlzásai közé. A gráciáknak ezt a rakoncátlan kegyeltjét így jellemzi: „Pan isten egy kísérője, ki kéjjel hengerlődik az illatos mezőn, nagy nyitott szemmel pihen a platánok árnyékában, vagy zshivajjal rohan thyrsust forgatva kalandok után; hahotázó Satyr, ki harsogó tréfájába akarja fullasztani mindazt, ami kedvének, belső ösztönének ellenmond. Egész kéjjel táncolja a kordaxot, veti magát sárba s ugrik újra a kék égbolt felé. Acélfényes szemét hunyorítva kéjjel tapogat végig bozontos mellén s előttünk megfoghatatlan vidám szilajsággal bámulja szarvacskáit s patás lábait. Aristophanesnél a vígjáték még a dionysosi mámortól remeg, a képzelem benne satyrlábbal táncol s néha lágy, himes szárnyat bont szét, mintha valami csodamadár volna, az utca sarát gyúrja, vagy szeméttel dobálódzik, de ugyanakkor az értelmi üdeség harmatával hint be, a vidámság aranyesőjével ragyogtat be mindent. Egy bohó Prometheus, ki értelmetlenségek, gonoszságok, hibák, bűnök, félszekségek, s gyakran vastag egyértelműségek sarából építi föl színes, kacagtató világát, mely azonban egyúttal erős értelem, természetes, kemény józanság tükrözése is lesz.“ Péterfy stílusáról is el lehet mondani, amit ő Danteban csodált: „Olyanok

néha szavai, mint a láng, melynek hatása alatt titkos írás betűi olvashatókká lesznek“.

A magyar szellemnek ez a görögös szép alkotása, akit mi Péterfy Jenőnek nevezünk, csonkán maradt reánk, mint egy Pheidiaszi torso. A fej kiképzése remek: a homlokon márvány nyugalom és fönység, a szemekben olaszosan mély tűz, az arc izgékony izmok játékától beszédes; de azután letöredezve hirdetik a félbehagyottságot, vagy a mi nem láttuk egészet: a test többi csonka tagjai. Egy nagy, természetes, faragatlan márványtömbből tör elő az egész fej, mint a Rodin Gondolat-a; csodálni való a szépsége, de fájlaljuk az egésznek kifejezeni nem tudását. Mégis, az idők sajátságos elsimító hatalmába törődve: így, csonkán szeretjük és tartjuk meg lelkünkben ezt a remekművet; s majd valamikor éppen úgy nem érezzük törött voltát, mint a melosi Aphrodite-nek. Sőt utóljára még úgy találjuk igazán szépnek: a maga művészi csonkaságában.

MIKSZÁTH KÁLMÁN

i a regényíró? Taine azt mondja: lélekbúvár, aki cselekvénybe helyezi a lélektant. Vogüé a nagy orosz és angol regényírókat körülbelül a kor historikusainak veszi, mint a hogy Hamlet a kor foglalatjainak és rövid krónikáinak becsüli a színészeket. Mikszáth Kálmán mind a két hatalomból megragadott valamit, de inkább szerény és mulattató krónikása korának, mint emberi lelkek szétfejtője és összerakója. Nincs benne semmi monumentális, zenekarából hiányoznak a kürtök, alakjaiból a szoborszerű hatalmas vonások; de van jó szeme, fiatal emlékezete, bajusza alatt mosolygó humora, kesernyés gúnyja, egy kis cinizmus és csengő-bongó nyelve. Tulajdonképpen nem szabad regényírónak neveznünk, csak mesélőnek; egyéni kedvessége olyan vezérszerepet játszik minden történetében, hogy igazi hatása nem a meséjéből fakad, hanem az előadás-

módjából, a Mikszáthizmusból. Mikszáth, ha szabad mondanunk, lírikus az epikában; ezzel elérültük Jókaihoz való rokonságát is. Csakhogy Jókai bűvész, aki görögtüzekkel fest és ódákat, elégiákat szaval; Mikszáth pedig kedélyes családfő, aki pipaszó mellett összerajzítja az emlékezetében zsibongó adomákat és egészséges, földönjáró életbölcse ségével kihimezve: hiszékeny hallgatóságának a fülén át lopja lelkébe. Nem nagy igényekkel lép fel; mulattatni akar, nem tanítani. Szereti a bolondos históriákat, a csodálatos fordulatokat, a kis embereket, a bogaras félbolondokat; szereti a ruhasuhogást és a selyemfűvű mezőket. Jókai megindul, ha valamelyik hőse szomorúságba esik; a rossz embereket nagyon gyűlöli, a jókat nagyon szereti. Mikszáth ellenben vallja az Arany János bölcs bírójának a hitét: se ide nem, se oda nem; ő csak olyan, mint a bábszínház igazgatója, elbúvik a színpad mögé, figuráit cselekvésbe rohantatja, de mindig ő beszél hozzá, mindig az ő hangját halljuk. Mikszáthnak, különösen már ma, nincs sem jó ember, sem rossz ember, csak érdekes ember, tollhegyre való ember; vadászik is a különös típusokra, mint a legszenvedélyesebb vadász. A pillangógyűjtő nem hajszolja nagyobb passzióval a legbabonásabb halálfejtő pillangókat, mint ő a kiveszőfélben levő magyarokat. Gombostűjére tűzi őket, szépen beállítja a maga helyére s gyönyörködve mutogatja ismerőseinek: nézzétek, micsoda remek példány!

Mikszáth nem a Dickensek, nem a Thackerayk, nem az Eliot-k emberszerető nagy szívével üt bélyeget a bűn homlokára és fon koszorút az erénynek;

ő jobban szereti az írásművészetet magáért az írásért, mint az embereket önmagukért. De mégsem igazán objektív író, hiába hordja azoknak a címerét. Ő a magyar furcsaságok lírikusa. Nem tehet róla, hogy nálunk is az emberek furcsák és az intézmények, nem a sziklák, nem az erdők, nem a patakok. Van szíve, hiszen prózai költeményekkel kezdte írói pályáját, a Bágy patak mentének kedves szavú énekese volt ifjúságában. Ő mesélt a Baló Ágnes elúszott kelen-gyéjéről, a kis Bede Erzsi nagy szívééről, a Péri leányok lehullott arany hajáról, az uzsorásból irgalmassá nemesült vén bűnös Biziről, a türelmes, szent, szőke Timár Zsófiról, a hajlíthatatlan pogány Filcsikről, a vereshajú Vér Klára édes bűnéről, a falurossza Szűcs Pali szerencséséről, a bűbajos Galandánéről, aki vén boszorkány léte-re tündéri szép leány alakjában kísért éjjelenként a temetőben; a szerelmében elsorvadó szegény juhásziúrról; Gályi János pokolba vágató négy lováról, a kis Gál Magda eltört korsójáról. Vagy nem költemény a híres dudás Lapaj története, akinek elzárt néma lelkébe egész új világot lop egy kis talált gyermek? Ezekben az apró palóc és tót történetekben a természet belejátszik az emberek játékába; napsugár táncol és illatok ölelkeznek a kis Bede lány haján; a holdas éj babonás szépséggel festi át egy szőkehajú, fehérarcú, elesett lány képét a gyermekét tartó Máriává. Jókaitól eltanulja Mikszáth a méhdön-gés andalító zenéjét és talán még kedvesebbé teszi; a pici patakok locsogásának édes szavak jelentését adja. Ezekben a kis rajzokban, amelyekre Beöthy Zsolt angolos novellái lelkesítették Mikszáthot, ott

lűktet az író hajlékony szive, ott forr a vére, az ifjúság aranyos köde leng átlátszó fátyolul rajtuk; az emlékezések halkán uszó báránnyelheői mosolyognak vissza a réti virágok kacagására. Itt minden oly szép, oly andalító, mint mikor egy régi dal szakadozott akkordjai sírnak át hozzánk valahonnan az éjszakából. Mikszáth költő volt ifjúságában: lírai költő.

Hanem később ez a rózsaszínű köd mintha szétfoslana; a józanság szele összetépi, szertezilálja. Az író fiatalos romantikája élemedettebb cinizmussá savanyodik és már nem a báját, naivságát vagy jó szívet látja kis embereinek, hanem komikus kinövéseit, groteszk tempóit, lelki félrebillenéseit magyar ősbölcsezetnek, sőt csodabogaraknak. Csak össze kell hasonlítani ebből a szempontból a Noszty-fiú történetét a jó palócokkal. Egy-egy régi rózsaszínű ruha visszasuhog még, egy-egy pajkos lányszem visszanevet még, de az öregek pipafüstje átláthatatlan felhővé gomolyul; szerelmi turbékolások, mezőn barangolások helyett vendéglőkben esznek-isznak, kártyáznak az emberek. Érdekesen lehet végigkísérni Mikszáth munkáin, időrendben, az író lelke tavaszának nyárba lépését és nyarának sajátságos, kellemesen hűvös őszbe hajlását. Mint a nagyapa, meséli unokáinak az ő első szerelmét s kikacagja az élet szivárványos bolondságait; az unokák esze, persze, másfele jár, de a beszélőnek magának esik jól a visszaemlékezés. Most már fő a jó étvágy, az egészséges gyomor. Szerelem? Hazafiság? Nagy ideális célok? Gyűlölet? Megindulás? Levegőbe fújt színes buborékok; szál-
lanak, csillámlanak egy ideig a napfényben, azután

elpattannak. Haj, ez a világ minden dicsősége! Jó ember ez a Mikszáth, szó sincs róla; egy hangyát sajnálna eltaposni, de ha egy szent hagyományt eltaposhat egy ötlet kedvéért: megteszi. Ő maga mondja ezt magáról és Mikszáth nem rosszul ismeri Mikszáthot.

Mikszáth azért nem nagy író, mert nem hisz egy igazságban, amelynek átadta volna magát egészen. Előtte tulajdonképpen semmi sem szent; ha ugyan őszintén ír. Kigúnyolja az egyházat papjaiban, még az Istennel is sokat figurázik, mintha nem venné komolyan; az államot úgy tartja kezében, mint egy csomó kártyát; a nőket sokszor kivetkőzteti nimbuszokból, ami nála nem stílszerű; a szegény embert azért gáncsolja, mert pénzre vágyik, a gazdagot azért, mert pénze van; a katonát: mert öl, a gyávát: mert nem öl. Csak a családnak, csak a gyermeknek irgalmaz. Fiairól igazán páratlan kedvességű képeket fest. Mikszáth körülbelül így gondolkozik: minden törtetés, nagyravágás, szövetkezés, harc és politika bolondság a világon; egy értelme van az életnek: maga az élet, a jókedvű egészség, evés-ivás; vagy szentebb értelemben: a szerelem, a házasság, a gyermek. Szóval, a társadalom alapját jól érti és becsüli, de ami rajta épül: az neki mind komédia. Vagy talán lehet jó a világ, kitünő az ország, remek az ember, de Mikszáth szemét bántja a rend, neki a rendellenesség, a formából kicsapás az ideálja. Ez nagyszerű forradalmi természet volna; de neki nem a nagyszerűségükkel rendbontók, hanem a fonákságukkal, bizarrságukkal formátlanok imponálnak.

Hiszen milyen a legtöbb alakja? Erkölcsi nyomorék, hibbant lélek, vagy bizarrságok színes foltjaiból összefércelt emberfigura. Ez az élet! kiálthatná ránk valaki. Ez nem az élet, csak a ruhája; a foltos rongyokon belül még sok titok rejlik. Pedig Mikszáth jól látja az igazságot, de mindig túl lő rajta, mikor rásüti fegyverét. Olyan szabó volna szabónak, aki minden nadrágot bőre szab és minden kabátot szűkre, vagy megfordítva. Ha megkaparít valamit, úgy tesz, mint a gyermek: kíváncsiságból addig babrálja, feszegeti, nyomorgatja, hogy kimegy a formájából vagy széthull darabokba. Mikszáth mindent túlhajt, annyira szerelmes egy ötletébe, egy alakjába, egy helyzetébe. Nagyobb munkái közt kitűnő a Különös házasság. A mesélésnek, a póz nélkül való kedves fesztelenségnek remek példája a regényt kezdő húsz első lap; üdeség, egyszerűség, zamatos magyarság, közvetlenség, csupa élet az egész. A történet is érdekes, sőt izgalmas. De micsoda hihetetlen, vaskorszakbeli úr az a vén Döry; az aljasság, ravaszság, vakmerő vad erő nem szorult még így soha egy emberbe! Mikszáth az érdekességért mosolyogva áldozza fel a lélektani valószerűséget. Milyen hóbotos a bolond véletlenség győztese: Kopereczky; először nincs tisztában vele az olvasó, mire megismerné: egészen mássá alakul; hosszú a történet, Mikszáth is úgy járt, mint Jókai: elrajzolta, átváltotta eredeti képét egy másodikká, harmadikká. Vagy a kalitkába került galamb: Szabó Eszter, egy detektív-regény hőse lesz végül vígjátéki naivából. Ki mondja meg, meddig bolond és meddig nem a szerencsétlen Druzsba tanár úr, ez

a neve visszájának megfelelő „abszurd“ alak? Vagy Mikszáth csak bolondozni akar a közönségével, hogy meddig vezetheti őket a kicsinált hihetetlenségek labirintusába? Apró uram is nagyszerű jellem volna csizmadiának, csak ne sütné ki róla Mikszáth, hogy elszegényedett bárók ivadéka. Azokból nem lesznek csizmadiák, hanem mások. Nem annyira hihetetlen, mint inkább megbillentlelkű ember az extravagans Gregorics Pál, akinek tragikuma is van: minden jóakarát félremagyarázzák az emberek. Pongrácz István gróf egyenesen örült, monomaniakus, két századdal előbb él, mint amikor él. Meséket a huszadik században is lehet mondani, különösen a Wilde fantáziájával (A halász lelke mintájára); de a novellaíró vagy a regényíró legyen az, aminek Taine gondolja: lélekbúvár, ne meglepetésekre játszó lelki kártyás. Mikszáth jobban szereti az ötletet, mint az igazságot, mint a szépséget; pedig az ötlet elpattan, az igazság szépsége megmarad.

Hanem azért mégis az ötleteinek köszönhet Mikszáth legtöbbet. Nála az ötlet az a tündéri kacsaláb, melyen meséinek különös vára forog. Ha ezt kirántanánk alóla: összedőlne az egész alkotmány. Ötlet, még pedig operetteszerű ötlet a szelistyei asszonyok története, akik férfiakat kérnek magoknak a királytól; kedves ötlet a Szent Péter piros esernyőjének babonás földreszállása; krónikás ötlet a Beszélő köntös kisorsolt gyermekbirója; örületes ötlet a vén Döry vőlegényfogása; meseszerű ötlet a kis hercegprimás Hippolit kicserélése; magyaros ötlet az Inokay grófék családi kincsének titokzatos visszakerülése; lélektani

ötlet a Noszty-fiú háromkötetes regényének a magja: fogadás és vadászat egy leányra, akit éppen akkor szalaszt ki keze közül a vadász, mikor már fogja. Egy merész ötletből pattan ki Mikszáth kitűnő szatirája: Az új Zrinyiász is. Hiszünk a feltámadásban, mert még nem támadt fel senki; de ha egyszer feltámadna kétszáz ember a tizenhatodik századból: senki sem hinné el. Ide vág az író egyik csapása. A másik: háromszáz év különbségének bizarr, de elmés szembeállítás. Ez a Mikszáth igazi területe; könyökig duskálhat a furcsábbnál furcsább fordulatokban, fonák-ságokban, s úgy üt Zrinyiékre, hogy majd mindig nekünk fáj.

Ebből az ötletimádásból sarjad ki Mikszáth írói sajátosságának két ága: az adomázás és a részletezés. Ez az ember a levegőben, röptében kapja el Magyarország minden bujdosó anekdotáját és beszövi cifrá-nak a meséje szövetjébe, mint a régi szűrszabó a tulipánokat a szűr fehér mezejébe. Kicsoda írná meg az Akli Miklós kalandjait, az Ausztriában kerengő Mikos viccek ősapját, ha nem Mikszáth? Akitől az unalom, vagy kifárasztott erős szellemi mérkőzés, vagy nevezhetnék bánt: üljön le Mikszáth könyvé-vel az asztalhoz, három perc múlva mosolyog, tíz perc múlva nevet. Aki ötletekre dolgozik: pepecselő művésszé válik; Mikszáth az, testestől-lelekestől. Az ő részlethajhászása nem a nagy lélekelemzők kíváncsisága, amely az agy legtitkosabb rezzenéseit fogja fel, hanem az unalom ködét kacagással szétverő mulat-tatónak az igyekvése. Mikszáth szereti a közönségét, tudja hosszas tapasztalatból, mitől nem fájul meg a

feje; hódol az arany középszer ősi elvének: se nagyon magasan, se nagyon mélyen, csak mindig a kettő között. Ez az út biztos, nem is veszedelmes, rózsákkal szegett, de nem visz messzire, sem felfelé. Sokszor bújósdit játszik a meséjében közönségével; először behunyatja a szemünket, olvas tízig, az alatt történetének aranyos fonalát elvezeti valahová, maga is elbúvik és elkiáltja: szabad! Mi, olvasók, megindulunk, keressük erre is, arra is; tudjuk, hogy ott lapang valahol egy bokor mögött, de nem rontjuk a játékot: nem találunk rá. Mikszáth azután kibukkan a hátunk mögött és elneveti magát. Fölkelti a jókedvünket, ebben nagy mester; és valljuk meg: ez nagy áldás. Ha a hegedű húrja fel van hangolva: döccenés nélkül játszhatja végig egyszerű, bár furfangos darabját. Megindul a meséje, folyik szépen, akár a Bágy patak; hanem egyszer eszébe jut valami, egy magyarázó tréfa, adoma, ötlet, szójáték, sokszor nem is éppen odavaló, de csattanós: elmondja; máskor a mese folyamába egy feltartóztató szigetet ékel egészen új anyagból, s míg azt felépíti, megmutogatja: a két ágra szakadt folyó parttalanul csavarog, vesztegel, sokszor holt ággá posványul; új nekifohászkodással tudja csak új mederbe verni. Mesemondás ez, serdültebb gyermekek számára. Mikszáthban igazán feltűnő a családiasság, mintha mindig felesége és gyermekei körében vagy szabadabb szájú óráiban férfitársaságnak mesélne. Talán ezért az intim, közvetlen kedveségeért szeretik az angolok, a legcsaládiasabb emberek.

Mikszáthban, az íróban, sok az asszonyi tulajdonság. Szereti a pletykákat, felfűzi őket meseszálára,

mint az üveggyöngyöket és meg-megcsörgeti rámosolygó hallgatóságának. Töviről-hegyire elmond minden alakjáról mindent, amit csak asszonyok el tudnak mondani. Előadásában is sok a nőies kedvesség; becéző szavakat csilingeltet még komolyabb hangú történeteibe is, közbeszól a maga nevében, hozzánk fordul, magyaráz, bolondozik, ha észreveszi, hogy talán unatkozunk. Ha Mikszáthot olvassuk, sohasem vagyunk egyedül: mindig ott ül velünk szemben ő is, el-elszólja magát az ő palócos szavajárásával. A kellem az ő attikai sója, mellyel az ízetlent is megizesíti. Érdekes, hogy még külső, nyelvi sajátságán is rajta van a szépségnek ez a kedves bélyege. A kellem: a kicsiségek szépsége; a Mikszáth nyelvében egymást kergetik a kicsinyítő képzőkkel gyermekesített szavak: füvecske, bogárka, tehénke, tótocska, Istenke; ez félig tót, félig palóc hatás. Hasonlatai is liliputi hasonlatok. Például: A főbíróék terve, mint a csigabiga, egyre kijebb nyújtogatta a szarvacskáit. Vagy: a felhő hirtelen elnyelte a holdat, mint mikor egy nagy ezüst tallér egy kék harisnyába pottyan. Vagy: az asszonyész olyan, mint a fecske nyála, szép filigrán dolgot lehet vele építeni. A kis hegyi csermelyt ezüst gilisztának mondja. A békák szerint olyanok, mint a papok: ha fölágaskodnak, csak hátra látnak. A kicsinységeknek ez az uralma tart a szavakon belől, a lélekben is. Kis emberek kis bolondságainak kicsinyes előadása — ez a legtöbb Mikszáth-elbeszélés. A kiváló írók szeme rendesen nagyító tükör; látja a bőrön a pórusokat, a hajszálakra rátapadt porszemeket, s a lélek mozdulatlanságában hal-

kan rengő viharokat fedez fel. Mikszáth sokszor úgy festi a világot, mintha kicsinyítő üvegen át nézné; mintha valaki Párist az Eiffel-torony tetejéből akarná leírni: hiszen ez nem dübörgő Babel, hanem kedves, halk morajú játékváros, kis futkározó kocsik, lovacs-kák, katonácskák liliputi világa. De a távolsággal nem tompul az író szemének élessége: minden arcot tisztán lát, minden gombot meg tud olvasni a kabátokon. Máskor torzképfestővé lesz; az előrántott alaknak túltengésbe viszi valamelyik lelki tagját, ebből támadnak bizarr, sőt bolondos figurái. Mikszáth talán attól fél, hogy a reális jellemrajz unalmas volna az ő közönségének; azért inkább lesz könnyedén bohós-kodó, mint súlyosan unalmas.

Az érdekkeltésnek egy egészen népi faját sodorja be történeteinek lassan fejlődő folyamába: a babonásságot, a mesebeli csodásságot. Ha a norvég nép képzeletében él a „fehér ló“, mint haláljelentő vág-tató csoda, Mikszáth palócainak viszont a „fekete fogat“ tűnik fel rejtelmes látomásképpen, amely fejetlen kocsisával árkon-bokron át nekivadulva rohan, míg szétfoszlik a levegőben, mint a pára. Az egyik koldusdiák fehér kuttyájának lelke van, érti gazdájának gondolatát, akár a Toldi Miklós PejkJója. A vén Csabay huszár táltos lova, a Plutó, egyenesen ördöngös jószág, akit a Sától szerez egy rémlátásos Luca-éjszakán. A boszorkány Galandáné hol tündérleány, hol kutya alakjában kísért a sírdombok között. Lát-nak az emberek babonás éjféleken görgő tüzes kereket, amelyen egy kárhozott lélek ül. A lublói kísértet, Kaszperek, kikél a koporsójából, egy háztetőről

nézi végig a saját tetemének elégetését, háttal ül a lova fejének, úgy vágtat zimankós estéken és zörget be remegő ablakokon. Ez a sajátságos babonaság, mely kisebb történeteiben majd mindig ott bujdosik, egészen népmesélővé tenné Mikszáthot, ha hinne a csodákban. De nem hisz. Mindig megmutatja végül a csodák eltakart rugóját, mint a gúnyosan mosolygó bűvész, aki maga rántja le a leplet szemfényvesztéseiről. Mikszáth a maga kis embereinek lelki világát akarja csak jellemezni, de nem tehet róla, ha néha maga is egynek érzi velük magát.

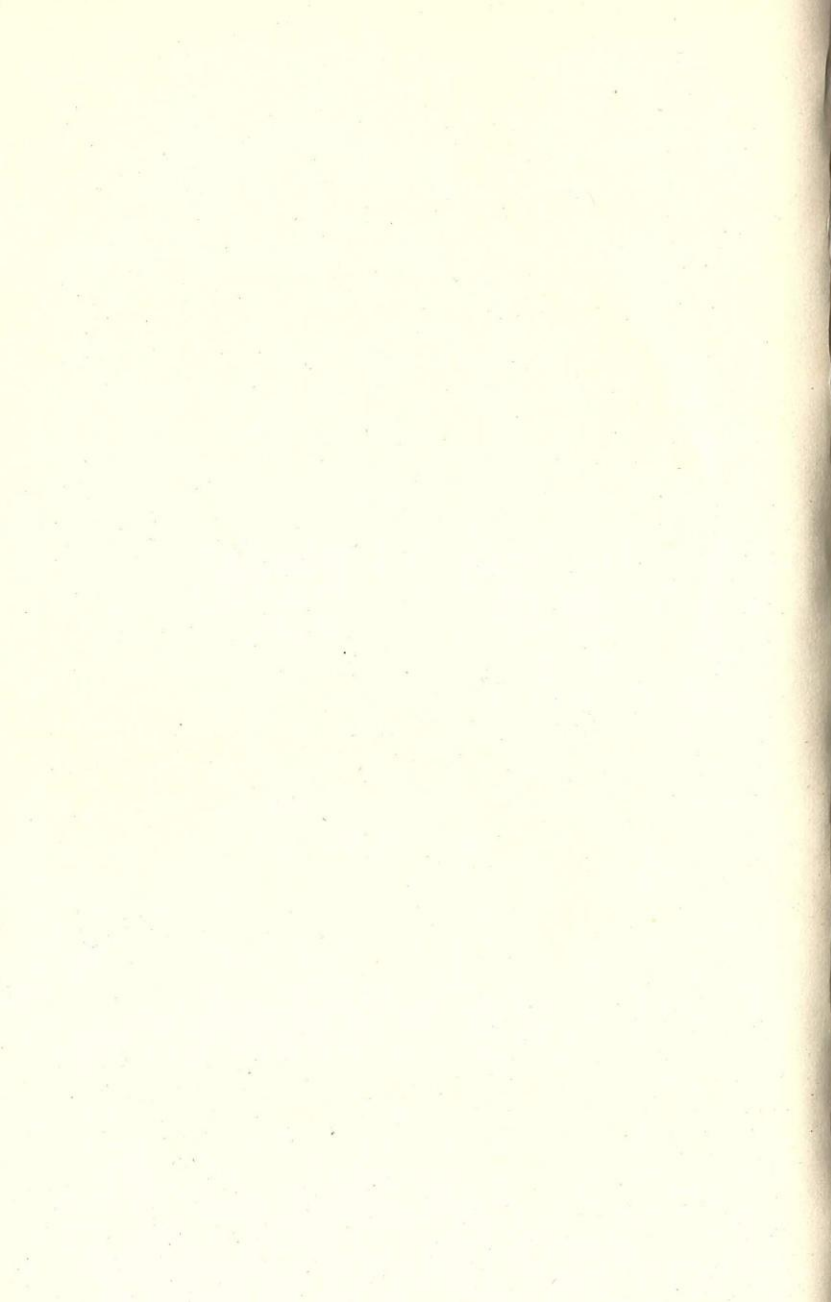
Van ebben az íróban erotikum is, egészséges magyar testiség, finomabb a Csokonaiénál, de vaskosabb a franciákénál, különösen a Maupassanténál, akivel — csodálatos — össze merték hasonlítani. Ég és föld. Mikszáth olyan józan és olyan egészséges, mint a debreceni polgár; Maupassant olyan betegesen finom, amilyen csak egy örülésig degenerálódó francia lehet. Mikszáth tudja azt, hogy egy habos ingváll lecsusztatása gömbölyű keblekről, vagy egy ringó derék túlságosan meglátása, vagy egy formás bokának a ruhafodrok alól kivillantása, a női test tavaszi illatának meghullámoztatása: nem főbenjáró bűn, s az olvasók érzékét kellemesen csiklandozza. Nem a naturalia non sunt turpia elvén alapul ez nála, mert van benne határozott célzatosság. De hiszen a Zichy gyönyörű Madách-illusztrációin is, a közönség szemében, a remek női testek a csalogatók, bár Zichy egészen más okból maradt hű a meztelen szépséghez. Mikszáth a közönségnek ezt az érzéki nyalánkságát akarja kielégíteni sokszor kényessé, sokszor bájossá

váló jeleneteivel. Annál szomorúbb, hogy néha leszáll az utolsó lépcsőről is és alantas durvaságokkal sározza be műzsájának különben takaros cipőjét és rózsaszín ruháját. Ezt semmi művészi kényszerűség vagy szabadság ki nem mentheti. Mikszáth nem egyszer-kétszer túlságosan szabadszájú.

De sok gyöngeségéért kárpótol egy nagy erősege: magyarsága. Jól mondta valaki, hogy Mikszáth Jókaival szemben a kiábrándult magyar lelket képviseli. Kesernyész, ideálok felhőjén nem lovagoló, de élesszemű, humoros magyar. Az ő naiv bohókódása igen sokszor csak Harlequine-ruha, amely szívet takar. Míg a fiatal magyar írók komolyan kétségbeesettek vagy pesszimisták, a tapasztalt Mikszáth humorosan, néha cinikusan veszi a világot. Sokkal inkább találunk benne valami Shaw-féle kegyetlen bizarrságot, mint franciás modernséget. De míg a lelkét így átgyúrták az idők, a szavajárása megmaradt az első Mikszáth szavajárásának; annál különösebb aztán a változott és más köntöst kívánó szellemnek a régi bokrétás kalapban, sújtásos ruhában való feszengése. Ez a disszonancia legjobban érzik a Noszty-fiú meglepően érdekes történetén. Mikszáth nagy érdeme, hogy alakjaiban épp úgy őrzi a XIX. század magyarságának vidéki típusait, mint Arany János az epikájában, Petőfi a genre-képeiben. Csak a felfogásban érzik közöttük nagy különbség. Mikszáthot a palócok írójának szokták nevezni s nem jogtalanul, mert nyelvének minden báját és furcsaságát a görbe országból hozta; hőseiben is ott mosolyog mindig valami felsőmagyarországi kedves bolond-

ság. Alakjai végső hitelességül rendesen Mikszáth-bélyeget kapnak, azért ismerünk rá távoleső emberek szavában az egy őstől származó rokonokra. Mikszáth sohasem tagadja meg magát, beszél az alakjaival, sőt beszél az alakjai helyett. Feltette magában, hogy a mult század vidéki magyarságából összegyűjt egy tábort, megfesti arcképüket és odaajándékozza nemzetének. A képek sikerültek, testtartásban és ruházatban különösen. Tömerdek művelődéstörténeti, etnográfiai adattal dolgozik ez a mesemondó; csak az tudja, aki a magyar nép szokásait ismeri. Sokszor azután a lélek ragyog ki reánk a színes festék mögül ős erejében, naiv bájában, magyar pompájában. Így támad a kedves és szerencsétlen Horváth Piroska, a hamvasságig leányos Bélyi Veronka képe; így lesz felejthetetlen ismerősüinkké a nagyszívű vén gazember, Borly Gáspár; a fiatalosan romlott Noszty Feri; a mi örökös barátunk, Szlebenits Mihály; a megszólalásig hű siket Prakovszky mester. Ezek, csak jól nézze meg őket az ember, kilépnek a rámából is. Élnek. Mikszáth munkái egy félszázad kivesző magyarságát őrzik olyan koporsóban, amelynek födelét mindig fel lehet nyitni s amelyben nem veszti színüket, sem testüket, sem arcukat, sem lelküket a maradandóság folyamán úszó boldog halottak.

HERCZEG FERENC

ikor Jókai fejéről lehullt a magyar mese-
mondás aranykoronája: halálos ágyán két
örököse közt osztotta meg birodalmának
gazdagságát; az egyik Mikszáth volt,
a másik Herczeg Ferenc. Mikszáthnak
odaadta selymes füvű mezőseit, verőfényes, virá-
gos falucskáit, felföldi patakjait és humoros, vidám,
egyszál-lelkű magyarjait; Herczegre pedig ráhagyta
lüktető szívű fővárosát, komoly palotáit, titokzatos
mély Dunáját, márványarcú hölgyeit és bronzarcú
lovagjait, összetett lelkű urait. Az örökösök azután
virágoztatták, tovább növesztették a rájuk szállt biro-
dalmat. Mikszáth jókedvében rózsaszínű sátrat vont
hű alattvalói fölé, kivette az emberek szivéből az
eredendő bajt és a fekete kétségbeesést, a humor
piros vérével és vidám tréfák dobogásával töltötte
tele. Herczeg pedig benyitott nemes és nemtelen hősei-

nek a lelkébe, a titkos tizenharmadik szobáig, amelynek küszöbén sokszor néma döbbenéssel, sokszor jókedvű mosolygással, legtöbbször finom gúnnyal állt meg s nézte a kisszerű és nagyszerű csodákat. A fiúk túlnövik apjokat, már kezdik egész Európát uralmuk alá hajtani; s dicsőségük zászlaját Amerikáig vitték előre a fürge hír-heroldok.

Akármilyen messze távozott is Herczeg Jókaitól, a kiinduló szálak Jókaihoz vezetnek vissza, mint ahogy Theseust a labirintosz kapujához viszi az Ariadne fonala. Legelső regényében, a Fenn és lennben, nemcsak a hang, hanem sokszor az alakok is Jókaira vallanak; legalább a barna Kun Attila az aranyember drámájának egy új változatát játsza el modernebb köntösben, úribb viszonyok közt; Timeája a márványarcú Etel bárónő, Noémija a kecses, naiv Jolán. Kunfi Attila épp oly délceg és bátor, mint a Jókai-hősök; még fejlettebb korában is szereti Herczeg a testileg-lelkileg nagyszabású férfiakat s ennyiben romantikus; Szabolcs is atlétatermetű ifjú, Sárkányról pedig azt mondja: ha csúcsos sisakot borítanának fejére, mintául szolgálhatna valamelyik honfoglaló vezér szobrához. Csaknem minden hőse rokon-szenves és veszedelmes, könnyelmű és számító, a vakmerőségig cinikus és a babonáig naiv, bravúros és mindenekfölött korrekt. Igen, ez az igazi Herczegi szó: korrektség, egészen a halálig; hősei még öngyilkosságuk percében is ügyelnek rá, hogy nyakkendőjük félre ne csússzék. Igen jól öltözködnek, finom szivart füstölnek, szeretnek kevés szóval és meghalnak szótalánul.

Ezek az emberek igazán urak, kívül is, néha belől is; fehér ingök plasztrona alatt erős szív dobog, de ezt a szívet meg nem mutatják senkinek, csak Herczegnek. Arisztokraták, bárók, grófok, hercegek ők, akik egy felsőbbrendű élet körében tűnnek fel és el, alattuk a mindennapiság forradalma zúg s ők alig alig tudnak róla valamit. A nép, a szennyes tömeg számkiűzetett ebből a fényes világból. Lovaglás, vadászat, párbaj és szerelmi kaland itt az élet; ritkán akadnak Sárkány Józsefek, akik az alföldi csatornatervezés nagy munkájába ölik lelköket. Olyan emberek ezek, akiket örökölt nevöknek nagy tekintélye szabadokká, felsőséges testi alkotásuk bátrakká, jó modoruk simákká és világlátottságuk egyszerűekké tesz. Az ő világuk igazában a szalonok és táncteremek, a kaszinók és páholyok világa, ahol finom szivarfüst-illat ölelkezik a hölgyek izgató chypre-parfümjével, ahol Maréchal-Niel rózsák nyílnak és Chopin-szólamokat hint szét a nehéz levegőbe a zongora. A csillárok vakítóan ragyognak és szikrákat vetnek a drágaköveken, a diadémokon; fehér és fekete párok suhannak fel s alá, bújnak meg a pálmák sátorában vagy szorítják lüktető homlokukat a hideg ablaktáblához; a rulett-asztal mellett verejtéket gyöngyöznek az arcok, a rokoko diszű szalon diszkrét félhomályában szerelmesek sutognak. Jönnek nagy diadallal a világból, vagy távoznak összetörve, meggyalázva a nagy világba.

A Herczeg történetei olyanok, mintha pleinairben játszanának; festői nyelvre téve át: Szinnyi-Merseképek, sokszor Margitay-zsánerek. A szomorúságnak, a nyomorúságnak is valami ragyogása van nála, épp

úgy, mint Jókainál. Fantáziájának fehér sugárzású a fénye, azért jelenik meg nála minden déli verőfényben. Sokszor szinte a germán mithologia csodás, hidegen ragyogó világa vet fényt azokra a képekre, amelyeket helyzetekről, lelki mozzanatokról vagy a természetről fest. Ez az ezüstoffény jellemzi Herczeg színeit. Pedig szimbolizáló ereje csak újabban kezd kifejlődni s az is inkább értelmi és konstruktív, mint hangulati és pittoreszk. Fantáziáját nem is valami belső láng gyújtja föl, mint a Jókaiét, hanem a tudás. Herczeg maga mondja: „Fantázia nélkül nincs emberi nagyság”; ha ő tudja ezt, alkalmazza is; de éppen azért, mert öntudatosan akart, sokszor hideg és megmegszakadó. Rokon Kemény Zsigmonddal annyiban, hogy hasonlatai inkább tanulmánya köréből valók, mint a természetből. Hogy tudása és nem érzése színezi fantáziáját, elárulják különböző helyzetekre teremtett képei; egy hősenek a lelkében oly szabadon járnak az indulatok, mint mámoros bakhánsok a szent ligetben; Hajnalka asszony hasonlatos egy selyembe kötött imádságos könyvhöz, melynek lapjai között szerelmi dalok rejtőznek; az ambíciója-vesztett Sárkány elborult aggyal és fájó szívvel jár-kei a Duna-parton, mint Madách Ádámja a kihült világ jéghegyei közt; egy aranyzománcos arcú nő olyan neki, mint az az andaluziai asszony, akiről Musset dalol. Az első kép a görög mithologiából való, a másodikat talán Heine sugallta (Heine írja Harzi utazás-ában egy nőről: „Arca hasonlított az ősiratos kodexhez, melyben az egyházi atyának új, fekete barátgót-írása alól egy ős görög szerelmi költő félig elmosódott verse les-

kelődik elő.“); a harmadikat Az ember tragédiája, a negyediket Musset olvasgatása keltette képzeletében. Mind kitünő kép, csakhogy másodkézből vett.

Herczeg a legobjektivebb magyar írók közül való. Ő mindig kívül áll személyein, legtöbbször fölöttük; megindulás nélkül mondja el történetöket, csak néha ejt egy-két gunyos megjegyzést, mikor valakinek az elevenére tapint. Innen van felpanaszolt hidegsége, sokszor száraz, szinte tárgyáló előadásmódja. Herczegből egy nagy erő csakugyan hiányzik, a Dickens, a Thackerayk ereje: az átérzésnek az a hatalma, mellyel meséiket és alakjaikat bele tudják beszélni a lelkünkbe. Balzac azt mondja, hogy ha a művész nem veti magát úgy a munkájába, mint Curtius a mélységbe: akkor az alkotás lehetetlenné válik s a művész szemtanuja tehetsége öngyilkosságának. Mivel a regények, ezek a kigondolt élettörések, rendesen az írójuk lelki képét tükrözik vissza: Herczeg munkáinak említett fogyatkozása a maga egyéniségéből érthető meg. Drámaírónak szinte par excellence kiváló az ilyen birói lélek; de a regényben mesélést kívánunk még a huszadik században is, a meséléshez pedig kell valami naiv, nőies elfogódás, a hangnak az a bája, író és olvasó közt levő viszonynak az a meghitt közvetlensége, amellyel Jókai tud bennünket keresztül vezetni a hihetlenségeken is. Természetesen mind a két végletnek megvan a maga tragikuma s Herczeg sokkal szerencsésebb, mint Jókai. Jókai lírai tehetség az epikában is, Herczeg drámai; az élet pedig inkább dráma, mint líra. És bizony a Herczeg munkáiban több és igazabb az élet, mint a Jókai regényeiben.

Herczeg a maga előkelő hidegségében szinte játszik az alakjaival, mint a sakkozó a figurákkal. Egyikkel veri a másikat s ő maga így tör célja felé. Történetei sokszor egyenletek, amelyeknek megoldása a legszabályosabb tételekkel halad előre. Kiélezett technikája mintha csak a mi korunk poétáinak szigorú szonettformáját akarná a regény vagy novella testesebb voltára rászabni, oly kiszámított, oly geometriai csaknem valamennyi történetének a felépítése. Egy vagy két ismeretlent tűz ki az egyenlet tételében s ezt fejtí meg a maga racionális módszerével. De ebben a kiszámítottságban van az ereje is, mint ahogy Spinozának geometriai szabatosságú rendszerében rejlik imponáló hatása. Bonyolult meséje soha nincs, de lélektani gazdagsága majd minden írásának van. Valamennyi regényét novellává lehetne egyszerűsíteni s valamennyi novellájából regényt lehetne kerekíteni. Geometriai nála még az összeütközések előkészítése is; főalakjával szemközt állít egy másodrendű embert, akit épp ellenkező bordában szőttek s a fehérnek és feketének, a plusznak és minusznak összezsapódásából, egymást lerontásából pattan ki a katasztrófa szikrája. Minden Ádámjának van Luciferje; így áll Kun Attilával szemben Zalkovszky, Orlayval szemben Réfalvy, Szabolcscsal szemben Bakó. Ez ugyan sablonná válik, de mindig reliefet kapnak vele egymástól az alakok.

Problémák írója annyiban, hogy előre felállít egy tételt s arra keres alakokat az életből vagy képzeletéből. Problémái nem újak: nagyrészt a férfi és a nő sorsa körül forognak. Nála is a szerelem a vezérlő

és döntő hatalom, melynek királyi udvarában hódolnak a legbüszkébbek, a legzárkózottabbak is. Könynyedsége sokszor arra ragadja, hogy az indulatoknak csak felső szintjét csapja meg, mint a halászmadár a folyam árjának, de ezzel a könnyed csapásával is forradalmat ver legalább kis körben. Mintha azt mondaná Herczeg: okos ember kevésből is ért, csak megvillantja témáit, fényesen és fenyegetően. Hiába mestere a lelki elemzésnek, soha nem merül be egészen egy-egy szenvedélynek a széttagolásába, mintha jó ízlése tiltaná a boncoló orvosok munkájától. Herczeg nem a Flaubert, még kevésbé a Balzac iskolájába járt; azok egy-egy szenvedélynek életét a megfigyelt tüneteknek szinte tűhegyfinom egymásmellé rakásával vezetik végig embrionális fogamzásától egészen feloszlásáig; ők egy-egy óriási tűzmáglyát gyújtanak fel s annak mindent beborító fényében és hevében látják és láttatják embereiket. Herczeg apró tüzeket rak, amelyek különböző sugárzással világítják meg a gyorsan feltűnő és eltűnő alakokat; igaz, bepillantunk sokszor lelküknek lelkéig, de csak látomás-szerűen, mintegy villámlás fényénél. Így nem jut az írónak sem ideje arra, hogy igazán belemelegedjék tárgyába, mikor még egy idegen nyelv kuszált gazdagságával és hagyományos törvényeivel is küzdenie kell. Herczeg törekszik a legnagyobb művészetre: a szintézissel párosult analízisre, de azért munkáinak jórésze még mindig csak szintétikus.

Az embert már a legnagyobb írók szemével látja: a jó és rossz sajátságos keverékének, akit az örökölt természet, a viszonyok hatalma, a vak véletlen

és önző akarata dob ide-oda, mint szétszakadó labdát. Ott lappang valamennyiben a bestia, az őszállat, akinek véres gerjedelmeit csak az évezredes kultúra tartja zabolán, ideig-óráig, mert jöhet olyan rázkódás, hogy lefeszlik róluk az emberi lárva és csak a dühöngő szörnyeteg marad ott. Érdekes, hogy hősei éppen ezt a vadállatot igyekeznek rejtegetni a lovagiasság és a becsület paizsa alá. Akiket szeret az írójuk: meg is maradnak halálig embernek; de kisebbrendű alakjaiban élvezettel mutogatja az állatot. Innen van, hogy Herczeg a legtöbb ember arcában valamelyik állattípus vonásait fedezi fel: egy képviselő ünnepestyes arca a nemes ló fejére emlékezteti, egy másikat gonosz csukaszájúnak mond, harmadikat orosz-lánfejűnek és keselyűorrúnak; a rövidállú, nagyorrú és hosszúnyakú emberek pedig éppenséggel csőrös szárnyasok fejét viselik a kemény gallér fölött. Milyen felsőséges mosollyal írhatja le Herczeg ezeket! Akárcsak a Fliegende Blätter madár-ember-figuráin mulatna. Nem hiába szereti a természetrajzi műveket, mert az állatok és emberek rendjét sokszor összecseréli: egy nemes kutyában lelket lát, alattomos emberekben pedig sebesült társukat széttépő farkasokat. Nem megy annyira, mint Wordsworth, aki egy költeményében lelkesedéssel kiált föl: „Üdvözöllek számár, testvérem!” De követője Turgenyevnek, aki essayt ír vadász-kutyájáról s mikor szemébe néz egy ilyen állatnak, így kiált föl: „Ime, benned ugyanaz a láng ég, ami bennem!” Csak az a kár, hogy Herczeg inkább természetrajzi könyvekből, mint a természetből ismeri az állatokat.

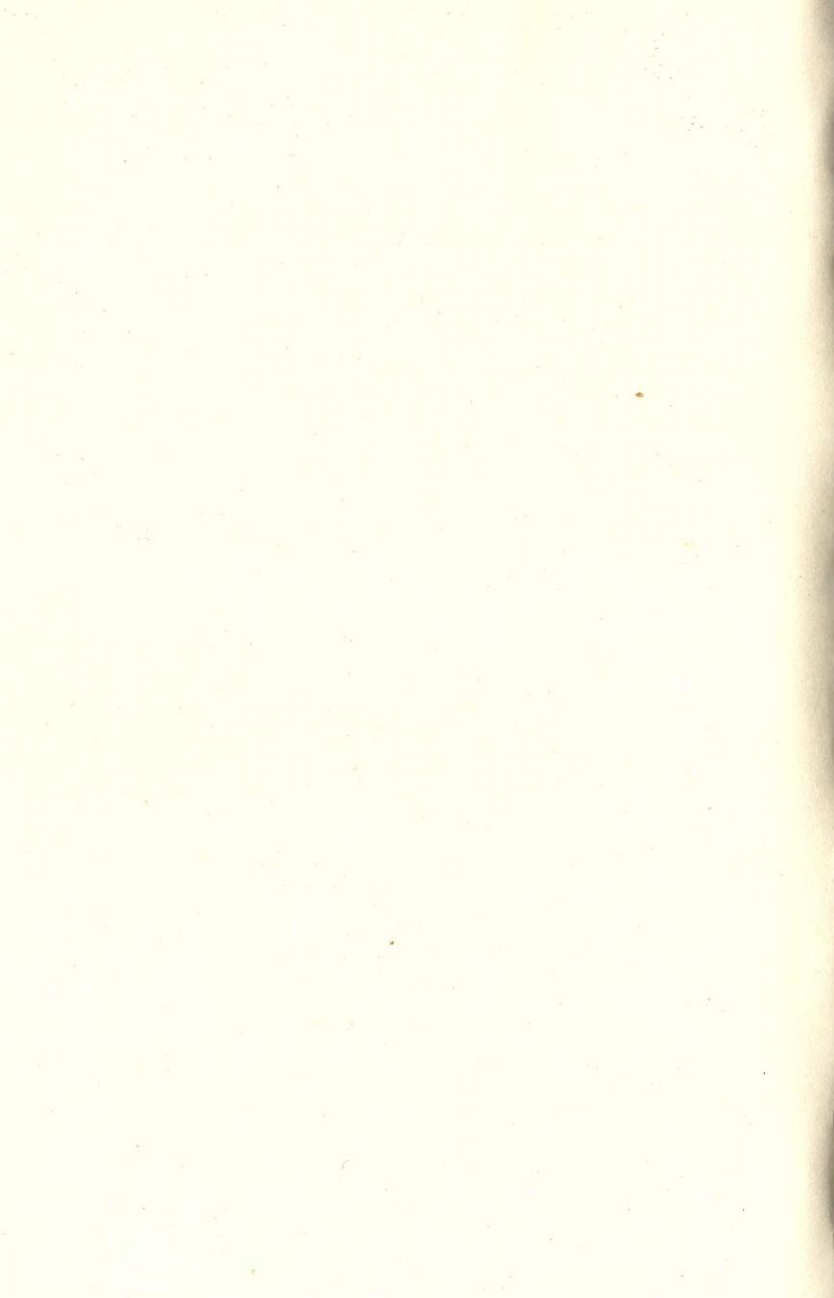
Herczegeből Bizánc-ig hiányzott a monumentális, a nagyszerűség vonása. Hangszere nem orgona, mint Palestrináé, hanem hegedű, mint egy modern Paganinié; de színskálája gazdag. Az élet forradalmas tengerébe nem veti be magát, csak vízcsöppeket merít belőle s azokat vizsgálja gúnyos érdeklődésének kissé nagyító üvegén. Különösen apróbb elbeszéléseiben érzi magát otthonosan, amelyekbe lerakta életmegfigyelésének mozaikszerű gazdagságát. Ötletei ragyogók, mint az éjszakában fölsuhanó rakétaszíporok; kár, hogy hamar elenyésznek. Érzi, hogy a rossz bennünk a döntő, azért ócsárolja finoman botlásainkat, pellengérezi ki társadalmi hazudozásainkat. Arcképei is akkor a legművészbibek, mikor a rosszat ragadja meg egy emberben s abból fejleszti ki egész jellemét. Leticia hercegnő, ez a „havas bőrű kis állat“, aki egyszerűen kinyújtja a kezét az után, ami fényes, ami tetszik neki, akár diadém, akár férfitest; vagy az önmagát tanulmányozó Farkasics, akinek gazdag és színes lelke darabokra repedt, akinél az akarat és cselekvés összekötő fonala elszakadt, akinek elméletei ragyogók, de élete tele mocsokkal; vagy a szegény Hajnalka, aki rejtelmes lelkével mintha Ibsentől szakadt volna hozzánk, aki nem tud hazugsággal élni, de az igazságba belehal — mind, mind büszkesége a magyar irodalomnak; s ha ezekről ítéli meg írásművészetünket a világ: fejünket magasan hordhatjuk.

Herczeg pályája meghazudtolta azt a lélektani törvénynek kikiáltott ál-igazságot, hogy az írónak a multakból kell törnie előre a jelenbe, mert csak így érti meg korát, mert csak epikai hitelen tanulja meg

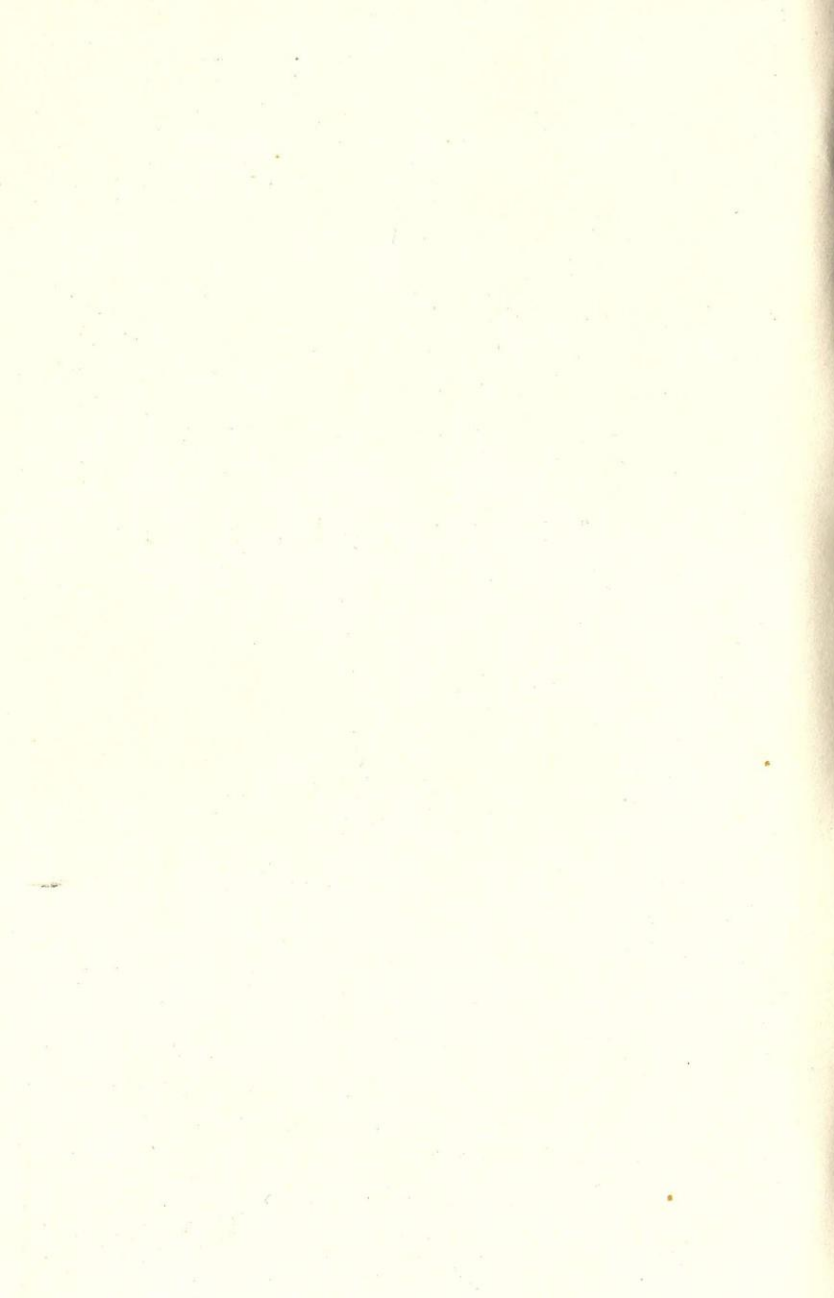
az élet hitelét. Herczeg megfordította a szabályt: a jelenből indult vissza a múltba, s Gyurkovicséktól így ért el lassankint Bizáncig. Ez az út nehéz, mert meredek, azaz: fölfelé halad. A vidám huszárhistóriák, a bácskai dzsentrik nevető mesélőjéből a világtörténet nagy igazságait megsejtő művészhistórikussá komolyodott Herczeg. Útközben bámulatos szívóssággal tanulgatta a régi magyar nyelv kincseit, gyűjtögette virágait; s ha mindennapi történeteiben még el-elszólja is magát, ha muzsájáról még ma is elmondhatjuk, hogy: az édes honi szót selypíti nyelve, már a Pogányokban, Ocskay brigadéros-ban és különösen Bizáncban szinte a Katona József dörömbölő nyelve viharzik, modernebb és művészebb formába omoltan. Itt már Herczeg fantáziájának hideg, fehér fényessége is mély, ragyogó pirossá biborodik s Bizáncban sokszor mintha D'Annunzio színpompája kápráztatná lelkünket. Valami lappangó forráság izgatja ezekben az olvasót, mintha Herczeg szíve indulatoktól kigyúlt palota volna, melynek tüze még nem tört ki, csak hatalmas ablakai lángolnak a sötét éjszakában. Bizáncban elérte a legnagyobbat: világtörvényt mutatott be néhány óra alatt legördülő történetében. Bizánc nemzeti büszkeségünk.

Herczeg alakjai közt vannak magyarok, de maga nem tartozik legmagyarabb lelkű íróink közé. Az általános, európai ember legyőzi benne a speciális magyart. Érzí a magyar lelket, de csak kívülről látja másokban. Érdeklí ennek a félig gyermek, félig hős nemzetnek az álmodozása, hetykesége és daliássága. Azzal a sajátságos tüneményyel állunk szemközt,

hogy a Herczeg Ferenc ideálja végső elemzésben: a magyar katona, vagy jobban mondva: Herczeg a magyarságban a katonai vonásokat becsüli legtöbbszörre. Egész pályáján keresztül vonulnak a Szentirmayak és Lorántok, előbb gondtalan, bravuros tempóval, később megkomolyodva és meghatalmasodva. Ennek a Herczeg lelke előtt ragyogó ideálnak mintegy embrióját is megtaláljuk abban a lószőrrel kitömött játékhuszárban, amelyhez az írónak egyik legfájóbb, mégis tán legkedvesebb emléke fűződik. A gyermeki álmodozásnak ebből a fényözönéből lép ki a Gyurkovics fiú, azután a rettenetes Reögh hadnagy, Szentirmay százados, Loránt hadnagy, Biliczky kadet és a Rákóczi-indulótól nekiháborodó Fedor hadnagy. Ezek a Herczeg szalontisztjei, akik szép asszonyok szeméért hallatlan bravurokkal kockáztatják nyakukat békés időben. Később kurucdolmányt ölt ez az ideál magára s előlép az Ocskay szilaj és tragikus alakja. Ez átformálódik ezer év távolában tünedező besenyő Alpár csontos alakjává, akit a magyar puszták szele a kolostorból is katonának vadít. A keleten eltűnő Alpárból egyszer csak két fenséges katona támad: az álmodozó, nemes Konstantin és a vasszobor Giovanni. Legújabbán megint magyar testet kezd ölteni ez a katonaideál a legönzетlenebb, legmagasztosabb magyar fejedelemben: II. Rákóczi Ferencben. „Az első szerelmek visszatérnek“ — éneklí a francia; mi tudjuk ezt Arany Jánosról is, most láthatjuk Herczeg Ferencen is.

GÁRDONYI GÉZA

művészi alkotás lélektanában mindig izgató kérdés marad: mennyi megy át az emberből az íróba? Minden művész, akármennyire független is tárgyától, kettős életet él, mint a színészek; az egy ember száz meg száz alakot ölt magára, a hangoknak és az érzéseknek egész skáláját játsza a halál határvető finiséig az a nagyszerű hangszer, melynek művészlélek a neve. A kutató gyönyörűsége határtalan, mikor az ezer-szerűségben is meglátja a vezér-egységet, az összetett szimfóniának uralkodó szólamát. Duse Eleonora egyéniségében kell lenni valami nagyszerűen asszonyinak, hogy eljátszott alakjai az életet megfelsesítő művészet igazságával törnek be lelkünkbe; aki ezt az emberi rendkívüliséget fölfedezte benne: kulcsot talált művészete titkaihoz is. Lírai költőknél nem nehéz a két saroknak ezt a forgató közös tengelyét

megmutatni, de már a drámaíróknál fáradságos és bizonytalan. Az epikusok, a regényírók középen állanak; nem oszthatják annyira szét lelküket, hogy teremtetett vagy másolt alakjaiknak sokféleségéből ősze ne tudnánk rakni azt az egyet, aki mögött maga az író áll. Nagyon érdekes volna ezt megpróbálni Balzackal és Ibsennel.

Gárdonyi Géza sajátos életet élő ember. Magának él; annyira, hogy rá lehetne olvasni a Goethe szavait: „Der Dichter muss ganz sich, ganz in seinen geliebten Gegenständen leben.“ Szegény vidéki tanítóságából a nyomorúság veri át a hirlapírás zaklatott világába; komikus figurák torz játékával és rémhistóriákkal keresi kenyerét, keresi az untalan hátunk mögött lappangó dicsőséget. Magabaszállásának szebb óráit falusiasan üde szavú versekbe dalolja, megszűrte magyar humorral és leányos tisztasággal. Szomjas lelkét a természettudomány és a filozófia tengerére viszi; rabja lesz a rejtelmeknek, a gondolatok háta mögött rejlő csodáknak. Hivatalos vallását a természet imádatába meríti, itt a metafizika ködös útján a spiritizmus gótikusan félhomályos templomába téved, a miszticizmus titokzatos jelét írja zászlójára és Schopenhauer ráhatásával hinni, hirdetni kezdi a lélekvándorlás tanát. Elvonul a sokszavú és kevészívű világtól, a csönd és magánosság örök-ihlető sátorában próbálja megoldani milliomodszor a nagy kérdést: mi hát az ember? S eljut körülbelől arra a határozatlan igazságra, hogy az ember: állat, érdekes állat a természet ezer csodájában; ez a kifürkészhetetlen mindenség sugárzik

reá valami földön túl valóságot, amiért megérdemli, hogy komolyan foglalkozzunk vele. A halál nem borzalmasabb, mint maga az élet; s az élet épolyan állomás az örök folyásban, mint az új pályára váltó halál. Az életnek célja: a nemző szerelem, tökéletessége: a világtestvériség csillagához törés. Ez a józan magyar gondolkozó formulába is öntötte a maga filozófiáját így: „A világosság szülte az életet, az élet szülte az akaratot, az akarat szülte a bűnt, a bűn szülte a szenvedést, a szenvedés szülte a szeretetet“. Ehhez ugyan szó férhet, de érdekes, mert benne van az egész Gárdonyi.

Ha így bepillantottunk az ember lelkébe, félig már ismerjük az író is. Gárdonyi a maga feltörését kis emberből nagy emberré: szereti némelyik hősének is a sorsává tenni. Bornemissza Gergely parasztfiúból küzdi fel magát Egervár kapitányává; Zétát rabszolgaságba hajította a sors, de eszével és szívével szabad göröggé lesz; Jancsi fráter kertészfiúból nemesedik imádságszerző baráttá, aki egy királyleányig veti föl szemét és szívét. Gárdonyi falusiasága szinte döntő fontosságú regényírói pályáján. Mint a nép között nőtt ember: mindent és mindenkit a maga reális értékére szállít le; tanulmányai meg-nemesült paraszt-bölcscsé emelik, mint Arany Jánost. Gárdonyi határozottan a falusi és mezei magyar nép mellett üt pártot; legkedvesebb és legkitünőbb alakjai innen valók. Ha városi embereket, urakat von be történetébe, bogarassá, bolondossá, félszeggé, elromlottá teszi csaknem valamennyit. Gárdonyi tudja, hogy király-élet és koldus-élet egyforma, de a koldus-

élet igazabb, mert őszintébb s azért emberibb. A nyomorultak közt nagyobb a szeretet; a világtestvériség hirdetője írónak is közéjük száll. Nép között forgásának köszönheti gyökeres magyar nyelvét, táj-szólásokkal gazdagult szókincsét, a természet, a föld és az állatvilág szeretetét, sajátos humorát. Fiatalságának tavaszi szerelme rózsaszínellik vissza azokban a kedves leányalakokban, akikre nem gazdag fantáziájának legtetszetősebb színeit pazarolja. Hajdani tanító voltát elárulja magyarázgatni szerető kedve, erkölcsi gondolatok kihozása, egy-egy természeti vagy emberi csodának élesen hangsúlyozása; mintha csak hallgatóságának ezerszemű figyelmét akarná egy pontra összesíteni. Gyermekszeretete is ebben a keserűen édes korszakában támad; s az idők aranyos ködén át még az ő reális szeme is megfinomultan látja a kis Kovács Róza vagy a Tabi Jóska alakját. A maga töprengő természetét átülteti nem egy hősének a lelkébe. Zétával elmondhatja a költők hatalmáról tartott gondolatát: ha nem akad egy rab irnokfiú, aki véletlenül följegyzí az Atilla nevét, úgy elfújja a szél minden dicsőségével együtt, hogy ezer év múlva azt se tudják, hol nyugszik koporsója. (Így sem tudjuk!) Az öreg Pöhöly paraszt földszerelmében a Gárdonyi hitvallása lappang: „Aki a föld fiának született, ne szakadjon el tőle. A föld nem csal meg senkit, de aki kövön jár: rossz helyen jár“. Talán ez a legősibb magyar gondolat. A hatalmas harmadikról írt regényének férfinőse nagyon is az író szájával beszél, vallja Gárdonyi hitét a lélekvandorlásról, melyet az ind filozófiából szűrt át Scho-

penhaueren: „Az ember nem először él, mikor földi testet ölt; s nem a testben képződik a lélek, hanem a lélek körül a test“. Ez kedves, visszajáró gondolata Gárdonyinak; a hunok lelkébe épűgy belopja, mint az Isten rabjaivá esküdött magyar szerzetese-kébe. Az író szomorú tapasztalaton élesült keserűsége sír ki ebből a Tolsztoji (Kreutzer-szonátabeli) feljajdulásból: „A házasság a legörültebb szerződés, amit valaha emberi elme kieszelt“. Ez a feleségétől válni nem tudó ember árulja el Gárdonyinak hitbeli forradalmát is: „Valamikor vallástalan voltam. A természetben megtaláltam az Istent“. Az örökké nyugodtan gondolkozni akaró Ábelben is ott rémlik az érzéseit eszén át szűrő Gárdonyi alakja. Még a faluról fővárosba szakadt és ott gyökeret verni nem tudó öreg Csurgó tekintetes úr tragikumában is van valami a Gárdonyi világkerüléséből. Mikor egy regényírónak költött személyeiben ennyi az alkotójukat eláruló vonás, el kell fogadnunk azt a régi, újabban France Anatoletól feltámasztott igazságot, hogy a világon minden írás: líra. Nemcsak a négysoros dal, hanem a regények, a drámák, a bírálatok, a bölcsészetek is, mind.

Taine híres törvénye nélkül is beláthatjuk: milyen hatalmas erővel szerepel a környezet a Gárdonyi írói egyéniségének kialakításában. Gárdonyi csaknem mindenét a magyar néptől vette: megfigyelését, szójárását, bölcseségét, humorát, mélyen rejlő érzését, alakjait, sőt talán miszticizmussá finomult babonásságát is. A nép lelkén kívül Schopenhauer bölcsészete volt még rá végzetes hatással. Schopenhauer a halálról írt értekezésében kigúnyolja azokat, akik úgy iszo-

nyodnak az állatokkal való rokonságunktól: „Mi, nagyjában és lényegileg, ugyanazok vagyunk, mint az állatok“. Ez nemcsak azt jelenti, hogy az ember félisteni melletverése hiúság, hanem azt is, hogy az állatokat meg kell becsülnünk és magunkhoz kell emelnünk. Schopenhauer írja: „Mily magyarázhatatlan misztérium rejlik minden állatban! Nézzétek pl. kutyákat; milyen jókedvű, milyen nyugodt! Szemeiből a benne lakozó elpusztíthatatlan eszme villan felénk“. Gárdonyinak igazán kapóra jön ez a keleties gondolat; falusi ember létére úgy ismeri az állatokat, mint a városi az utca kövezetét; szereti, becsüli, sokszor az emberek fölébe emeli őket. A bukott lány szívtelenül előli magzatát; Gárdonyi egy anyamacskát állít szembe vele, aki három kis fia mentése közben vakmerően berohan az égő padlásra, kettőt kihoz, a harmadikkal ott vész. Egy rossz aszszony tönkre éli-öli az urát, elszökik tőle, s az ember mégis utánabolondul; oktalan kutyáját elveri, az mégis visszahűségesedik hozzá esztendőik multán is. A tendencia kézzelfogható: tanuljunk az állatoktól hűséget és szerelmet. Schopenhauer tanítja s Gárdonyi vezérgondolatul veszi át tőle, hogy az egyén elveszte: semmi, a faj áll örökké; születés és halál: csak egymásra következő két rezgési pont, ha magasabbról nézzük az életet. A jelenben benne él minden. Én vagyok ezer év, tőlem visszafelé és előre is. Bennem a faj testesül meg; magam az életakarati objektivációja vagyok. A faj fenntartója a szerelem; két szerelmes növekedő hajlama voltaképen már életakarata az új egyénnek, annak a hatalmas harma-

diknak, akit képesek és szeretnének is nemzeni. A nemi szerelem metafizikájának ezt a főgondolatát visszhangozza Gárdonyi a hatalmas harmadikról szóló regényében: „A szerelem az az ostoba állapot, mikor kettőt összehajt egy harmadik, aki nincs, de lenni akar“. A német filozófus látszólagos pesszimizmusát Gárdonyi lelkében valami kibékítő humor enyhíti. Ő látja és érzi az életnek magáért való gyönyörűségeit is.

Turgenyevnek az orosz parasztokról írott rajzai világhírré kaptak; a természet és az ember szeretetében nem áll mögötte Gárdonyi sem Az én falum című naplójával. A magyar falusi népet sokan próbálták már jellemezni, de csak Gárdonyinak és Tömörkénynek sikerült igazán. Gárdonyi ebben a kevéssé méltatott, mozaikszerű munkájában felnyitogatja a legmagyarabb lelkeket s még nekünk, népismerőknek is, meglepő igazságokat hoz napfényre. A magyar nép bölcs és mégis babonás, munkabíró és mégis ördögpárnáján heverő, méltóságosan komoly és kacagtatóan furcsa, őszinte de ravasz, hideg és meleg, az örökös ellentéteknek emberi keveréke. Gárdonyinak mindenikre van egy-egy típusa. A bronzarcú, földetímádó erős Kevi Pál: a legszebb élő magyar szobor. Az ősi pogányság ezeréves szelleme jár vissza még az öreg táltos Duliba, akit magános bölcsesség és száraz betegség korhaszt. Hogy milyen felséges egyszerűséggel tud meghalni a magyar ember: a háztetőről leesett öreg Szabó példázza, aki úgy bucsúzik el a fiától, mintha csak a szomszéd faluba menne. Amott dülöngőzik az ércorkú Baco-

nyi; iszik rogyásig, mert a fiát agyonlőtték Maglajnál, leányából pedig városi dáma lett; a bormámor mindent bearanyoz lelkében, boldog. Remekbe teremtetett alak Tóth Antal, aki nyomorultan, de jámbor békességben él, ha pénze nincs; de ha szert tesz egy forintra: leissza a csillagot az égről, bevert fővel, kificamult lábbal szállítják haza; egy pár hónapig újra boldog, azután kezdi elől haláltáncát az átkos pénzzel. Gárdonyinak a tánc az emberi test éneklése; gyönyörűséggel rajzol meg egy táncba hevült idős magyart, aki visszaálmodott fiatalságát lejt el méltóságos tartással, de nagytorokú felesége, az eleven próza, kizökkenti andalgásából s mint akiből kivették a lelket, úgy tántorog hazafelé. Itt örökíti meg Gárdonyi Baracs Imrénében a magyar parasztasszonynak urához való kutya-hűségét is; ez a kis elbeszélés a magja A bor-nak, a magyar népszínmű legmagasabb fokra emelt mintájának. De talán még kedvesebbek a falusi népiskola apró polgárai; Gárdonyi tanítójuk volt, úgy nézett be szemükön a lelkükbe, mint nyitott ajtón a fehér szobákba. A kis tudósfejű Tabi Jóska most még libapásztor, de lehet valamikor az ennivaló Vas Róza társa is, akivel együtt élnek a mezőt és mondogatják fel a mult évi leckét. A kis szőke Gál gyerek nem hiába sánta, de ezermester is: ceruzafaragó, lúdtollmetsző, táblaigazító, bodzafapuska-csináló; azonkívül ő tud az osztályban legjobban kukorikolni; a kutyaugatást olyan híven utánozza, hogy a falunak valamennyi kutyája felel rá. Eleven, mint a szűcs-tű. Istenes Imre a legjobb tanuló; az ő sorsát gyönyörűen álmodja meg

előre Gárdonyi. A Kovács Róza halálánál gyöngédebb, szebb és szomorúbb képet Amicis sem írt a gyermekekről.

A falunak az állatok épolyan polgárai, mint az emberek. Gárdonyi lelket lát a költöző madárban, aki ha szomorú: egész testével szomorú. Milyen nagy szívvel, mennyi emberi érzéssel írja le a szegény beteg Petykó tyúk elsorvadását, halálát. A szenvedő állatnak emberarca van. Látja a játékos cicát, amint a hátára fekszik a színben és egy szál szénát vesz a négy lába közé, azzal csiklandozza a bajuszát. A bánkódó malac is felpöndöríti néha a kedve mutatóját. A fecskék társas lelkek, akik épúgy tanácskoznak, épúgy érzik a hazafájást, époly szerelmesek, époly munkáskedvűek, mint az emberek; Gárdonyi költeményt ír róluk prózában. A tudós csizmadia Varga Ádám méhei meg egyenesen értik a gazdájuk szavát; reggelente megdörzsölik álmos kis szemöket, tántorognak, jóízűen nyújtózkodnak, azután fölrepülnek a vörös posztóról, körülmuzsikálják néhányszor a kast és megindulnak szét a virágos világba. A cserebogár a természet nagy mezőjének a vőfélye. A pillangók: vidám uracskák, akik vaktában szállanak egyik virágcsárdából a másikba és mindennap lerészegednek. Telente az ürgék épúgy beszélgetnek, mesélgetnek földi barlangjukban, mint az emberek a kemence mellett. Egy városi vén szürke fiakereslőről elégiát tud írni Gárdonyi, mint Turgenyev a néma orosz paraszt kutyájáról.

Ez a komoly művészember élete céljául azt tűzte ki, hogy a magyar történelem érdekesebb korszakai-

ról szintetikus képeket fessen regényformában. Nagyon józan szemmel néz be a mult idők ködös távolába, s ahol legkönnyebb botlani, nagyítani vagy idealizálni: reális ösztöne természetesen segíti átál távol-eső korok és emberek összekötő hídján. Alig van kényesebb valami, mint egy nemzet történelmi multját megbolygatni az igazság perújításával: aki Mátyás királyunkról igazságtalanságot, Zrinyi Miklósról rablókalandozásokat mer írni komoly jóhiszeműséggel: az a köztudat gyilkosan merev páncélfalát hívja ki maga ellen. Gárdonyi szereti az igazságot, de van annyi tapintata, hogy rokonszenves hősöket választ, s az idők homlokán álló vezérembereket csak szép vonásokkal égeti lelkünkbe, a hétköznapi foltokat eltakarja a nagy tettek ragyogásával; egy-egy kornak a bűneit, hibáit inkább költött emberekkel életi át, s történeti regényeinek igazi hőse rendesen kisebbrendű vagy képzeletbeli alak. De azért mennyi emberi hűséggel festi meg a IV. Béla és fia lelketlen villongásait; s bizony nála a kis királyfiaknak époly piszkos az orruk, mint Shakespearenél. Gárdonyi a királyokat is leszállítja trónjukról, leveti aranyos palástjukat és a lelkükbe néz. A láthatatlan ember ben a hunok világdöntő háborúit hozza színpadra, a milieu-festésnek utól nem ért magyar művészetével; ebbe a rettentő véres viharba beleröpít két fehér lelket, akik ellenkező irányban röpülnek, egyszer összetalálkoznak s azután örökre elvesztik egymást. A hunok világharca csak tragikus háttere annak a fojtott drámának, amely Zéta és a felejtethetetlen Emőke lelkében leviharzik. Az előtérben mindig ez

az eszes, művelt görög fiú áll, ő beszél, ő lát, ő cselekszik; rajta, mint tiszta üvegen keresztül, rémlik át a hunok özönlő tarka tábora, fehér hun asszonyok, piroscsizmás leányok, száguldó lovak, aranyos fegyverzetek, komor földrengések, vértengerek, fejedelmi villongások, s mind ennek sötétvörösbe szakadó mélyén: az Atilla egyszerű, fenséges alakja. Az örök emberi sorsnak gyönyörű szimbóluma ez a regény; Emőke szereti Atillát, aki nem is álmodik róla; Emőkét szereti Zéta reménytelenül; Zétát imádja a kis alázatos Dsidsia, sokáig hasztalanul. Ez az a fájdalmas eleven lánc, amelyben mi élő szemek, valahányan benne sínylünk; soha nem ahhoz kapcsol bennünket egy rettenetes kéz, akiért sovárgunk, s a mi megálmodott másunk idegen csillagban keresi csillagát. Gárdonyi nagy mestere, szinte magyar Botticellije a bájos, üde leányalakok festésének; legköltőibb arcképei: fiatal leányképek. Ki tudná elfelejteni az augusztusi holdfényes éjben mezitláb táncoló Esztert, amint a sötétkék fűben megvillog a lába fehérsége, haja kibomolva repdes körülötte, valami dallamot dúdolván fürdik a harmatban, a holdfényben, mint a Szentiván-éji álom tündérei. Vagy az angyalok testvérét: Adriát, aki maga a zengő, eleven költészet. Gárdonyi soha sincs úgy megindulva, mint mikor ártatlan szép leányokat ír le. De valamennyi közt Emőke a legcsodásabb, mégis legigazabb kép; nemcsak a magyar, hanem a világirodalomnak is egyik legköltőibb alakja. Benne van a Peterdi Ilonka sóvárgó hallgatagsága, benne a Rozgonyi Piroska halálos elszánása, az a magyar „azt akarom“, amely

hőssé tudja tenni ezeket a törékeny embervirágokat. Egyszerűbb eszközökkel, mint Gárdonyi, alig teremtettek tökéletesebb és szebb alakot Emőkénél, aki meg tud halni egy szó nélkül királyi szerelméért. Talán a Herczeg Ferenc Hermájának is ő volt a mintája. Ő az, akiről szól a regény vezérgondolata: „Az embernek csak az arcát lehet ismerni, s az arca nem ő. Ő az arca mögött van. Láthatatlan.“ Az angolok büszkéek a Shakespeare Juliájára, a németek a Goethe Gretchenére, az olaszok a Dante Beatrice-jére; mi büszkéek lehetünk a Gárdonyi Emőkéjére, még az Arany János leányalakjai mellett is.

A láthatatlan ember két fiatal szerelmese ismétlődő motivuma a Gárdonyi történeti regényeinek. Emőkének édes testvére a liliumként elhervadó fehér Margit s az eleven, piros, feketeszemű Éva; Zétának a sorsát pedig új viszonyok közt, új mozzanatokkal Jancsi fráter és Bornemissza Gergely éli át. Az idő, amelyben gyökereznek, más-más tónust ad ezeknek a testvérfiataloknak; Zéta és Emőke a népvándorlás szilaj korszakához mérten vadabb és szenvedélyesebb, mint a vallásos rajongás két középkori áldozata: Margit és Jancsi fráter; Bornemissza Gergely és Czeczey Éva pedig egy háborúval fekvő, harccal ébredő világnak ügyes, egészséges, józan és katonás típusa. Érdekes, hogy mind a három pár közül mindig a fiú a szegényebb s a leány az úri, akiért az alacsony sorsú férfinak emelkednie kell; Zéta rabszolga a történet elején, szabad görög a végén; Jancsi kertészfiúból imádságszerző baráttá komolyodik; Bornemissza pedig parasztfiúból lesz várkapitánnyá. Baj ez a sablonos-

nak tetsző mesefonás? Attól függ minden: milyen művészettel ismétlődnek a „leit-motivumok“. Raffael Madonna-képein örökké visszatér Mária és a kis Jézus alakja, de hányféle körben, hányféle színben, hányféle változatban! Gárdonyinál sem lehet szó egyhangúságról; ha mesefonása nem mindig eleven is: emberei érdekesek. S azután, mi az élet tulajdonképpen? A hím örök vágyása és küzdelme a nőért. Gárdonyinál ez a vezérmotivum.

Gárdonyi emberi és írói élete: lassú, de nagyszerű emelkedés. Falusi tanítóból független magáúrává lesz, vidéki ujságíróból Magyarország egyik első regényírójává. Éppen olyan haszontalanságokon kezdi, mint Herczeg Ferenc s éppen olyan komoly művészetté emelkedik nála a forma és az emberi lélek belső rajza, mint Herczegnél. Mintha nemes versenyt futnának ők ketten; még munkásságuk kanyargós folyója is párhuzamosan ömlik a történeti regények földközi tengerébe. Herczeg a maga csillogó értelmiségét az emberi sorsok meglepő bonyolításába viszi be fejedelmi hatalommal; Gárdonyi inkább a szívét és a szavát adja oda kedves hőseinek. Herczeg romantikus, nála a történet érdekessége, a jellemek és szavak ragyogása a fő; Gárdonyi naturalista, aki szereti az emberét minden állati gyarlóságával s minden isteni fellángolásával; ha bölcséjétől sírjáig híven elkísért valakit: nyugodtan tesz pontot egyszerű története végére. Herczeg az embernek, ennek a nemes növénynek a virágát bámulja; Gárdonyi inkább a gyökerét keresi. Herczeget izgatja a társadalom felső emeletén mozgó, színes hazug-

ságokkal bélelt „úri“ népek nemessége és gyalázatossága; Gárdonyi a földszintet szereti, sőt nem is a várost, hanem a falut és a mezőt. Ha Herczegnek a gavallér, a katona a legsajátosabb hőse, Gárdonyinak minden biztonnyal a magyar paraszt. Herczeg gúnyol és nem lelkesedik; ítél, de menteget is; Gárdonyi megindulással mutogatja meg az ember-állat sebeit, nem ítél el senkit, csak édes vagy keserű humorral tekint át gyarlóságainkon. Herczeg objectiv sokszor a kegyetlenségig; Gárdonyi szive nem egyszer átlüktet a fakó sorokon, az embert tudja sajnálni és szeretni egy maga nevében elejtett szó nélkül is. Herczeg bámulatba ejt bennünket, Gárdonyi meghat; mert Herczeg eszünkre, Gárdonyi szivünkre apellál. Herczeg fest a szavakkal és fénybe borít, Gárdonyi művészi reliefet ad betűivel, alakjai és gondolatai szoborszerűek. Herczeg átfogó elme, aki gondolatáramlatokat hömpölyget alakjaival; Gárdonyi aprólékosan részletező, Arany Jánosiasan megfigyelő. Herczeg szétbont és összerak, Gárdonyi művészete szintetikus. Herczeg föl tudja áldozni alakjait a maga írói egyéniségeért, de Gárdonyi emberei mindig hívek magukhoz. Talán történeti regényükben a legnagyobbak mindaketten.

Kemény Zsigmond regényköltészete olyan, mint egy tragikus, viharos éjszaka; a rejtelmes sötét mélyét villámok hasítják be, távoli erdők zúgásába asszonyi jajszó siráma vegyül; hegyek rázkódnak, folyamok kicsapnak, városok dőlnek és emberöltők sorsát hajlítja jobbra vagy balra egy láthatatlan hatalom. Kemény a tragikum költője. Jókainál csaknem örök a tavasz

és aranyos a nyár, keleti pompában nyílnak a virágok, a folyók tüköre zavartalan kék, a mennybolton fehér-selyem felhőfátyolok; tündéri ligetekben az Azrák törzséből kelt ifjú szerelmesek nyáréji álma tart; nagyszerű szívek, nagyszerű tettek, emberfölötti emberek világa ez. Jókai költészete: a legnemesebb mese-költészet. Herczeg Ferencet sima parketteken vezeti muzsája: Horkayné asszony; márványpaloták és zárkózott emberi bűnök ajtaját nyitja meg előtte; az emberek urak kívül, de sokszor állatok belől; a gúny finom ostora szaporán csattog kitündöklő aszszonyi vállakon is; itt élnek még a becsület bolondjai, akik fölteszik egy kártyára az életüket is, csak úgy, mint az aranyukat. Herczeg: a gáláns világ regény-írója. Gárdonyinál az élet: élet és semmi más; szomorú, fakó, kisszerű és mégis titkokkal teljes. A fantáziának itt alig jut szerep, engedelmes inasa a mindenható valóságnak. De a szavak úgy hullámoznak, a sorsok úgy köttetnek és oldatnak, hogy elvész előlünk a költészet és valóság határvető mesgyéje: nem regényt olvasunk, hanem életet látunk. Sokszor sívár és fárasztó a kép, sokszor kacagtató; de mindig magunkért fázunk és kacagunk. Gárdonyi nem igen vett az előzőitől semmit, aminek ma látjuk: azzá maga teremtette magát s ez nem kis érdem. Igaz és hű, sokszor egyenetlen, mint az élet; de magyar, mint Arany Jánoson kívül talán senki más.

VAJDA JÁNOS

z őstermészet emberét egy ideig rejtí a mély vadon, az iharos. Megtanulja nyelvét, értí a zúgó fák orgonáját: természetességet, őszinteséget örököl át tőle. Egyszer leszáll a városba, az áltatások, hazugságok zagyva táborszállásába és hangtalansága belebetegszik a lármába, igazsága beleütközik a hamisságba, ő, az egyedülálló, kintszorul a tömegbe verődők körén, romantikus szíve hasztalan törí magát az élet kőfalán, szabadulás nincs, legfeljebb visszafutás a váli erdőbe vagy a bikoli fák alá. Kész a tragédia. Vajda János csaknem az athéni Timon szerepét játsza el, tragikomikusabb formában. Sokszor még szavait is átveszi; úgy ront neki ő is a legsűrűbb magánynak, mint a csaholó ebek elől menekülő állat. „Erdőbe megy Timon, ott jobb barátja a barátlan vad, mint itt felebarátja.” Vajda János sem igen nézte többnek az embereket, mint Shakespeare

kegyetlen hőse: nyájas ölknek, szende farkasoknak, szerencse bohócainak, tálhiveknek, nyárlegyeknek, bókoló gazoknak, páráknak, percmutatóknak. A peszsizmus fekete zászlója kibomlik, kezébe ragadja egy oroszlánfejű, ziláltarcú ember és lobogtatja végig szerelmen, halálon, végtelenségen.

Vajdát a forradalom zivatara dobja be a kövek és emberek városába. Új elemében egy ideig jól érzi magát, harcol és lázít, mint vezércsillaga: Petőfi. De mikor elhallgat a háborúk orgonája, megdöbbenve tekint szét az embereken és a romokon. Valami nagyszerűbb véget várt a szabadságharc Istenétől. A piros arcok és a piros remények 1849 után nagyon kifakultak. Vajda egy szomorú nagy házban találja magát, ahol szunnyadozó emberek egy felséges halottat, egy országot virrasztanak. A halott csodamódra, mint egy új Lázár, feltámad koporsójából, az aluva virrasztók új élet keresztelőjébe játszák át a halotti tort, az élet megindul. Nagy a lárma, nő a vásári zaj, árverezik a hitet, a becsületet és a hazát. Vajda úgy érzi magát ebben a rettenetes hétköznapi környezetben, mint egy szabad világból ide számkivetett király. Beszélne a zajongók nyelvén, de nem értik, mert nála nagyon is mélyről jönnek a szavak. Lassanként kitérőstalanodik a világból s magános bánatjának gunyaszt őserdejében, mint a kihálófélben levő nemes vad utolsó sarjadéka. Az Aranyék, a Petőfiék tavaszi, szabad levegőjű, kék mennyboltozatú költészete bezáródott! Vajda már a modern élet zűrzavarát és meghasonlásait tördeli komor formáiba. Vele új útra kanyarodik a hagyományos nemzeti költészet; veszít par excellence népies

magyarságából, de bővül hangban és mélyül gondolatokban. Vajda már nem koreszmének és nemzeti irányzatoknak a zászlóvivője, hanem az embernek, ennek a szomorúan eleven Ding an sich-nek a költője. Szétszedi lelkét apró darabokra s úgy mutatja meg nemzetének. Szemérmes volt ez a lélek, mint az Aranyé, de büszkébb és zordonabb, mint az Aranyé. Az érvényesülés gátja, a biztos fellépés megölője, az akarat fundamentumának megbontása, kis bajok megóriásítása: született tőle törvényes gyermekül. Szemérem és érzékenység annyi, mint kettős boldogtalanság. Különösen, ha az embernek van álma, vágya dicsőségre, mint volt Vajdának. Mit tegyen az ilyen lélek? Magába zárkózik és a mindennapi élet pici törvényeinek a megszegésével groteszkké válik. Vajda szerette a ligetet, de csak akkor, ha nem látott benne embereket; elkeseríti halálra, hogy valaki az utcán éppen tőle kér tüzet. Szeretne szeretni, de félénk, esetlen, nem merő; hiába önti ki a lelkét perzselő szavakban, ha nincs bátorsága megfogni egy nagyon közönséges nő kezét. Ez komikus volna, ha bent a lélekben nagy történetek nem viharzanának.

Vajda olyasmit árul el, hogy nem használta fel fiatalságát, nem szeretett a szerelem nyarában. A szegénynek nincsen ifjúsága. Őszre hajló szive most kettős tüzzel ég a mulasztás vádjában és a vágyódás kielégíthetetlenségében. A végzet szomorúan megré-
fálja a szerelemmel is; ő, aki gyermeki tiszta szívvel emelte volna a nőt imádásának oltárára, utána esik egy könnyű életű lánynak s azt sem éri el; kiszorul a legutolsó utcájára Szerelem városának. Fehér gyolcs-

ban, záporos, saras mocsarat kell járnia, úgy, hogy tisztán maradjon és át is láboljon az ingoványon. Keserűség, lázongás, pesszimizmus zajong ezen az úton végig. Vajdában nagy érzékiség lángol minden tisztasága mellett; olthatatlan lobogással omlik ki szivéből a szerelem, ez a forró láva, amely csak égeti, elégeti, meg nem nyugtatja. Vergődés, jajgatás az egész szerelmi költészete. Sokszor alig tud véget vetni az ajkára toluló panaszáradatnak; a vers háromszor elől kezdődik, hosszú; de az öröm rövid, a bánat végtelen. Kigyuladt s eléggő erdőhöz hasonlítja szivét; szikrafényes füst, ború, ezer sikoltás, jaj — ez az ő költészete. Az fáj neki, hogy a nő szépsége, bája elmulik, mint az álom. Mindennek marad nyoma, csak maga ez a halhatatlan egyetemben mindent felérő áldozat hal meg örökre. Shakespeare felsóhaj-tása ez, aki szonettjeiben egy szép, gyermektelen nő sorsán szánakozik: nem őriz meg magát szebb másolatokban! Vajda annyira el van foglalva magával, hogy kedvesének a képét sehogy sem tudnánk összerakni a Gina-ciklusból; Petőfi mennyi apró, jellemző vonást jegyez fel nemcsak feleségéről, hanem Mednyánszky Bertáról és Csapó Etelkéről is. Vajda magába rogyva mormog; egy végtelen monológban panaszolva fájdalma társtalanságát. Míg ő lángol, 'sirat, koronáz s az örökkévalóság kapuit döngeti fejével, addig a kedvesét előleli előle más, egy ügyes majom. Milyen naiv s milyen szánnivaló panaszok. A nem gyakorlati életre született ember sirámai.

Vajdának nem sikerült az élete, azért hánytorgatja nagyon a halál. Vajjon mi lesz velünk a sír

után? Hamlet nem görgeti jobban fejét ezen a fekete sziklán, mint Vajda János. Ha meghalunk egészen a halálban: rettenetes születni; ha nem halunk meg egészen: még rettenetesebb. Ilyen ez a sorssal örökké perlekedő ember, semmi nem jó neki. Születni itt a földön oly nagy vétek, miért mindennek halni kell. A levegőben szálló fekete hollók szárnyaverésének lehallatszó üteme is: halál, halál. De tudni azt, hogy meghalunk s mégis végigküzdeni az életet: ez nagy, ez fenséges! Mindenki hős, aki a halál gondolatát agyában viseli. Ime, hova jut a pesszimista Vajda; egyszer féreg, máskor herosz neki az ember. Jobb mégis elenyésznünk; ha a mulandóság lehangol, az öröklét, amely egy volna az örök fájdalommal, kétség-beejtene. Bűn a teremtés, átok a lét, becsületes csak a halál.

A bölcsészetnek, jórészt a költészetnek is, a halál az ősanja. Vajda János is a halál gondolatán építi fel bölcselő költészetét Metafizikába téved, máshova az ő útján nem is juthatni. Az döbbenti meg a természetben, hogy látszólag elvesznek a formák is; csillag kihül, rózsza elhervad, szépség elillan, ember meghal — mi marad hát meg igazán? Rájön, hogy mindenben minden él, csak elváltozik. A dolgok külső formája alatt lüktet valami örök hatalom, az egy Ismeretlenből szakadt rész, s ez foglaló a további életre. Az idő nem mulik, minden áll fenséges maradásban, csak mi megyünk, emberek. A rész változik, a mind örök. De az öröklét gondolata megint megdöbbenti. Mi fáj bennünk? Az élet. Ha örökké élünk: örökké fájunk; s ez a rettenetes. Megolvaszt-e hát mindent

az örökkétartó idő kohója, vagy nem? A tudományhoz kell menekülni. De a tudomány is világtalan kol-dus, aki kéregetni jár a sirokhöz — s nem kap feleletet. Egy az, ami kétségbeejtően bizonyos: hogy vagyok, leszek, nem létezővé nem válhatok. A tudás eljut a legvégső fokig, csak hogy onnan vissza nem térhet; vagy a semmiségbe zuhan, vagy leereszkedik a mélybe a vakhit segítségével. Hiszünk vagy elve-szünk — ez a Vajda ámene. El van hibázva a világ; tehetetlen, véges minden gondolat. Magunknak kell egy istent teremtenünk s hinni benne buzgón, vakon, esztelen; mert a teremtésben nincs irgalom.

Vajda igazán úgy áll az ember előtt, mint egy testetlen óriás fej. Óriás, bús fej. Mintha sokszor kiszakadt volna a földi kapcsolatokból s nagy magas-ságból tekintene végig és szomorogna a lent valókon. Madáchon kívül nincs magyar költő, aki mélyebbre bocsátotta volna lelkét a halálos nagy kérdések ocean-jába, mint Vajda. Ez a szomorú, nagy dicsőség be-zárkozó jelleméből sugárzott reá. Agyveleje, képzelete csakugyan örök munkában áll; mint egy tündéri szín-ház játszik magának s magáért, a reszkető ajak csak eldadogja, amit bent látott. Vajda képzelete hatalmas, bizarr, fájó és fárasztó; ha színt adunk neki: fekete és skarlátpiros; ha alakban idézzük: egy égboltot verő óriás, aki a Montblankon, a Kordillerák haván jár, üstökösöket hajszol, vigyázza a világegyetem köze-pén trónoló Napistent; sokszor halálkaszáat ragad kezébe és véres rendet vág az embervetésben. Ha hangot tudnánk adni ennek a képzeletnek, morogna, dübö-rögne, mint a mennydörgés és csattogna sokszor,

mint a lecsapó villám. Népdalok könnyed formájával, szelíd és melancholikus dallamával indulnak meg a Sirámok; s az utolsó Vajda-költemények villanások, égzengések, morajok, melyek a csillagok közt vesznek el. Előre tört, fölfelé ment mindvégig; s mentől magasabban állt, annál siralmasabb kicsinységnek látta az embert, a földet és rajta hazáját. Hazafias költeményeinek két hangja innen szól: szomorú elborulással és kacagó fájással, gúnyos szeretettel.

Büszkén vallja, hogy csak a saját lelkéből merített. Fantáziáját a szerelem gyűjtja fel s a nagy természet táplálja képekkel. A csillagokat, mint dübörgő világtesteket, Vajda hozta le Goethe után a költészetbe. Az egyedülvalóság óriás szimbolumait szereti legjobban; a ketrecbe zárt, keringő oroszlán; az égbolt lobogó gyásza; az üstökös, melynek pályája végtelen; az örökhavas Montblank, a Kordillerák, a Szaharában ködös távolból fölrémlő piramis, a világ-egyetem közepén álló Nap — ezek a Vajda lelkével legrokonabb hatalmak, ezeket idézi. Heine Götterdämmerung-jának, Ratcliff-jának bizarr pompája háromszorozva ragyog fel nála egy álom leírásában (Alfréd regénye); sokszor pedig Hugo Victorral versenyez borzalmasságban. Ettől a két költőtől tanult valamit, talán színvegyítést; de kölcsönért nem járt senkihez.

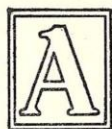
Vajda örök harcban állt a formával. Szereti a hosszú, komor és döngő szavakat; ezek az atléták nem férnek szűk ruhájukban, szétszakad rajtuk a ritmus. A belsőt sohasem áldozza fel a külsőért, azért sokszor formátlan, száraz, siketül dallamtalan, prózai.

Gondolatai, mint nekibúsult ménnek, sokszor kiszaladnak a formából, a rímek sorompóját átugorják, szomorú hajrában rohannak végig sorokon. Zenéje tördelt, tompa zene; minden húr mélyre van hangolva, sokáig zengenek. De a szavak gránitkövekként döngetik ki a gondolatokat. Vajda nyelve drámai, majd mindig szenvedélyes, magával vitázó, hatalmas magánbeszéd sorozata. A magyar nyelv különben sem sima nyelv; öblös, dörömbölő, sokszor trombitaszavú. Még korántsem érte el legmagasabb fejlettségét. Forrong és dadog, mindig nagyot és hangosat akarva. Sajátságos, hogy költői irodalmunknak legremekőbb termékei mind darabos, zordnyelvűek, Balassától Vajda Jánosig. A mi nyelvünk inkább harangozik, mint cseng; Csokonai és Petőfi hangolják néha kellemre, dallamosabb lágyságra. Vörösmarty szava orgonaszó, Arany János kovácsolt nyelve nehéz zenéjű, Katonánál pedig felrobbannak a szavak. Vajda hatalmas hangokat üt meg koronként; nehezen sikerül neki, amit akar, de a Borongás-ban, Sodomá-ban, a Tüneteményekben gondolat és érzés ritka harmóniában ölelkezik dallamos formával. Alfréd regényében pedig raké-
tázik a nyelve, tobzódó képeknek színes kódében.

Mi a költők érdeme az emberi boldogabbulás szempontjából? Hajtanak-e pozitív hasznót a dalok? Költők a világot előbbre nem viszik, bizonyos; de zsoltároskönyvei ők a nemzetnek; a népek gyülekezete hozzájuk menekül vigasztalásért, megújulásért fáradt és nyugodt óráiban. Eleven kiáltásai ők az emberiségnek; későbbi századok dalaikból tudják: mi fájt az elmultaknak, mi lelkesítette, rettentette és

nyugtatta meg őket. Azonkívül a nemzetek nyelvének leghatalmasabb építői. Vajda több volt, mint magyar ember; ő az ember volt. Szinte átölelte gondolatában az egész világegyetemet s minden élő jajszavát sírta a nagy sötét Szfinksz, a halál előtt. A szerelemnek és a halálnak, e két örök lírai témának volt ő komor, lázasszavú dalosa. Lábával a magyar humuszban gyökerezett, de sóvár szeme átnézett a nemzeteken, egy közös vezércsillagot keresve. Átvergődte mint ember, mint magyar, az élet minden komikus és tragikus felvonását; a társtalanság komor dicsőségében nagyobb-nak érezte magát kortársainál; s mint egy új Lóth, várta magára az ég szakadását, felemelt fővel, üres kézzel, hadd lássák a gazok, hogy hál meg egy igaz. Kedélytelensége elszomorít, örök békétlenségétől megfájul a lelkünk, de végül minden ellenmondást kibékít a nagy keresztyéni szóval: Hinnünk kell, mert másképpen elveszünk.

KISS JÓZSEF

zsidó faj tragikus sorsában van valami zord, őszösvetségi szépség: a végzettől vert, sajtoltsilány ember sarkat vet a hatalmaknak és imádja Jehovát, az egyetlent, még a halálpitvarában is. Ezt az őskulturájú népet szétszórta egy átok; Jeruzsáleme megdőlt, Messiását keresztre feszítette, ezért olyanná lett, mint a porszem, mely kóbor szelek szárnyán hányódik. A leghazátiimádóbb fajból hazátlan számkiűzött lett; s bár pusztítják, irtják testben és lélekben: ki nem írthatják, úgy látszik, soha; mintha a rettenetes Jehovának palástja fedezné még szétdaraboltságában is ezt a lihegve törtető Ahasvert, ezt az örök bolygót; aki nyughatatlanságot és lázongást visz magával nyomorúságán és szellemén kívül. Van-e szerencsésebb talaj költők támadására, mint a zsidóság szertehullámszó rengetege? Legmegrázóbb tragédiákat ennek a fajnak a lelkéből lehetne várni; de szellemének zászlószai, költői: elégiákba

sírják szomorúságukat, vagy cinikus kacagással nevetik ki önmagukat, sokszor olyan megdöbbenően, mint a Lear bolondja. A tragédiát ez a nép nem írja már, csak játsza, csak éli. Mindenütt szemben áll mindenkivel s ez a feszült őrsegenállás merővé, gyilkossá edzette idegzetét, mint a nemeai oroszlánét. Kegyetlen szívóssággal veti magát Európa testére és vérén hízalódik; a föld Izraelnek ontja aranyait ma is. Mintha az eljátszott jövőndőt akarná kicsikarni a Végzet kezéből: mindig a jogtalanokkal ordít, de mindig az uralmon levőkkel tart. Lelkiismerete az önzés nagyszerűségébe aludt át. Ma is Jehova az összetartó lánc, ma is Izrael az Úr kiválasztott, bár megostorozott népe. Szinte-szinte igaza van Kidd Benjáminnak, mikor a vallást, egy faj hitét, a legelső társadalmi mozgató erők sorába viszi. Legalább a zsidóság sorsát döntő példának idézheti rá.

A német költészetnek három híres mostohája: Börne, Heine, Beck Károly, mind lázadó, mind forradalmár volt; s a viszonyok hatalma alatt mégis mindahárom megtagadta ősi hitét, hogy azután fájának is kitagadottja legyen. A magyar költészetnek Kiss József az első zsidója (a bolondos Hugó Károlyt nem számítjuk); az ő küzdelmét rokonszenvessé teszi az, hogy megmaradt hite mellett, mégis áttört magyarrá; bár így is, mint egy bevándorolt barbár, kétszeres jajjal eszi kenyerét a katolikusán magyar államban. Ő is nyugtalanságot hozott a kiegyezéssel csöndbe verődött magyar írói életbe; s ha a komor Vajda János és a bohém Reviczky Gyula nincs, most egyedül Kiss József nevéhez fűződnek az új magyar lírai

költészet kezdete. Arany Jánosék szerették a szabad természetet; muzsájuk mintha pusztátlakó volna s úgy rándulna be vasárnaponként a füstös, komor, zajos városba, ahol soha nem érzi magát igazán ott-hon. Kiss Józsefeket a város formálta, tördelte; a milieu minden szerelmükhöz, minden bánatukhoz, minden vágyódásukhoz: a város. Kiss Józsefet nem az erdei madárfütty rengeti édes andalgásba, hanem egy sápadt varróleány gépjének a zakatolása; neki nem kell a délibábos Hortobágyra mennie, hogy elérhetetlen illúziókat kergessen: elég egy forró bálterem fűszeres levegője; nem a romolhatatlan természet veri lelkét dalra, hanem a romlott város utcai robaja, kápráztatón hullámozó tömegárja. Költészetének alig van mezei levegője; a márciusi ég csak az emeleti szoba ablakán nevet be hozzá; a szerelembe hajtó rengeteget is kocsin járja Noemival; gyarak bőgése, bűntanyákról kisírámló zongoraszó vegyül a meghitt családi fészek gyermekzsivajába; apró, néma tragédiákat játszik itt az élet, az érzelmeknek nincs kothurnusa, a szavak inkább befelé hangzanak, sok a gondolattakaró sóhajtás, kevés a tréfa, kesernyés a jókedv, minden az elégia alkonyatias félgyászában merül fel a lélek taván; s a dal üteme is olyan különös, olyan tördelt, meg-megszakadó, mintha egy meggyötört lélek ritmusba verődő panasza volna. Kiss József bánata sajátos keveréke a zsidó faj magagyászolásának és a magyarság keleties borongásának; ez a kereszteződés adja meg költészetének a különös szint és ízt. A nyelv és a ritmus magyar; a szavak közt rezgő fény mintha a Ganges partjairól vetődne be rá.

Mélyen emberi fájdalmak sírnak ki a Kiss József szabados soraiból. Hiába koszorúzták költővé az istenek: nincs igazi népe, nincs édes hazája; híre, dicsősége csak a vándor bohócé, akit megtapsolnak, midőn ponyvát terít és bukfencet hány dologtalan népnek olcsó mulatságul. Pedig szereti ezt a magyar földet, mint talaját a fa, hol elhullt virága. Irigyli azokat, akik távol a hazától, az édes hitetések ködén keresztül százszorta szebbnek látják a valóságot; de idehaza túrni a röögöt, túrni méltatlan ezer mellőzést s szeretni mégis, amely nem szeret, a hazát: itthon sokkal nehezebb! Az ár ellen hasztalan küzdeni; meg-megújul a régi vád: hogy vért iszik a zsidó, keresztyén szűzek véré. Odesszában a huszadik század új máglyákat gyújt az Isten dicsőségére: zsidó testekből; a cár katonája zsidó vérral locsolja Asztaróth és Beliál oltárát. Az ember: bestia. A csata-kész Jehova mégis aluszik tán, mert táblákba vésett törvényét nem állja. Rettenetes az ébrenlét, azért: álmodozunk; hiszen minden szép csak illúzió. Az Arany János gondolata ez: minden hazugság földön, ami szép. Hazudd a szerelmet, leány, a szép hazugság olyan jól esik; hazudj őszülő képünkre fiatal-ságot, te festő; maradjon meg az igazság mesének, csak hazudva szép és tűrhető az élet. Boldogok, akik sokáig és szépet álmodnak. Jeligéül is a Madách Platójának híres sorát veszi: „Még a borsón is szépet álmodom.” Feledni! — ez a titkok titka; s feledni magunkat: ez a legnagyobb boldogság. Az álmok és a mámorok az élet hajnalai. De azért mégis vár valamit az élettől magától; talán azt

a kis független nyugalmat, amelyet Arany János hasztalan esengett; talán több jó szót, talán aranyat. Egész élete csak készülődés valami jobb felé, mígnem ismeretlen partok délibábján egyszer kiköt. Muzsája Sherezáde, a mesék és éjek asszonya, akinek Beludzsisztán gyöngyeit fűzte nyakába és Shirász rózsáit a fürtei közé. Bódító virágokból megköti koszorúját, száműzött királynál büszkébben dobja oda a közönségnek — s azután meghal. Meghalt költőnek lenni jó dolog! Ráaknak csillagot, napot; a hír szivárványhídján viszi útja, és senki sem versenyez vele többé.

Ennek a lírának sóvárgás az alaphangja; ezt szövi körül a szerelmi boldogságnak egy-két piros virágával, a kétségbeesés fekete gyászával, az önirónia, a cinizmus fakó kegyetlenségével. Úgy érezzük a Kiss József verseiből, hogy ez a sok hibával, kellemetlenséggel teljes ember lelkének szombatnapjain leveti mintegy az élet nyomorult ruháját, bűnbánatot tart és megkeresi magában a jót. A csatározásokban fáradt kéz halk ütemű dalokat ver, az élet szitkozódásaiban kimerült ajak most szép, lágy szavakat suttog. Verlaine napokig tartó dorbézolásait sokszor reggeli gyónással próbálta lemosni; ilyen formán tesz Kiss József is. Szíve annyira megárad a magára találás óráiban, hogy még a halott betűkben is benne piheg a fájás édessége, amelyre nyugalma ideje szokott következni. Maga mondja, hogy a költészet az ő magasztos temploma, más templomot keveset is járt. Ilyenkor „veri zöngé kobzán az áhítat húrjait lágyan.” Érzéseit nem igen öltözteti képek ragyogó ruhájába, de mégis sajátos fénye van az ő szavainak; mintha

a vér melegsége ömlött volna át beléjük. Nem a fantázia tüze ad nekik ragyogást, hanem a megindulás őszintesége. Lelkébe lábújjhegyen vonúl be a béke a harcok után. Ez a finomság áttetsző aranyos fátyolként lebeg legszebb költeményei fölött. Az álmodozás csöndje és elmosódó félhomálya: őszi délutánok melancholiáját lopja be lelkünkbe. Mintha valami mesebeli szöveget szőne dalaiban, mintha a persa leányokhoz hasonlóan: álmait szövögetné a szavak szép szönyegébe — még felbukkanó képei is ide mutatnak: a gondolatok hálóját fonogatva mereng, a gondolat szövőszékén sző, alétan fon a gond guzsalyán. Érdekes, hogy a legsubjectivebb hangú dalában is egyszer csak szétlebben halkan a hátulsó függöny s valami festői, vagy az életből kielevenülő igaz kép mosolyog, komorodik reánk. Egy ref. lelkész emlékezete című csodálatosan üde költeménye egy hír nyomán fonódik; a gyermekkori emlékekből közben egész jelenetek játszódnak le a vezér-érzelem fonálán; mintegy epikai virágokat ültet, nőtet a líra kertjében. A Nápolyi emlék háttéréből, mint egy Madáchi kép: római pompával emelkedik ki egy fiatal halott temetési menete; s úgy köszönti rá chianti borát a költő, mint Madách Luciferje a pestises halottra a romló Róma virágos csarnokában. A Tüzek epikai háttére kettős: egyik a rőzseláng fényénél sütkérező kis fiú és kis leány *gènre-alakja*; másik az új *Marseillaise* hangjainál bálványokat romboló, szociális forradalom tragikus képe. Arany János lírai művészetéhez hasonlít ez; neki is sok dala epikai képpé színesedik.

Kiss József úgynevezett balladáival verekedte ki a hírt magának; mi egész költészetének legcsináltabb és legavulandóbb részét látjuk bennök, egy-kettő kivételével. Ezek a zsidóéletből festett tulipiros versek pompásan csengenek-bonganak, de nagyon is fog rajtuk a mű-festék, vásáriasan pántlikás-lobogós minden alakjuk; olyan népieskedni akaró, olyan bokorugrós szoknyájú történetek ezek, mint a színpadi falusi népet játszó régi színészek. Untalanul kirí a festék és a mastix alól a robotra népieskedő „aktor”; nem a lelke, csak a ruhája ez Kiss József művészetének. Arany János csillaga vakíthatta el, meg a székelly balladák naiv üdesége, csakhogy az ő költői fogata kissé balösvényre vágott. Hiába a rab asszony suhogó selyemje, talpig feketéje, rubinttal, gyémánttal kirakott gyilkos kis kése: nemes Nagy Zsuzsánna csak színésznő, aki néptragédiát játszik a Csepregiek modorában; megtapsoljuk: elég jól alakított, pathosszal sírt és szordinót tett hangjára, mikor szerelemről suttogott. Hiába a szegény Árje jó szive, nyikorgó talyigája, hiába a magyarosan pendülő sorok: a tragikum gyásza nem komorodik ki a péntekesti három gyertya világa mögül. Kerekes Katica kényes históriája: rímes krónika, falubeli hír, nagyon is tendenciózus kizöngéssel; szinte a költészet van benne vezeklőre állítva. Szomor Dani is „linglobogós inget, gatyát” visel, mint a mű-népszínművek baritonistája; van benne valami magyar konokság, de története ponyvaregény. Roboz Ágnes a Gyulai Pál Pókainéjának változata; egy kissé gyanús a hősnő nemessége: a vers elején úgy indul Bátorihoz, mintha női becsü-

letét is kész volna feláldozni két fiáért s a végén mégis beleőrül a dologba. Legtöbbet ér díszmagyar ruhája. A Sulyom Peti boszorkányos hegedűjében ott van az Arany János Ünneprontók-beli sátánjának a bűvölő hatalma; a hamelni varázsló módjára muzsikálja vesztökbe a leányokat. A zene hatalma a nőkre: egyszerű, népies nóta példázatában. A Kincses Lázár Eszti leánya mintha a székely Varga Ilonának volna késő zsidó rokona; itt már lankad a balladai húr, fakó a nyelv és tompa a szavak zenéje. A vén Bordács beleőrül a harangzúgásba, mert ez a harang siratta el Tiszába veszett leányát; különösnek különös, de még költői igazság sincs benne. Gedővár asszonya pedig ódon ritterdráma magyar tizenkettős versekben. A szép Batóné milyen színpadiasan beszél „aranyos, ezüstös, selyem viganójában“! A sablon rikító fércse mindenütt szembántóan húzódik végig a mese és a dictio avatag szöve-tén. Csak a Simon Judit történetében van valami ős héber, kegyetlen szépség: a becsület törvényének életen-halálon, még az anyai szerelmen is átgázoló hatalma.

Az epikus Kiss József a kicsikben nagy. Az interieur-ök megfestéséhez alig ért nála jobban valaki. Ahova belophatja a maga lelkének csöndes melancholiáját: ott minden sikerül neki. Ezért mégis csak lírikus ő igazában. Az Ágota kisasszony kedves-bús történetén az őszi délutánoknak az a fájdalmas bája reszket végig, amely nemes zománca Kiss József legtöbb dalának. „Reszket a dér sárguló haraszton...“ olyan hangokat üt meg az olvasó lelkében, amelyek valami régi emlékét zengik vissza; s tudjuk, hogy a ráemlékeztetésben rejlik a költői hatás legnagyobb,

elhitető ereje. Interieur a varrógépről mondott mese is; a nyelv, a hang szinte a mindennapiságig pongyola, cicomátlan, televan a varróművészet francia szavaival, asszonyi gesztusokkal és lányos felületes-séggel, csak azért, hogy ebből a szürke milieuből annál harmonikusabban emelkedjék ki a szegény Teréz szürke, de megsíratni való alakja. Kiss József asszonyai általában igen érzékiek, nagyon szeretkezők, sok köztük a bűnös szerelmes, a bukott leány, még a perdita sem hiányzik; Terézben mintha csak egygyé-olvasztott volna minden női gyöngédséget, önfeláldozó lemondást, életenergiát a becsületesség csatájában, minden tisztaságot a nyomorúságok szennye között. Kiss József annyira a maga korának embere, költője, hogy csak a körülte mozgó alakokról vett rajzai sikerülnek igazán; a múltak kriptáját nem tudja kinyitni soha s szerencséjére nem lesz „halottrabló“, ahogy Petőfi nevezte az elmúlt idők mumiaiával bajmolódó költőket. A Mécsvilág rokokó szabású nagyasszonya is csak a tegnapé még; kimaradt a korából, amely elrohant mellette s egy másik világba idegenült át; de szobája még a régi öreg bútoros, aranykeretben parókás dámák pózolnak, Watteau világa szőnyegen, falon; palizander a szuszék, rózsafa a párkány, bizanci koronás a szűz Mária képe, akinek örök mécses pislog az éjszakában. Milyen gügyögő az egész vers elmondása, milyen öregesen csöndesek a szavak, mintha a költő is együtt emelné ágyába cselédeivel a nagyasszonyt. És milyen eleven a záró kép: az öreg vak Iván, aki álomba szokta mesélni a nagyasszonyt, ott ül egy kicsi széken, szemben a Mária-

képpel ; foly, foly az édes beszéd ajkairól, mese-erdőbe, virágos vadonba durúzsolta már az asszonya lelkét, mikor egyszer csak valami neszt hall : nem lát semmit, de megérzi, hogy egy huncut egér szürcsölgeti az olajat a szűz Mária mécseséből. Elképed az öreg : „Nagyasszony ! Dézsmálja az egér a szent olajat !“ De az aluvó aluszik, a szent szűz pedig mosolyogva néz le kéklő magasból a tolvaj egérre. Mintha csak az időből lassan kikopó költő ülne ott az öreg Iván alakjában s mondogatná álomba ringató meséit az ő nagyasszonyának, akinek a nevét nem tudjuk. Így ütődik átal epikai képein is subjectiv megindultsága s ez ad költészetének sajátságos varázst.

Ez a kis keserű ember a témák és gondolatok szabadságával jóleső tavaszi vihart bocsátott elernyedő lírai költészetünkre. Keleties szépségű virágokat hozott a mi keletről szakadt fajunknak, de a magyarság ősi úrhatnámsága csak a zsidót látta a költőben s Kiss József panasza nem mindig papírra költött panasz. Pedig ez a föld csodálatosan áttörte magához, még magyar bűneit is remekül vérébe oltotta. Szavajárása alföldies ; nem egy versében Arany Jánosias tisztsággal zeng a Tiszavidéki magyar nyelv.

A sárga vizek melancholiája
Borong te rajtad, lápos Tisza tája,
Ott nő a sulyom, terem a kökény,
A Tisza partján ott születtem én.

Ennek a sokat gúnyolt zsidónak finom földrengésmérő a lelke : távoli nyugati viharokat jegyez föl akkor, mikor idehaza még nem hallja senki. A rossz istenek alkonyatát hirdető szociálizmusnak első, fenye-

gető magyar hangja a Tüzek-ben rázkódik meg s egész forradalmi hatalommal pompázik a Knyáz Potemkin csatás soraiban. Ilyenkor kigyúlad az őszi borongású költő fantáziája és fekete-piros fénynyel övezi a nagy hazátlan hajót, a tönkre tehetetlen Szabadság hajóját. A Dózsa György izzó trónja is fölrémlik előtte, mint Hamlet előtt boszút kiáltó atyja szelleme: míg a születés megalázhat, Dózsa lelke nem pihen! A társadalmi nyomorúságok sötét függönyét a De profundis-ban lebbenti föl; ennek a kis tragédiának első jeleneteibe merészen állítja be azt a szokatlan milieut, amelyben Shakespeare Periklesé-nek a negyedik fölvonása játszik; az egész költeményen pedig mintha Goethenek fényes szelleme suhanna át, a szegény Liza sokszor mintha a Gretchen arcát fordítaná felénk; Szerén és Malvin kisasszonyok épenúgy kacagják bukásában Lizát, mint a kútrajáró Lidi az elesett Borcsát Faust-ban; még a Goethe Bajadér-jának ritmusa is szinte-szinte visszacseng az „Óh bájos, édes ind legenda“ dallamos sorában. Az emberi tiszta szánalom, amivel körülsimogatja a költő az erkölcsiség könyvéből kitörölt szegény nőt: a megírás művészetével együtt maradandóságot biztosít e sokat kárhoztatott költeménynek. A maga fájának tragédiáját a híres Jehová-ban, az ősz Jób alakjában írta meg; az interieurök kedves festője, az álmodozások, bánatok dalolója ebben a vén istenemberében olyanforma alakot faragott, mint Michelangelo Mózesben: nagy, döbbenetes, hatalmas, héber szobrot. „Szilárd csak kettő: ő és Jehova.“ Ebben van kivésve a lényege. Egy fia föl-

veszi a keresztet, a másikat a szabadságharcban egy golyó szíven találja; Miriám pedig, a legkedvesebbik, a leány: megszökik egy vándorszínész-csapattal. És Jóbnak nincs már senkije, se fia, se lánya, se rokona; ura van csupán, egy — a Jehova.

Az a nagy költő, akinek hangszere nem egy hegedű, nem egy síp, nem egy trombita, hanem egész zenekar. Aki a gyermeki gügyögéstől a csatakiáltáson át a haláljajjig mindenre talál hangot. Akinek szíve eleven, lüktető iránytű: az indulatok, érzelmek viharában és szélcsöndjében ezerfelé remeg, inog, mindig az erők igazi irányát és hatalmát mutatva. Az az igazi költő, aki a mindennapiság szürke házából ünnepi templomot emel; s merészen isteníti át a maga nagyon is emberi jajjait és kacagásait zengő dalokká. Kiss József keveset írt, mégis sokat; hangjának és érzelmeinek gazdagságával nagyszerű áthidalója két ellentétes irányú kornak. Adott annyit Adyéknek, amennyit Aranyéktól vett. Klasszikus sorai vannak, szállóigék kerekedtek dalaiból. A formát tördeli, sokszor össze is töri; de kifejezésmódjának epigrammatikus tisztaságát soha nem veszti el. Ebben is Arany Jánosnak a tanítványa. Kortársainak legnagyobb része körülbelől csak annyiba veszi, mint úri parkokban szokták a hosszú szakálú, furcsa kis gnóm-szobrot: komikus dísz a virágos pagonynak, a kutya megugatja, a gyermekek incselkednek vele. Pedig ez a kis gnóm a mesék gyönyörű világából vetődött ide hozzánk; talán éppen annak a hét törpének az egyike, akik a Hófehérke üvegkoporsóját vitték pici vállukon a regék csodás erdejében . . .

SZABOLCSKA MIHÁLY

urillo nagyszívű képein három testvérszín szokott ölelkezni: fehér, kék és rózsaszín, mondhatni: az ártatlanságnak, a vallásosságnak, a nőiségnek hármasszimboluma. Ha a Szabolcska Mihály egész költészetében széthintett sugarakat összetársítanánk három pontban, csaknem ezeket a lányos színeket mosolyognak vissza reánk; az érzéseknek tiszta fehérségét, a felhőtelen vagy csak fátyolfelhős égboltozatnak halavány kékjét, a virágba borult határnak és a szerelembe boruló szívnek hajnalos rózsaszínét. A görög regében élt Boldogok Szigete merül itt fel a mindennapi életnek szennyes tengeréből, vagy a hogy ő mondja: a Senki Szigetjé, a csendes boldogságnak a hétköznapiság zúr-zavarától távol eső tanyája. Fent az égen báránnyfelhők tűnölődnek, lent a földön füzesekkel koszorúzva futja futását a magyar Tisza; madár-

füttytől visszhangos erdők kékellemek a reggel szürke ködében, útatszegő nyárfák halk beszéddel merengenek maguk elébe; lent a folyó partján fehérre meszelt kis házak, utcahosszat fehér virágos akácfák bólongatnak az alattuk elmenőre; a domboldalon piros pipacsok kacagnak ki a kék búzavirágok közül; keleten most pirosítja magát a hajnal, azután föllép világtrónusára a királyi fényes Nap s a falubeli kis torony csillagán tündökölve gyúl ki a képe; az ég szerelemmel hajlik le a földre. Asszonyi lágy szó, gyermekkacagás cseng a természet beszédes hangtalan-ságába. Ide távol a város, a harc, a bűn, de közel a megnyugvás és az Isten.

Ha semmit sem tudnánk, azt már itt érezzük, hogy Szabolcska lelkének egy hatalmas uralkodója van: a harmónia. Művészi nevet adtunk az ő más szóval jelölt Istenének: a Szeretetnek; mert még lelke búsultában fölzokogó panaszait, hazája szerelmének féltő és vádoló jajszavát is csöndes hullámokba veri papi hivatásának örökkön éber tudata. Az ember azzá lesz, amivé a viszonyok gyúrnak; Szabolcska költő voltát erősen ellenőrzi papi tisztsége, lehet, talán öntudatlanul is. A vallással páncélozott szív a maga hitének várába csak az erkölcsösen szépet, jót és törvényszerűt fogadja be; a raffinált érzések, a csetlő-botló emberi bűnök, a lélek sötétjéből fölkivánczó rejtelmek, átkok: innen számkiüzettek. Temploma falát fehérre meszeli a kálvinista, hogy merő tisztaságában mintegy a hívő szív makulátlan-ságát szimbolizálja; Szabolcska is, a kálvinista pap, fehér tisztasággal leheli lelkét harmónikus dalaiba. Ő nem

ismeri a Madách Luciferének, utána és vele minden harcot harcoló vasakarznak a jelszavát: Küzdést kívánok, diszharmóniát! Ő szinte gyakorlati megteremtőjévé lett az esztétikus Beöthy harmónia-elméletének. Szabolcskában az ember soha nem száll perbe a költővel, a költő nem a pappal; hiszen az ősi papság maga félig költészet, a költőpapnak igazában kétszer költőnek kellene lennie. Panaszkodik ugyan Szabolcska, hogy csak a csendes esték daltermő magányában gyujthat oltárt az ő másik istenének; de belső viaskodások nem rázták össze lelkét annyira, hogy meghasonlásba szakadjon. Egyszer hangzik fel megdöbbenő szépen a költő szava a pap hinni kell-jével szemközt: a kis Demeter Rózsi koporsójánál; ime, Szabolcskának is az érzések diszharmóniája teremti meg egyik legnépszerűbb dalát. A lélek harmóniája, ha örökölt és nem erőszakolt: áramegadhatatlan; Szabolcskával talán együtt született, ereje is költészetének, de gyarlósága is. Dalai úgy szállanak fel lelkéből, mint a galambok a buzatáblák közül: fehérén, halk szárnycsattogással, küzdelem nélkül; ez a könnyedség kellemes, kis dolgokban jóleső, de elkapja a költőt a mélyebb vizeken járástól. Szabolcska hat kötetét keresztülgondolva: talán két-három költeményében érezzük lelkének komoly megrendülését; a többi olyan, mintha csak úgy elsóhajtotta volna. Nem bűnéül rójjuk ezt fel, hanem érzéskörének meg lehetős szegénységéül. Egy papnak az élete rendes folyásában nem is gazdag s éppen nem változatos; ezzel pedig a lírai költészet örök forrását apasztjuk el, kivált, ha belső forradalmak sem rázzák a szívet.

Az igazán lírai költő minden napot átél s minden napot másképpen. A viharoknak nekimegy, mert aki a rázkódásokat kerüli, maga sem rázhat meg másokat. Mikor Balassa dalol, mikor Katona Bánk-bánt írja, mikor Petőfi szeret és lelkesül: nem harmóniába verődött lélekkel, hanem magával viaskodva teszi. Még az őсныugalmú Arany János is megostorozott lelkével zokogja el legszebb sorait a Toldi Szerelmében. A harmónia csak a mű megteremtése után terül el nagy költők lelkén; de ha jól sejtjük, minden remekmunka belső meghasonlásból, vagy legalább megrázkódásból támadt. A gyönyörű hajnal is a sötétség és a fény viaskodásából születik. A teremtés rázkódás és rázkódtatás; azért is vívnak leghatalmasabb lelkű költőink örök csatát a formával.

Szabolcska egész tudatosan meg is mondja valahol, hogy nála a fájdalomból sohasem lesz dal, vagy csak idővel, mikor enyhül; van benne sok igazság, de korántsem általános törvény, mert egyénektől függ. Az ilyen későbbben visszadalolt érzések talán tisztábbak, de bizonyosan halványabbak is, mint lezajlásukkor. Szabolcska megszűri minden érzését, de az elért tisztaságért föláldozza az ősi elemeket, a tüzet és talán a mélységet. Az érzések természetes színét a meggondolással lassanként halványra betegíti. Igaz, hogy Szabolcskánál az indulat nem sodor föl olyan salakokat, mint Petőfinél, de mikor olyan intenzív égésű a szólása, mint Petőfié? Petőfinek ideje sem lehetett volna megvárni fájdalmainak harmóniába verődését; élt és írt egy pillanatban, mert élnie és írnia kellett. Szabolcska mindig csak a jó embert

mutatja magából, mert neki a költészete: a tisztábbik énje. Pedig midőnkben két ember lakik és majdnem bizonyos, hogy az emberi lélek mélységeibe nem az ártatlan érzések halavány ködén át pillantunk, hanem az akaratlan vallomások föl villanó fényénél. Ettől Szabolcska mindenkor tartózkodott és bizony nem is láttunk be soha lelkének lelkéig.

E szilaj tempóval nekilendült időkben hovatovább a város lesz társadalmi és művészeti életünk gazdag keretjévé s a nagy fordulónak tetsző lépésnél az örök természetet csak mostoha szülőjének látja különösen a költészet. Szabolcska még itt naiv költő a szó legszebbik jelentésében: olyan egytestvér a természettel, akárcsak utólérhetetlen mintaképe: Petőfi. Mintha szerelmet esküdtek volna valamikor egymásnak: bánatba esnek, sóvárognak egymásért s a viszontlátás örömeiben kendőt lobogtat az ember az erdőnek, az erdő hamvasszínű fátyolt a költőnek. Beszédbe elegyedik a virágokkal, a rábámuló pipacsokkal, húsz éves találkozót ad egy-egy kedves tájnak s megdorgálja a hervadás gyászában is pompázó őszi rózsát kacérságáért. A hit nem nyitja ki mindig még előtte sem a síron túl álmodott élet aranykapuját, azért a legnagyobb igazsághoz, a Természethez fordul bizonyosságért; ha minden ősze tavaszújulás jön: akkor a mi lehulolásunk is csak őszi hervadása az emberiség erdőjének, az avar újra kizöldül s a régi porokból új testek támadnak. Szabolcska józan fejében a legmisztikusabb titkok is a gyermekesen egyszerű valóság képét öltik magukra s igaz bölcsként megnyugszik a változhatatlanságban. Legszebb és legmélyebb gondolatait

mégis a természet rázza fel lelkéből: a Hütlenség egy gyönyörű nagy panasz a természet szívtelensége ellen; hiába imádkozzuk bele az erdőkbe, ligetekbe, virágokba legszínesebb álmainkat, hiába szeretjük őket szerelemmel: egyszer úgyis elmúlunk s ez a néma, lelketlen Mindenség még csak meg sem könyezi kilobbanásunkat.

Ennek a szűkkörű, szinte falusias érzésvilágnak van egy felejthetetlen tartománya: a gyermekszívek kisvilága. Petőfi Bolond Istók-ban, Arany János a Buda halálá-ban föllebbentette már rózsaszínű fátyolát a magyar családi életnek, a boldog tűzhelynek, ahol a gondok elalusznak, ahol a világ legföldetrázóbb és legsemmibb emberei egyenlőkké lesznek az apaság szent jogán. Szabolcska részletezi ezt az örökké friss témát a maga szubjektív átélésének jóleső példáival; megteszi vidor és naiv gyermekeit a Senki Szigetjének korlátlan uraivá s köztük maga is, a félig gyermekszavú költő, egészen gyermekké lesz, aki hátán lovagoltatja zsarnok fiát s imádkoztatja az istenségen tűnőlődő kis leányát. Mi magyarok még boldogok vagyunk a franciákhoz mérten; mi nem vesszük számkra a Taine keserű panaszát, mikor Dickens gyermekalakjaival szemben kimondja a nagy vádat hazájára: a francia irodalomban nincsenek gyermekek. A magyar irodalomban vannak, élnek; hála Isten, még családjukból sem veszték ki ezek a kis emberek, akiket Dickensnél nem szeretett jobban senki, akiknek olyan üde piros az orcájuk, olyan átlátszó finom a testük, olyan tiszta kék a szemük, olyan aranyoshullámú a hajuk, hogy szép virágokhoz

hasonlítanak. Szabolcska inkább érzi ezt a témát, mint érti; de néhányszor a koporsónál is mosolygó gyermekektől lopja lelkébe azt a titkos sejtelmet: talán azoknak van a sírókkal szemben igazuk.

Lírai költők nem szoktak következetesek lenni, már érzésviláguknak örökös hánykolódása miatt sem; lelkük olyan hangszer, amely mindig hangzik az indulatok zengető viharában, de minden illetésre más-másképpen. Csokonaiban szinte áthidalhatatlan ellentétek pompáznak s kinek jut eszébe, hogy kárhoztatással tördelje koszorúját. A sokszerűség, még ellentmondásokban is, gazdagság. Szabolcska érzésvilágának szegényes voltát soha nem hallgathatjuk el; ezzel van, úgy látszik, kapcsolatban meglehetősen következetessége is, bár itt magyaros józansága szintén döntő. Ez a következetesség csaknem programszerűvé kicsinyíti a szeretet mindenhatóságának úntalanul hangoztatását; kevesebb és mélyebb szónak többet hiszünk. Itt már az egyház embere ragadja ki a költő kezéből a hitfelekezetekhez nem sorozható művészet zászlaját. Jól esik a hazafiasverseiben egy csöpp következetlenség, mikor a magyarság lekötő nyögét nem éppen szerető szavakkal kárhóztatja: „Nekünk az ő végpusztulásuk legédesebb reményünk“. Pedig ez az igazság. Az örök békesség költője a kaszákat is áldottabbaknak mondja, mikor a hazáért egyenesednek ki, mint mikor a búzatáblát ölelgetik hulló renddé. Később ezt a Petőfiesen merész hangot megbánja s szelíd humorba rengeti el hánykolódó érzéseit. Néha megdöbbenő súllyal szakad ki szívéből a palástolhatatlan igazság: „Én pap vagyok, de nekem Magyarország drágább,

mint akár maga a mennyország. Ha szolga lesz, vagy elvész nemzetünk: az örök üdvösség is mit nekünk ?“

Szabolcska lányosforma érzései a fantáziának sem mély, ragyogó színeit gyujtják ki, hanem a szelidebbeket. Fehér és rózsaszín az ő zászlajának a színe. Társaséletünk jelenségeit, az ember lelkivilágának mozzanatait átalviszi a természetbe, érzéssel, cselekvéssel ruházza föl a tüneményeket, így a lelketlent meglelkesíti. Sokszor az ég szivárványkendőjével integet felé. A hajnal, mint üde pajkos leány, megzörgeti halkan az ablakát; fátyola lehull, szőke hajából egy-egy csillaggyöngy kiragyog. A bokrok levélkezükkel tapsra kelnek, egészen bibliai módon. A hajnal kedvese az éj, apja a lángoló nap, egészen Petőfiesen. Mikor a Piroska nevét elkiáltja, a svájci hegyek egymásnak dobják ezt a rózsalabdát, mintha haragszomrádot játszanának. Ez az igazi Szabolcska-kép. A villámlás Isten szemepillantása, a mennydörgés Isten szive dobogása. Vihar után kesergő szép ifjú lánynak látja a rengeteget, akit szeszélyes szeretője, a szél, megbántott. Mezőkön jártában a vadvirágok hajladozva kéredzkednek kalapjára. A tavasz úgy jön meg, mint egy vitor falusi legény: muzsikaszó mellett, virágbokré tán. Kedvese fehér keze úgy ül kezében, mint egy meg-megrezzenő kis galamb. Ősszel az erdő nagy gyászjelentés arról, hogy a nyár meghalt.

Bizony, szegényes ez a képzelet; egy egész erdőből alig marék virág. Nem is igyekszik új lenni; sokszor epikai, kimért hasonlatokat hömpölyget még

néhány versszaknyi dalában is. Petőfi párhuzamos képvezetése természet és szíve közt: csak úgy elkél Szabolcskánál, mint hatvan esztendővel ezelőtt. Minden költő annyit adhat, amennyit magába fogad. Petőfi rövid életében Shakespearet fordította, Berangert és Heinet olvasta, Homerost értette, még Ossianba is belekapott. Szabolcska, mintha egészen elzárkóznék az idegen irodalmak hatása elől, talán tiszta magyarságát féltében. Pedig a mai költőnek nem elég a nagy szív: nagyeszűnek is kell lennie, hogy kitárt kapujú lelke minden eddig voltat bebocsásson és megújítson. A képzelet gazdagságának a mindenhova ellátás egyedüli megteremtője.

A Szabolcska hangszere lágy dallamokra van hangolva, az erősebb zengéseket nem is bírná ki; mintha fával vernék a hegedű húrját, minden szilajabb dalt úgy érez a lelke. Szinte csak ujja hegyével suhan át hangszere idegein; az érzés nála oly szelíden könnyed, mint a csendes tó színét fodrozó szélsóhajlás. Ennek a nem mindig sikerülő lányos szólásnak megvan az a hibája, hogy modorossá válik. Nagy kérdéseket is gyermeki hangokkal kérdezni: naivság, ami férfinak nem mindenkor áll jól. Visszavisszatérő szólamok árulják el a költő kifejező készségének villanásszerűen teremteni nem tudó lassúságát. Az égben is bevádolni valakit: régi Szabolcskaszólás, amelyet szeretettel koptat el. A karácsonynak ezerszer megéneklése, már a tárgy egyvoltánál fogva is, annyira kimeríti idevágó szókészletét, hogy legtöbbszőr rímes prózát énekel költemény helyett. Sajátságos, hogy Szabolcska pap létére meg sem közelíti

az Arany János nyelvének bibliás ódonságát; alig egy-két versén ömlik el az örök forrás keleties gazdagsága. Közvetetlensége mindig szívünkön talál, de hányszor laposítja el egyszerűségét a pongyolaság határán is túl, döbrentő prózává. „Többen vagyunk nehéz, éjjeli útra a vasúti kupében. Irigykedünk egymásra a helyért, ki korán jött, elébb van“. Ez költemény? Még csak nem is vers. Nagy kár, hogy egészséges magyar szívvel fogamzott falubeli híreit is ilyen virágtalan, színtelen nyelven ujságolja el. Szabolcskát a népiesben megtéveszti az egyszerűség; nála szegénység lesz belőle.

Beszédjének magyarossághoz szó sem fér; sőt nagy dicséret illeti a fel-felbukkanó, nép szájából átvett hungarizmusokért. Különben egész lelkével annyira magyar, hogy nála a legcsekélyebb nyelvbeli szépséghibán is megütődne. Annyira sovíniszta, hogy az idegent csak gúnyolni tudja; mikor kint jár nyugaton, a világ szívében is csak a romlottságot látja; Salzburg gyönyörű vidékén nem a természet ejti rabul, hanem a szócsatározó s tenni nem tevő sváb legények haszontalanságán mulat. Magyarságának van egy kis öregessége is: csak a mult idők a szépek, csak a régiek a jók; mint az agguló magyar apák, ő is lenézi szánakozó gúnnyal az ujakon kapkodó fiatalságot s félti a végső romlástól. Az idők változásával nem tud már változni, azért naiv panasz siránkozik egyik dalában: „Maholnap ami szép: mese; elhal, kivész a föld költészete.“ Mintha Tompának a visszhangját hallanánk, aki a puszták elvesző vadon költészetét siratta meg nagyon

alaptalanul. Szabolcska ritmusa a legmagyarabb élő költőink között, még idegen versformáiban is lüktet valami belső hullámzatosság, amely titkos zenét ad a dallamtalan soroknak is.

Szabolcskának első hangját az ifjúság „nagy, lányos szerelme“ sugallta; ekkor jár tudakozódni az erdei virágokhoz, ekkor panaszolja az akácfáknak édes baját, ekkor lesz szeretője a természetnek. Ez az első szerelem sokáig előreveti rózsás fényét azon az úton, ahol a költő halad; később, az élet komolyodásával, a küzdelmek hatalmasodásával mintegy visszafiataltító varázsa lesz ez a tiszta, lányos hang a Szabolcska töröttebb lelkének s nem hagy föl vele, hanem variálja csaknem túl az elégen. Ezért nála harmónikusabb szavú, lelkű költője talán nincs is a magyarságnak. De mi úgy sejtjük, hogy ezt a harmóniát, amelyben mégis nyugtalanít az egyformaság, belső világának egy kis megtagadásával érhetette csak el. Keressük dalaiban a sötétebb órák kísérteties valóságát, amit Vörösmarty, Petőfi, Arany soha nem tagadott el, de Szabolcskánál nem találjuk. Valahogy rákényszerítette magára a szelíd dalok örökké dalolásának kedves igáját; rózsavesszővel bűvös kört kerített maga körül, amely a csendes merengések, álmot szövögetések, hervadó virágokról, hulló levelekről dalt betűzések, családi örömök, bánatok, Istent magasztalások kis országa lett neki. A világ reng alattunk, fölöttünk; alig sejtett lépésekre van emelve a nyugtalan emberiség lába; új munkák, új hitek lázában égünk, az eget próbáljuk meghódítani a földnek, világtestvériség és faji egymásra rohanások

verik megfeszült idegeinket; ha ezt senki nem érezné, a költőknek érezniök kellene. Szabolcska úgy elvonult az élet országútjáról, vagy talán úgy nem akar tudni ezekről az új hajnalokról, hogy szava sincs rá. Igaz, hogy ezek az idők harmóniát bontók; de aki lelkéből kibocsátotta a galambokat, bocsássa ki a sasokat is.

ADY ENDRE

dy Endrét a baj tette azzá, ami. A magyar dalköltészet tiszta patakjába valami nem tiszta mellékágot vezetett; ami egészséges hangunk kiáltó vagy andalgó ritmusába a halk zokogás, a maga elébe mormogás, a keserű nekibúsulás újveretű szavait lopta be. Országok rémülnek el, ha körútra indul a fekete halál, vad elszánások, gátemelések gördülnek szomorú diadalútjába; Ady belépőnek elkiáltotta: én a Halál rokona vagyok, az eleve elrendelés zúg fájdalmas kiáltásomból — bezzeg, lett is nagy megdöbbenés, óvóintézkedés, kiátkozás, de csodálatosképen: zászlója alá esküvés is. Kihímzett palástja sok szürkeségbe fáradt szemet megbabonázott, tódultak utána, új Messiás után új tanítványok; csak azt nem gondolták meg, hogy az élet célja nem a halál, s aki Ady Endrét követni akarja: át kell élnie az ő keserves életét s

örömvesztetten hullani valami nagy feketeségbe vele együtt.

Ha a műveltség az volna, aminek Ady hirdeti: halálfa, mely virágzik, akkor ő csakugyan új század magyarjainak szólana szaván. Itt azonban tömörebb igazságokat tudunk az ő féligazságánál, mert a művészet, a műveltség hajtása, mindig a fölemelésnek, az erőnek, a haláltalanságnak ígét írta föl lobogójára. Természetesen, mindenki úgy dalol, ahogy tud; a megostorozott ember jajszava olyan zsoltár, amelytől az egészségeseknek feje és lelke fáj. A lehangoló hatásokat kerüljük, a halálnak még a nevét sem szeretjük virágzásunkban emlegetni; a haladóknak biztatás, himnusz kell, temetési zsoltár csak a kifáradtaknak. A rokkant léleknek pedig nincs művésze. Ady bajosan lesz az előretörekvők énekese; ő félig sem élet, félignél több halál. Költészete annyira tendenciózus, hogy lassankint modorossá válik, akkor pedig el van jegyezve a Mulásnak. Nem átalott visszamenni a görög mithologia régiségtárába, egy nekünk örök idegen hangot ütni még az Athén, Thaiszok, uzsorás Khiron, agg Nero álcázott használatával. Még a bibliát mindnyájan értjük, Shakespeare-t is jobban értjük, mint az Anatole France-on át hozzánk jutott Thaiszokat. A szimbólumnak akkor van megrázó ereje, ha az átvittel csaknem valamennyien tisztában vagyunk. Adyt legnagyobb ereje, szimbólizmusa buktatja meg leghamarább.

Költészetét alig lehetne megérteni az élete nélkül; össze is vannak növe, mint fa és virág, mint tett és gondolat. Erdély határáról kerekedik föl, Debre-

cenben kezdi írói pályáját, Biharban vívja első csatáit az étellel és a hatalmasokkal. Testébe szakad egy rettentő betegség, veri piros ostorával a szerelemvágy s ez a két hatalom örök átka, pedig testvére, egymásnak. Jó sorsa vagy balsorsa kiveti Párisba, a világ szívébe, ott kap új szint, új jelentést különben gyökeres magyarsága. A betegség egyszerre nemcsak földi baj, hanem ihlető is lesz nála; beteg ember olyan, mint a finom húrú hangszer, minden parányi illetést fölfog és visszazeng, de minden bántás háromszorozva háborog végig rajta. Csakhogy ez még nem elég; a baj elviselhetetlen, mert öntudatunk hóhérolóbb az eleven húsba metszésnél. Ezt a nagy jajgatót el kell altatni valahogy. Adynál bormámor lesz a bajok altatója; de a mámor megint belejátszik bolondul, hivatlanul az eleven hangszer idegzetébe: feketébbre, duhajabbra, vakmerőbbé színezi hangját és különös ködökkel borítja be a félig tudatos szavakat. Révületekből táplálkozik képzelő ereje, de álmos voltában nem mindent jegyez föl, sok jelt félreért, másokat meghamisít, átugrik szakadásokat, csak a fájásig fontosokat kiáltja el; innen van sok dalának Carriére festményeihez hasonló ködön átrémlése. A nagy bajok őszanya, a szerelem is föltűnik a háttérben, fátyolozottan, álarchan, mint egy fekete-piros szobor. Az ember-állat ősvágyának meztelen szavait csalja ki a haláldalolásra született ajkáról. Közben az életnek aranycsengése is beszél követelő aljassággal s a keserűségnek Judás-szavával. Fölrémlik a Holnap ismeretlen arca jövők ködében, ez siettet, ez meret, hamar-szavakat csal ki a sok

bajjal viaskodóból. S mikor minden kész volna az előrevágtatáshoz: a ködök vándorának elébe húzza mélységes fekete árkat a halál, abba bele kell zuhannia. Ez a végső döbbenés az életsiratásnak, a számotvetésnek nagyszerű dalait veri ki Ady lelken; s ezzel együtt az egész zenedarab, amit Ady költészetének mondunk, beteg szépségek, csonkaságok, erők, semmiségek, színek és szürkéségek zűrzavara lesz. Csak egy szól ki belőle vezérszólamként tisztán: az Én. A dalolónak sajátságos, eltorzult, nyakas, duhaj, uriaskodó egyénisége.

Mikor a bajnak, a mámornak, a szerelemnek, a pénzkivánságnak, a holnap elébe törtetésnek és a halálnak hatszoros összefonódásából előáll az Ady költői egyénisége: célt tűz maga elé, akaratlanul is. Úgy tesz, mint a középkor költője: akit levág, megénekli. Az életnek hat szomorú fölvonását eljátssza s azután megírja. Ő, a halál rokona, egyúttal költője is az útfok szakadottaknak. Ő, a mámorba temetkező, boros szívű dalolója is a mámornak. A kínjait, vérehullását gyér aranyakra váltó ember: egyúttal merész, keserű hirdetője a pénz hatalomnak, ennek a legújabb művészi témának. Az előrevágyás régi örökség, minden költő a holnapra apellál; ebben Ady épúgy konzervatív, mint Petőfi, vagy Csokonai. A halál előtt, a nagy fekete talány előtt, szintén ezredmagával áll Ady; keserű magamegadása az őskeleti Nirvánába oszló, első halálénekesek szavát sírja vissza, az örökegy emberi sors jogán. A szerelem nagyon is állati nála; a Léda szobra mögött egy határozatlan, talán több személyt összesítő asszony

áll. Újabban az istenkereső ember szava mélyíti és nemesíti költészetének művészien profán hangját.

Ez a minden illetésre visszazengő lélek nemcsak lírai, hanem asszonyos is valamennyire. Ady hiszterikus, sírátkozó, rossznyelvű, elpuhult, illatot és selymet szerető, bókot kívánó. Ez az asszonyiassága szólja magát el sok becéző sorában, egy-egy férfiatlan szavában, közvetetlenségében, hajlékonyságában. Sokszor úgy kezdi versét, mintha délutáni csevegést folytatna valakivel. A Magyar Pimodán-ban maga vallja, hogy cafrang rajta a nehezére eső férfiaskodás. De az a szem, amellyel az életet nézi, férfiasan szomorú szem. Megtört lelkének fekete tükörében gyásznak látszik minden. Ezen a világon csak a pénz üdvösségadó; míg cseng az arany: úr a nevünk, ha elfutnak a gyér aranyak: semmik vagyunk. Galád az élet, galáddá teszi az embert: Krisztusát is eladja Judáspénzen, mert az életnek ilyen ára van. Nagyot akarnánk, gyönyörű álmaink születnek, idők kovásza vagyunk — nem ér semmit, mert a lelkünket is kivették uzsorára. A vagyoni jólétnek ez a boldogság-alapul való látása, a mindennapi kenyér döntő fontossága nemzetek és egyének előretörésében: nagy szociális gondolat Adynál, bár még csak embriójában. Míg ez a reálisan költői tétele a jövőbe mutat, a tegnaphoz csatolja erősen kálvinista hitvallása: az eleve elrendelésnek s ezzel az örök rab-szolgaságnak gyászos kánona. Öröklött vonás nála a földhöz tapadás; asszony, bor, pénz: ezek a megfogható istenek az ő istenei. Ady mélyen belát a maga nagyító lelkén keresztül nemzete sorsába, társ-

talanságunk, erőtlenségünk zokog abban a keserű felkiáltásában: „Mit ér az ember, ha magyar?“ De soha nem állott a belső felemelkedésnek azon a fokán, melyről Petőfi a világ minden rabszolga népének hirdeti a szabadulás hajnalát. Ady mindig lefelé néz, röögöt és sirokat lát, nem csillagokat; ha néha föltekint az égre: nagy Kéz róttá titkos betűk lán-golnak le rá, de mire kibetűzné értelmüket, letörli a kéz és újakat ír föl. A nő hatalmát valahogy sejt; csakhogy egyéni balszerencséje sötétebbik oldalát mutatta meg ennek a hatalomnak, az asszony tragikusan játszott bele az ő sorsába, testébe. Mégis hirdeti: életünk határvetője két asszony, az indulásnál anyánk, a megérkezésnél szeretőnk, Mária és Veronika; ami köztük van, az az út Golgotajárás. Az a boldog, aki magában áll; ha meghal, senki nem fáj utána. A halál rokonai vagyunk, elindultunk és megállunk; görget bennünket a perc, az ő dolga: merre, mivégre.

Költő szeme: a képzelet; itt válik meg, milyen mélyre lát s milyen színben lát. A képzelet tüzét az érzések forrósága gyújtja föl; az idegeken átzajlott viharok természete határozza meg rendesen a fantázia milyen voltát. Testvér alkotónak hozzászegődik a megfigyelés, vagy belső értelemben: a meglátás. Petőfi lobogó érzése lobogó képeket ont; ég alatt járása a természetnek ellesett titkaival gazdagítja képzeletét. Újabban mostohábbak a költők a természethez; szivesebben festik a városok köveit, kíváncsiabban néznek önnön lelkükbe, mások lelkének szakadékaiba, mint csöndes tavakba. A támadó képek

rendszerint városi jelleműek, az Aranyék pusztai vagy természeti képével szemben. A formák, vonalak biztossága kiveszőben; szeretik a fény és árnyék Rembrandti játékát, a színek uralmát. A Nietzsche bizarr, ragyogó stílusa megindította a színek tobzódásának hadjáratát; a képzőművészetekkel ismerős Wilde arany és bibor színekáprázatokban dúskál; Annunzio pedig szavakkal festője lett színekben gazdag hazája történetének. Ady Endre képzelete, bajokkal rakott életéből, halálos érzéseiből magyarázva, beteges, kihagyásos, egyszerű volna; de olvasmányai színek szeretőjévé tették s a feketét vegyíti bizarr módon az arannyal, a pirossal. A képzetkapcsolásoknak, távol eső fogalmak hirtelen rokonításának nagy mestere. Ebben annyira vitte, hogy verseit a könnyen olvasók nem is értik, vagy félreértik; a homályosságot növeli szimbolizmusa. Ismert szólásokat szinte Petőfies merészséggel teremt át költői képpé s csaknem mindig szerencsésen. Például ez a három szó: „A burg fehér asszonya,“ ilyen összetett képpé fonódik képzeletében: lelke ódon, elhagyott vár, örök benne a köd; csak néha gyúlnak ki ablakai, a nagy fekete szemek, ilyenkor lelke fehér asszonya jár a várban s az ablakokon kinevet: Lédájának az eszébe jutását így érzékíti. Ismert szólásmód fundamentumára rakva, jósolja az új idők magyar költészetét egy régi népdalunk keretében: „Felszállott a páva a vármegye háza.“

Hogy mindent elevenít, cselekvősit, abban csak Csokonai és Petőfi unokája, sőt minden igazi költőé. Adynak is él az ősz, kacagva szalad Páris boulevard-

ján. Él a temető, mely nap-nap után közeleg feléje. Élnek az álmok, ezek a fürge fickók, akik örületekbe hajrázzák éjfélenként. Él a Duna, aki világititkot vall neki mámoros fővel. Él a csend, a tíz öles óriás, aki agyonroppantással fenyegeti. Él maga a bormámor is, mint biborpalástos nagy úr, aki halálra itatja a vele találkozózt. Élnek a trágár dalokat dúdoló szelek, az ablakán kopogtató részeg hajnalok. Sőt alakot ölt nála a fiatal Bűn, a fekete Álom, a Halál, a piros-csodás Élet, a Holnap; azért nagy betűkkel írja Carlyle módjára a nevöket is. Csokonai és Nietzsche kétségtelenül hatott rá; csak úgy, mint a sokat felhányt Baudelaire és Verlaine. Csokonaitól eltanulja a szavaktól való megmámorosodást, a kecses asszonyiaságot; talán a bor hatalmának merész törvénynyé tétele sem születik meg Csokonai példája nélkül. Ha pedig Adynak ezt a versszakát olvassuk:

Becsókolnék Léda szívébe
Egy ékes nárcisz-ligetet,
S mind kaland-útján egy Zeuszt,
Befeküdnék a közepébe,

önkéntelenül is a Lilla-dalok erdejében keresgélünk hozzá hasonlót. De Nietzsche hatása még komolyabb. Adynak első kötetbeli versei fakószínűek, elnyújtottak, erőtlenek. Szókincse nem is kincs, szegénység; újnak, merésznek kevés nyoma benne. A későbbi Adyból csak a bánat ismerős itt. Az Új versek, a Vér és Arany elsősorban a költői formának és nyelvnek ujságával, merészségével kapta meg az embereket. „Ültem már partjain a Gondnak.“ Ki hallott ilyet eddig? Az, aki Nietzsche Zarathustráját már

Ady előtt is olvasta. Egy táncdalát így kezdi Zarathustra: „Szemedbe pillanték a minap, óh élet: aranyat láték csillogni éjszakai szemedben; aranyos csolnakot láték csillogni éjszakai vizeken; süllyedő, merülő, újra intő, aranyos himbáló csolnakot.“ Az áttételes jelentésnek, a színragyogásnak, az ismétlések zenéjével való gondolat és hangulaterősítésnek s a jelzők tobzódásának egész ős-Adysága visszhangzik e pár sorban. Nietzschevel sokat bibelődik a Magyar Pimodán-ban is; fölhozza újszerű nyelvéről ezt a sajátságos adatot: Nietzsche-ről egy francia orvos kiderítette, hogy memoriája fogytán, paralizise nőttén lett egyre szédlítő mélységek fölött járóbb és újszerűbb a nyelve. Ady hozzáteszi a maga nevében: „A poétában se képesség a nagy távolhelyek játszi áthidalása, az új ige, a bátor szökellés, az ismeretlen ihletek átkölcsönzése, hanem muszájos koldusság.“ Érdekes a Nietzsche palástjával takarózás. Ady költészetének föl-fölvillanó bibliaisága sem egészen kálvinista eredetéből szakad; Zarathustra formája bibliai forma, talán ezzel is hatott rá az Én kultuszában szintén példaképen előtte álló Nietzsche.

Ady érzésvilága nem gazdag, ő maga parcellázza fel hat birodalomra; újabban hetedikkel gazdagítják Istenről szóló dalai. Hogy új mélységeibe ásott volna az emberi léleknek: nem igen mondhatjuk, hiszen már előtte megvolt minden érzéskör, amelyben dalol. Újnak tetsző a magyarság halálos sorsának erős hangsúlyozása, a nyugat felé vágódás, de különösen a Pénz mindenhatósága. Fantáziájának beteges túlerőtetése modorosságra vetemíti; régebben tele vannak

versei a roncsolás szakadatlan képeivel: véres hús-
kapcsok, szívbe vájó újjak, maró ajkak, csóktól véres
ajkak, égő tüzes sebek, tüzes daganatok. Sokszor
inkább orvosi meghatározások, vagy kórházi szótárba
való szólamok, mint művészi szépségek. Modorossá,
unalmassá válik a csók szónak elnyövésig haszná-
lása minden fogalomra: csókkisasszony, csókpalota,
csóklabirint, ájulásig csók hona stb. A betegességig
futtatja a furcsa, tréfás, szent, bús és fény jel-
zőket is. Talán a hangulatkeltés túlzott akarásából,
talán Nietzsche hatása alatt, garmadával ontja egy-
egy fogalom elé vagy után a jelzőket. Zarathustra a
pillantást csak négy szóval jelzi: nevető, kérdő, olvasztó,
himbáló; de Ady a kézre nyolcat pazarol: forró,
hideg, hívó, tolvaj, megadó, üszkös, vidám, meredt
kéz. Igaz, a költészet híme a jelzők, de ez már sok.
Bizonyos, hogy ürességet is palástol az ál-gazdagság
örve alatt.

Ady legnagyobb érdeme a nyelv megújítása, je-
ben mondván gazdagítása még nem ismert összerap-
csolásokkal, fogalmak újszerű jelzésével. Azt mondja:
a szó neki ópium, melyből pogány titkokat szív. Csak-
ugyan szerelmes a jól zengő szavakba, mint néme-
lyik szobrász a fehér márványba; sokszor azt lehetne
mondani: a szavak keltik nála az érzést. Az ő sza-
vai szinte kétszeres életet élnek: a régi fogalom taka-
rója alatt egy második élet dobog; kriptájává nem
lesz azért egyik sem az értelemnek, csak arcát elfedő
fátyollá s a félig eltakart értelemnek ez az izgató
nem tudjuk kicsodasága hatalmas forrongást ver föl
a fantáziánkban. Ady föltétlenül művész abban a

tekintetben, hogy a kíváncsiság lépcsőjén érdemes titkok ajtajához csalogat el bennünket, bár legsúlyosabb dolgait éppen cicomátlan egyszerűségükkel zuhantatja a lelkünkre. Hiába mondja magáról, hogy az álmok fejedelme, hiszen alig van nyersebb, szinte véresebben eleven stílusa magyar írónak, mint neki; már pedig csatakiáltással és hörgéssel nem lehet álmodat festeni. Öblös magyar igéket soroz be a nép szájáról költői használatának tarka csapatába: lohol, babrál, hőköl, inal szinte nemesi jogot nyernek szótárában. Egyszerű szavak mélyülnek értelemben, Adynál ez az ige: „megáll“, azt jelenti: lemond az életéről, vagy elfáradt az életben; „him“ azt teszi férfi; „ős Bizony“, azt teszi: az örök emberi romlás; „zabolások“ alatt érti a multba ragadt, ósdi, konzervatív mozdulatlanokat; „rőzse-dalok“ pedig az ő szomorú lelkében föl-föllobogó érzéslángok, amelyekből versek születnek.

Előadásmódja drámai, szakadozott. Csaknem minden verse jelenít, lejátsszat valami belsőt, még pedig fejlesztve. Lírai tragédiák ezek a felkiáltások, siralmak, átkok, melyeknek hőse maga az író. Festőiséggel, sőt szoborszerűséggel vési lelkünkbe alakját: csapó esőben, szőlőlevelekkel koronázva lépked föl-fel az elillant évek szőlőhegyére; napverte pusztán, lila ég alatt lohol; vagy zöld automobilon vágat Lédájával a földi harcban; vagy járja holdfény alatt az erdőt, jó Csönd herceg előtt bandukolva; ül a Gond partjain hegedűtelenül; birkózik véres asztal mellett mámortornában az ős Kajánnal; futkos az aluvó Csókpálotában, áll szomorú Lázárként a dúsak

palotájának támaszkodva; vagy hideg sínvasakat szorít, leborúlva őszi erdőn a muzsikálva közelgő Halál-gép előtt. Dalok tüzes szekeren vágat a Holnap elébe, át szürke életen, át barna halálon. Lépked, lohol, vágat, bandukol, birkózik, futkos, leborul — csupa mozgást jelentő ige, a drámaiságnak már természetes jelentésével is elősegítője.

Ady a versformákat is összeforgatta, tördelte, szégyes hangulatainak engedelmes kifejezésére. Szereti hosszú sorok után a csonkán lecsapódó rövideket; valami tompa elzengést ad ezzel gondolatainak; leejtő vagy lemondó gesztusa ez a lelkének. Sokszor elhagyja a rímet s ilyenkor rendetlen csapatokként kergetik egymást a sorok, társtalanságukban széthullanak. Adynak igazán az a rím, aminek Wilde mondja: nemcsak a metrikai szépség anyagi eszköze, hanem a szenvedélyek, gondolatok lelki része is, mely hangulatot kelt, eszméket ad. Arany Jánosnál is ki lehetne mutatni, hogyan teremtenek rímrokonságok újszerű szó vagy mondatfordulatokat. A rím kényszerűsége művészi szépségek szabadságának lesz a szülője. Ady szereti a három soros versszakokat; az elsővel és harmadikkal összeöleli a középső siketebb sort, a kezdetet beléolvasztva a végbe. Az ölelkezést még a versalakokban, a rímelhelyezésben is szereti a nagy ölelkező. Új formákat tanult a franciáktól, de talált ki maga is. Sokszor cserben hagyja művészi tudatossága, vagy kevés a belső parancs, ilyenkor nagyon zörömbölnek a sorai.

Hiába rejti a szimbólizmus fényes palástjába gondolatait: a finom burkolaton kiütközik a nyers igaz-

ság s látjuk a költő vergődő szívét és eltorzult arcát. Ady vonakodik attól, hogy életét öntse át versekbe, mint tette Petőfi; ő inkább utózengetést adja a lezajlott viharoknak. Mégis elárulja magát nem egyszer s életrajzi adatok keverődnek a művészi kigondolások közé. Minden költeményének határozott értelme van, hiába kiáltották ki róla, hogy a Fekete zongorá-ban értelmetlen nagyszerűt adott. Ha nem a maga megtörtént testét-lelkét érti Ady az alatt a fekete zongora alatt, melyet vak mestere, az Élet, tép, cibál: akkor maga sem tudta, mit akar. Pedig ő mindig tudja, mit akar. Az értelem költője a szó leghidegebb jelentésében, mert egy pont elhagyását is céllal, megfontolással teszi. Költészetének éppen e miatt inkább az írókra, a műveltebbekre lesz hatása; népszerűséget neki nem jósolhatunk. Úgy áll majd ez a szomorú fiú elszigetelt bizarrságában, mint a gyilkos tavakból kifejlő csodás virágok; a szakembereket ritkaságával, furcsaságával izgatja, csalogatja; de a virágot szedő boldog szerelmesek és a mindennapi népek elkerülik. Megtört lelkeknek bús őszi elringatója, fáradtaknak egy nagyobb fáradalommal vigasztalója, új utakat keresőknek csalogatója. De mint ember, mint költő: érdekes típusa harmoniátlan, óból újba áthajló korának. Nyelve új, gazdag mezőt jelent a magyar költészet történetében, S ha eddig voltak egész, töretlen nagy magyarok: Ady talán az első összetört magyar.

TARTALOM

Gyulai Pál	7
Beöthy Zsolt	21
Péterfy Jenő	31
Mikszáth Kálmán	47
Herczeg Ferenc	63
Gárdonyi Géza	77
Vajda János	95
Kiss József	107
Szabolcska Mihály	121
Ady Endre	135

HERCZEG FERENC KÖNYVEI

Regények és elbeszélések

A királyné futárja. Regényes történet. Innocent és Mühlbeck rajzaival	fűzve kor.	kötve kor.
Szerelmesek	4.—	6.—
Kaland	4.—	6.—
Lélekrablás	3.50	5.50
Böske, Erzsí, Erzsébet	3.50	5.—
Elbeszélések	3.20	5.20
Honszerző	4.—	6.—
Andor és András	3.20	5.20
Pogányok	5.—	7.—
Idegenek között	2.80	4.80
Arianna	3.—	5.—
Egy leány története	3.60	5.60
A Gyurkovics lányok	3.—	5.—
A Gyurkovics fiúk	4.—	6.—
Gyurka és Sándor, a Gyurkovics fiúk folytat.	3.—	5.—
Az első fecske és egyéb elbeszélések	3.—	5.—
Szabolcs házassága	3.20	5.20
Napnyugati mesék	3.20	5.20
Simon Zsuzsa	3.60	5.60
Mutamur	4.—	6.—
Fenn és lenn	4.—	6.—

Szinművek

A kivándorló	2.50	4.50
Déryné ifjasszony	2.50	4.50
Bizánc	2.50	4.50
Kéz kezet mos	2.50	4.50
Balatoni rege	2.50	4.50
Ocskay brigadéros	2.50	4.50
Az első vihar	2.50	4.50
Honthy háza	2.50	4.50
A három testőr, vígjáték	2.50	4.50
A dolovai nábob leánya	2.50	4.50

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSAI BUDAPESTEN

GÁRDONYI GÉZA KÖNYVEI

Regények és elbeszélések: fűzve, kötve kor. kor.

Mi erősebb a halálnál? Elbeszélések	4.—	6.—
Átkozott józanság. Elbeszélések . . .	3.20	5.20
Isten rabjai. Regény	5.—	7.—
Két katica-bogár. Elbeszélések . . .	3.60	5.60
Ábel és Eszter. Regény	3.60	5.60
Az öreg tekintetes. Regény	3.—	5.—
A láthatatlan ember. Regény	5.—	7.—
Az a hatalmas harmadik. Regény . . .	3.—	5.—
Tizenkét novella	1.50	2.40
Dávidkáné. Regény	—	1.20
Két menyasszony. Elbeszélések . . .	—	1.20
Egri csillagok. Regény két kötetben		
3. kiadás	6.—	10.—
Az én falum I. II. Elbeszélések 2. kiad.	2.—	4.—
Pöhölyék. Falusi történet. 3. kiadás .	2.—	3.60

Költemények:

Fűzfalevél, nyárfalevél	2.—	3.60
Április	2.—	3.60

Szinművek:

Falusi verebek. Köznapi tört. 3 felv. .	2.50	4.50
Fekete nap. Tört. a szabadságharcból.		
2 felv.	2.—	4.—
Fehér Anna. Betyártörténet 3 felv. . .	2.—	4.—
Annuska. Vigjáték 3 felv.	2.40	4.40
Karácsonyi álom. Pásztorjáték 3 felv.	2.—	3.60
A bor. Falusi történet 3 felv. 3. kiad.	2.—	3.60

Göre Gábor könyvei:

A pesti úr. 3. eresztés	2.—	3.60
A Kátsa. 3. eresztés	2.—	3.60
Veszödelmek 3. eresztés	2.—	3.60
Durbints sógor. 4. eresztés	2.—	3.60
Göre Martsa lakodalma. 3. eresztés .	2.—	3.60
Tapasztalatok a nagy kiállításrúl.		
4. eresztés	2.—	3.60
Göre Gábor bíró úr könyve. 7. ereszt.	2.—	3.60
Bojgás az világba. 2. eresztés . . .	2.—	3.60

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSAI BUDAPESTEN

KISS JÓZSEF KÖNYVEI:

KISS JÓZSEF ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI

Tizenhatodik ezer. Ára díszes, egész,
vászonkötésben 3.— K

LEVELEK HULLÁSA

Ebben a kötetben az utolsó esztendő-
ben írt költeményeit gyűjtötte össze
Kiss József. Ára fényes díszkötésben,
stilszerű rajzokkal 15.— K

SZABOLCSKA MIHÁLY KÖNYVEI:

A MAGAM ÖSVÉNYÉN	2.50 K
díszkötésben	4.50 "
CSENDES DALOK	2.50 "
díszkötésben	4.50 "
HANGULATOK 3. kiadás	2.— "
díszkötésben	4.— "
SZABAD ÓRÁK. Költemények	2.— "
díszkötésben	4.— "
KÖLTEMÉNYEK 3. kiadás	2.40 "
kötve	4.40 "
ÚJABB VERSEK	2.40 "
díszkötésben	4.40 "

ADY ENDRE: AZ ILLÉS SZEKERÉN

Szerző legújabb versei. Füzve 3.— K
Díszkötésben 5.— K

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSAI BUDAPESTEN

OLÁH GÁBOR MŰVEI:

KÖLTEMÉNYEK 1904—1906.

BUDAPEST, SINGER ÉS WOLFNER.

SÁMSON.

KÖLTŐI ELBESZÉLÉS. BUDAPEST,
FRANKLIN-TÁRSULAT.

KELETIEK NYUGATON.

DEBRECEN, HEGEDŰS ÉS SÁNDOR.

AZ ÉLET LOBOGÓJA ALATT.

ÚJ VERSEK. BUDAPEST, FRANKLIN-TÁRS.

GONDOLATOK FELHŐFUTÁSA.

DEBRECEN, HEGEDŰS ÉS SÁNDOR.

PETŐFI KÉPZELETE.

BUDAPEST, FRANKLIN-TÁRSULAT.

KORUNK HŐSE.

BUDAPEST, FRANKLIN-TÁRSULAT.

ISTENEK ALKONYATA.

ÚJ VERSEK. BUDAPEST, SINGER
ÉS WOLFNER.

